

Lettuce gửi chút thương nhỏ vào Tim

NHIỀU TÁC GIẢ

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

GỬI CHÚT THƯƠNG NHỚ VÀO TIM

---* ❖ *---

Tác giả: **Nhiều tác giả**

Nhà xuất bản **Văn Học**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

ebook@vctvegroup

Lời nói đầu

Cuộc đời này, ai cũng đã từng yêu, cũng từng thương nhớ một người. Dù ít dù nhiều, hay chỉ thoáng qua... đều để lại trong chúng ta những dư vị.

Đó có thể là bối rối của lần đầu gặp mặt.

Đó có thể là ngại ngùng của cái nắm tay, hay nụ hôn đầu tiên...

Nhưng đó cũng có thể là nỗi sợ hãi mơ hồ khi không dám bày tỏ tình cảm với một ai đó. Hoặc đau đớn vì tình yêu tan vỡ...

Tất cả những cung bậc cảm xúc ấy, dù lúc nhớ, lúc quên nhưng vẫn luôn tồn tại trong mỗi người, nhắc nhở chúng ta biết trân trọng những gì mình có. Giúp trái tim chúng ta trưởng thành hơn sau những mất mát, tan vỡ...

Hơn hết, những cung bậc cảm xúc ấy cũng sẽ có trong tuyển tập truyện ngắn “Gửi chút thương nhớ vào tim” của chúng tôi - các tác giả “không chuyên” tìm đến nhau vì niềm đam mê viết lách, muốn chia sẻ câu chuyện của mình đến với mọi người, dù có quen qua mạng xã hội, dù đã gặp mặt hay chưa một lần gặp mặt...

Hy vọng các độc giả sẽ đón nhận tập truyện, đón nhận những cố gắng mà chúng tôi đã gửi gắm vào “những đứa con tinh thần” này. Và hãy cùng “Gửi chút thương nhớ vào tim” để nhớ đến câu chuyện mà chúng tôi đã viết. Để nhớ đến chuyện tình mà các bạn đã từng trải qua (có thể bắt gặp trong tuyển tập). Hay để yêu, bất cứ một lúc nào đó khi trái tim đã có một chút thương.

Chị ơi! Ngày mai đợi anh đi học nhé!

Cho những cảm xúc thoáng qua...

Nhẹ nhàng...

Ju là thằng nhóc kì quái nhất mà tôi biết kể từ lúc chuyển sang xóm trọ mới này. Ấn tượng đầu tiên của tôi về Ju cũng là cái lời mời sang nhà ăn cơm của nó. Tôi còn nhớ hôm đầu tiên chuyển nhà, trong khi đang bận rộn sắp xếp lại một đồng đồ đạc linh tinh, thì có một thằng nhóc bỗng xuất hiện một cách thành linh trước cửa nhà tôi, nói gần như quát lên: “Chị kia!... Sang đây ăn cơm với anh!”

Tôi giật bắn người, nhưng cũng nở một nụ cười. “Thôi! Em cứ ăn đi!”

“Thế chào chị.” Xong xuôi, thằng nhóc quay ngoắt đi.

Ở đây đã hai tuần, nhưng lần nào tôi cũng bị cái giọng lạnh lạnh của nó làm giật mình với lời mời ăn cơm. Và cũng đã đủ mười bốn lần tôi mỉm cười và đáp: “Thôi! Em cứ ăn đi”. Và cũng đủ từng ấy lần nó quay ngoắt đi sau khi vênh mặt nói: “Thế chào chị.”

Lúc đầu, tôi nghĩ nó trẻ con và cố bày trò trêu chọc. Được hai ba ngày, tôi nghĩ nó dở hơi hay đại loại là có vấn đề. Càng tiếp xúc nhiều, tôi càng thấy đúng. Nó rất là quái đản!

Quái đản là dãy nhà trọ có tám phòng, thì sáu phòng còn lại hầu như mọi người ít khi nói chuyện với nó. Hay đại loại là nó không trêu chọc họ. Phòng nó số tám là phòng cuối ở bên cạnh phòng tôi - số bảy.

Quái đản ngay cả cách xưng hô với tôi. Nó gọi tôi là chị xưng anh. Khi tôi la nó hỗn và xấc xược, thì nó vênh váo lên mà tự đắc: “Thì chẳng phải chị gọi anh như thế trước rồi còn gì?” Rồi bằng cái vẻ mặt như vừa cau có, lại có chút gì đó tự đắc, nó oang oang kể lại nguyên nhân của cái cách xưng hô Anh - Chị đấy.

Mọi chuyện được bắt đầu như thế này... Đó là một ngày, tôi lang thang trên vài con phố quen để tìm công việc làm thêm. Đang lơ ngơ thì bất chợt, tôi thấy phía trước mình một tờ hai mươi nghìn xanh lét. Tim tôi đập rộn ràng, rõ là ở hiền gặp lành mà, đi tìm việc lại thấy tiền. Rồi cũng cẩn thận ngó trước ngó sau, với nét mặt như vừa trúng xổ số độc đắc, tôi hân hoan bước tới. Khi cánh tay vừa chạm tới đồng tiền thì: “Hey! Chị kia!”

Tôi giật thót, cánh tay đơ ra với tư thế cúi xuống cầm tờ tiền. Cũng có phần cảm thấy xấu hổ, nhưng rồi cũng cố xoay sở cho ra vẻ tự nhiên nhất, tôi cười cứng ngắc. Ngẩng đầu lên gặp ngay ánh mắt hình viên đạn của một tên áng chừng cũng bằng tuổi tôi. Nhưng dù gì mình cũng là kẻ hám tiền và phỏng đoán hẳn là chủ nhân của tờ tiền này. Áp dụng bài học lịch sử, tôi niềm nở: “Có chuyện gì vậy anh?”

Viên môi người đối diện khểnh lên, hẳn không nói gì, chỉ móc ngón trỏ và chỉ tay xuống dưới đất. Tôi thuận mắt nhìn theo, nuốt nước bọt, hỏi lại: “Ý anh là...?”

“Chỗ này là khu vực chuẩn bị tổ chức cuộc thi nhảy Flashmob. Nếu tôi nhớ không nhầm thì chị cứ đi cái đôi giày bẩn toàn cát này vào khu vực chúng tôi vừa dọn dẹp sạch sẽ đã gần chục vòng rồi đấy.”

Tôi hồ nghi ngó trước ngó sau. Rồi trong lòng cũng có chút cảm giác kì quái khi đằng sau toàn vết giày, không phải là giày tôi bẩn, mà là cái chỗ này quá sạch. Nhưng kì thực trong lòng cũng có chút khấp khởi, thì ra là hẳn không biết gì về tờ tiền nằm dưới đất kia. Tôi cười như không, gật đầu rồi rít. “Được, được! Giờ tôi đi. Nhưng để tôi nhặt tiền đã.”

Người đối diện với ánh mắt hồ nghi, sau cũng gật đầu. Tôi gượng gạo nhặt tờ tiền, quay lưng, định bụng chuồn thẳng. Thì đằng sau, vẫn còn có

tiếng nói: “Chị đúng là mẫu thanh niên nghiêm túc đấy. Tiền đó là tiền giả mà. Biết nhặt rác thế là tốt.”

Tôi tím mặt, hận một điều là không có cái lỗ nào ở đây. “Không phải đây, để tôi tự nhảy!”

Đấy là lần đầu tiên tôi quen Ju. Chính xác là nó kém tôi hai tuổi. Chẳng biết nó có bản lĩnh hay có tài thuyết phục hoặc đại loại là tài hùng biện gì mà được bố mẹ cho phép ra ở riêng từ năm lớp mười hai để ôn thi đại học. Nhưng rồi tôi cũng té ngửa. Dãy trọ mà tôi thuê là dãy trọ nhà nó.

Tôi cũng không quan tâm tới cuộc sống của nó lắm, cho tới khi cứ mỗi lần đến bữa ăn cơm, nó đều thoắt ẩn thoắt hiện trước cửa nhà tôi mà gào lên tám chữ: “Chị kia!... Sang đây ăn cơm với anh!”

Chẳng là tôi ở một mình một phòng, sáng thì đi học, trưa về ăn uống qua loa, đến chiều lại đi làm thêm. Có lẽ để ý thấy cái thời gian biểu lười nấu ăn của tôi nên nó mời như vậy, hay có thể là nó mời cho có phép lịch sự.

Tôi cũng sẽ giả dờ cho qua chuyện và mặc xác nó, nếu như nó không xuất hiện ở câu lạc bộ guitar mà tôi mới tham gia. Rằng tôi suýt vấp vào chiếc guitar khi thầy giáo dạy guitar của chúng tôi thông báo: “Lớp chúng ta vừa nhận thêm một thành viên mới đăng kí. Nhỏ tuổi nhất nhưng có niềm đam mê guitar đáng để ngưỡng mộ.” Và theo sau đó, là cái vẻ mặt nhơn nhơn của nó - Ju. Oái oăm thay, nó hùng dũng chọn chỗ ngồi cạnh tôi. Hăng giọng. “Chào chị! Là anh đây.”

Phật dạy rằng: “Kiếp trước phải ngoái đầu năm trăm lần, mới đổi lại một lần thoáng qua nhau ở kiếp này”. Chắc đổi lại những lần “tình cờ” như thế này để gặp tên tiểu quỷ Ju bên cạnh, kiếp trước tôi phải ngoái đầu đến mức gãy cả cổ mất. Nhưng tôi luôn tin tưởng rằng, những người mình đã gặp trong cuộc đời này đều là cái “duyên”. Bằng chứng là, cũng ở lớp guitar này, tôi gặp lại Minh. Minh là chàng trai mà tôi từng yêu. Đúng, bây giờ thì chúng tôi đã chia tay. Nhưng dù đúng, dù sai, thì sau mỗi tình đổ vỡ, con gái vẫn luôn là người chịu tổn thương nhiều nhất.

Tôi vẫn không tin vào những điều sến súa như thế. Nhưng giờ, tôi đã tin. Bằng chứng là trước đó tôi vẫn tự cho mình là một cô gái mạnh mẽ, không

quy lụy vì tình yêu và cũng sẽ không bao giờ tỏ ra mình là người níu kéo. Nhưng giá như những gì ta làm đều như những gì ta nghĩ. Tôi vẫn không sao quên được Minh, con tim vẫn xót xa như ngày nào khi gặp lại. Có hai lý do để khi chia tay người ta vẫn có thể là bạn, một là còn yêu; hai là trước đó chưa tồn tại cái gọi là tình yêu.

Tôi luôn tự hỏi bản thân rằng, liệu tình cảm trong một năm qua, đó có phải là tình yêu hay không? Để rồi bây giờ, chúng tôi vẫn là những người bạn. Tuy ít gặp mặt, nhưng thi thoảng vẫn nhắn tin, hoặc gọi vài ba cuộc điện thoại vu vơ và giờ tình cờ gặp nhau ở câu lạc bộ guitar mới khai giảng này.

“Hey Ki! Chị chỉ cách chơi đàn cho anh với!”

Tim tôi suýt vọt ra khỏi lồng ngực, bao suy nghĩ trong đầu đứt đoạn. Cảm giác như mình đang cố gắng thổi phồng một quả bóng bay, còn nó thì cầm một chiếc kim và...”đoàng”.

Tôi gần như gào lên. “Lần sau không thể nói nhỏ hơn được hả Ju?”

Thằng nhóc bĩu môi. “Anh nói lần thứ ba rồi đấy chị ạ. Tại chị không chú tâm đấy chứ.”

Tôi lườm nó cháy sém, rồi cũng cầm lấy cây đàn mà nó đang chìa ra. “Đây! Cây đàn guitar của chúng ta có sáu dây, khi ôm đàn không bấm gì cả tính từ trên xuống dưới sáu dây đó sẽ tương ứng với: Mi – Là – Rê – Sol – Si – Mí.”

Nó phấn khích reo lên: “Hay quá chị ơi! Chỉ anh cách dùng những dây xem nào!”

Xem ra thì nó cũng có niềm đam mê guitar và cũng khá nghiêm túc khi nghe tôi giảng. Tôi hạ giọng. “Ngón cái đánh ba dây một, hai, ba bằng cách bật từ trên xuống, ngón trỏ đánh dây bốn bằng cách móc từ dưới lên, ngón giữa đánh dây năm bằng cách móc từ dưới lên, ngón áp út đánh dây sáu cũng bằng cách móc từ dưới lên.”

Ju gật gù ra điều tâm đắc lắm. Nó hỏi: “Đây là cách đánh bên tay phải hở chị?”

“Ừ!”

Sau rồi nó than. “Nhưng anh thuận tay trái chị ời!”

Một luồng khí nóng dâng lên trong người, tôi để phăng cây đàn sang người nó, quát: “VẬY Ể TÍ THẦY GIÁO DẠY.”

Xét thấy phản ứng của tôi, nó ôm cây đàn cười khanh khách. Tôi ngó lơ, giả tảng theo dõi những bản nhạc trước mặt, nhưng kì thực thì vẫn đang ngẫm để ý Minh. Minh dạo này gầy quá, nhưng nụ cười thì vẫn ấm áp như ngày nào. Tôi biết là Minh vẫn chưa thấy tôi ở lớp học guitar này. Vì Minh ngồi bàn một còn tôi thì chọn bàn cuối. Kỳ thực là tôi cũng không biết nên mở lời với Minh như thế nào? Vui vẻ như chào một người bạn mà ba tháng nay chỉ dám gọi điện nhắn tin hay chỉ mỉm cười? Và rồi tôi chọn cách im lặng.

Phía trên bục giảng, thầy giáo dạy guitar bắt đầu giới thiệu về lớp, rồi nhấn mạnh vào một niềm vinh dự mà lớp học guitar của chúng tôi đang có, đó là một thành viên xuất sắc từng đoạt giải nhất guitar thành phố tham gia. Chính thức tôi bị sặc nước miếng khi thầy giáo mời người tên Ju lên bục giảng chơi một bài guitar khởi động không khí. Thế té ra là nó, cái tên Ju kia, không những không biết chơi guitar mà còn chơi rất “đỉnh”. Té ra là vừa mới đây thôi nó lừa tôi. Và té ra là tôi vừa múa rìu qua mắt thợ.

Nhưng mà nó chơi tay trái thật, cũng khá cừ. Tôi vừa chăm chú theo dõi nó chơi guitar, vừa cố trấn an nỗi bức tức trong lòng.

Suốt giờ học guitar, nó cứ chăm chăm nhìn vào cây đàn của tôi. Tôi cúi, gắt. “Đàn tôi có nhỏ à?”

Nó bĩu môi. “Làm gì có.”

“Thế sao cứ nhìn chăm chăm cây đàn của tôi?” Tôi lờm.

“Đàn nó có biết ngượng đâu mà chị phải lo?” “Nhưng mà tôi thấy bất tiện.”

Nó ỉu xiu. “Người gì đâu mà đánh đá. Không định làm thanh niên nghiêm túc nữa à?”

Tôi biết là nó đang nhắc tới cái vụ hai mươi nghìn giả kia. Tôi cũng biết là nó đang cố tình chọc tức tôi. Nhưng dù sao thì nó vẫn là đứa con nít, tôi miễn cưỡng nghĩ như thế, rồi cất giọng trong trẻo: “Hey nhóc. Chơi trò chơi không?”

“Có có có. Trò gì vậy?”

“Trò ‘xem ai im lặng lâu hơn’ ha!”

Và sau khi gật đầu đồng ý phần thưởng là một châu kem, nó mới buông tha cho tôi. Giờ học đàn cũng trật tự từ giây phút ấy.

Tan giờ học, khi đang lách cách lấy xe. “Ki?”

Người duy nhất gọi tên tôi bằng cách như vừa hỏi, vừa gọi ấy, là Minh. Xốc chiếc balo trên vai, tôi giả đồ như là ngạc nhiên lắm.

“Ừa! Minh hả? Trùng hợp quá ha!”

Minh cười. Đẩy giúp tôi chiếc xe đạp ra khỏi chỗ để xe, đáp. “Ừ! Trùng hợp quá! Dạo này trông Ki xinh hơn trước đây.”

Tôi cười híp mí. “Còn trông Minh thì gầy hơn trước và xấu nữa.” Nói xong câu ấy, chính thức là tôi thấy ngại.

Nhưng Minh thì cười lớn. “Ha ha! Ki cũng không khác ngày trước là mấy nhì!”

“Thì nó có quy luật mà.” “Quy luật?”

“Ừ!”

Minh ngừng cười, đôi mắt nâu nhìn xa xăm về một nơi nào đó.

Rồi ở đâu đó, có một giọng nói... “Yeh! Chị ơi đi ăn kem với anh thôi!”

Tôi chết điếng người. Bên kia đường, lại là cái tên tiểu quỷ ấy và cái lời hứa ăn kem sau cái trò chơi “xem ai im lặng lâu hơn” trong lớp học. Tôi cười như mếu, vẫy tay đáp lại. “Ừ! Đợi chị chút!”

Nhưng chưa đợi tôi nói lời cuối với Minh, nó chạy tót sang, toe toét. “Em chào anh ạ! Tạm biệt anh nhé! Bây giờ em với chị Ki đi ăn kem đây.”

Tôi giận đến tím mặt. Nhìn ánh mắt khó hiểu của Minh, tôi cười xòa giải thích. “À! Đây là Ju - em họ của Ki.

Được cái là nó cũng háu ăn lắm. Để ở nhà không an tâm nên Ki dẫn tới lớp học guitar. Nó vừa chơi đàn lúc đầu tiết ấy, được cái là đàn hay và quây. Giờ Ki cho em đi ăn kem, hẹn Minh khi khác.” Nói xong, tôi kéo tay Ju lôi đi.

Suốt quãng đường từ lớp guitar tới quán kem, mặt Ju luôn trong tư thế đăng đăng sát khí. Dù không quay người lại nhưng tôi biết, phía sau yên xe, khuôn mặt nó sẽ là như thế.

Tôi gọi chuyện. “Bộ không thích đi ăn kem nữa hả?” “Em họ cơ à!”

“Ha ha! Ra là ầm ức à? Hay nhóc muốn là em ruột?”

“Chị làm anh bức mình rồi đấy. Qua chở đến quán kem nhanh đi!”

Dù không nhìn thấy nó, nhưng tôi vẫn cố ngoái cổ lại lườm.

“Chị ơi! Cho em năm cốc kem đủ loại: Xoài - Socolate - Dâu - Mít - Dứa. Tất cả cho vào một chiếc cốc lớn nhé chị!”

Chính thức là tôi thấy cần rút lương tâm cái ví khi đã chót rủ nó chơi trò “xem ai im lặng lâu hơn” trong lớp học, để rồi tương lai sẽ bị viêm màng túi cục bộ. Ngậm ngùi tôi gọi cốc nước lọc. Nó thì chẳng mảy may để ý, vẫn hồn nhiên ngặm cốc kem to gần bằng cái chậu, đủ màu hấp dẫn trên bàn, sau mới liếc sang cốc nước lọc của tôi.

“Ừa! Chị không ăn kem sao?”

Tôi thều thào. “Đôi không?”

Nó lắc đầu nguây nguây. Sau rồi cầm một chiếc thìa, đưa cho tôi.

“Ăn chung ha!”

Xem ra thì nó cũng có chút biết điều. Nhưng khi tôi vừa cho một thìa kem vào miệng, nó hỏi ngay: “Người lúc này là người yêu cũ của chị à?”

Tôi ậm ừ. “Bạn chị.”

Thấy vẻ mặt đó của tôi, bỗng dưng nó cười. “Ra là đúng. Mà công nhận ngày trước chị có con mắt nhìn người ghê. Có vẻ hơi gầy!”

Tôi gầy gầy đĩa kem, thật thà khai. “Lần trước không gầy như thế.”

Nó gật gù, ra điều đã hiểu. Khẽ à lên một tiếng. “Có một quy luật là sau khi chia tay, con trai có vẻ xấu hơn trước. Con gái thì ngược lại, có vẻ lại đẹp ra. Chị thấy anh nói có đúng không?”

Tôi không biết là Ju nói đúng hay sai. Nhưng những gì nó nói, khiến tôi có chút mơ hồ. Thật ra thì tôi cũng không biết mối quan hệ giữa tôi và Minh kết thúc vì lí do gì. Chỉ biết rằng, một ngày nắng trong, Minh nói với tôi rằng: “Ki, chúng ta chia tay nhé!” Tôi không níu kéo, và khi đấy chỉ thấy những vệt nắng trở nên nhòe nhoẹt.

Những ngày sau đó, tôi lạc lõng, tôi bơ vơ.

Sau tưởng quen, nhưng mỗi khi tình cờ gặp Minh, tôi vẫn không thể tỏ ra là mình bình thường được. Rõ ràng là chẳng thể làm bạn như trước, vì trước đó đã từng là một đôi. Cũng chẳng thể tỏ ra là người xa lạ, vì đã từng quá thân thiết. Ba tháng là quãng thời gian không đủ để tôi quên Minh.

“Hey! Ki. Chị thấy anh nói có đúng không? Lần thứ hai rồi đấy.”

Nhìn điệu bộ cau có của Ju, tôi phì cười. Gật đầu.

Lúc về, Ju đòi đổi vị trí. Tức là nó chở tôi còn tôi thì ngồi phía sau. Khi tôi rú âm lên ở đằng sau xe, nó gần như hét lên. “Bộ chị khủng hả? Con gái con đũa, ngồi thế có mà cày răng xuống đường à?”

Tôi trong tư thế ngồi quay ngược lại với yên xe, cười khanh khách. “Lâu rồi chị không được ngồi ngược thế này. Cảm giác thật là thú vị.”

“Đúng là... trẻ con. Thế có mát không?”

“Gió quá trời. Tiếng gió ngược xuôi. Vì vu vì vù.” “Kéttttt!...”

Ju nhảy phốc xuống yên xe. Nó ngang nhiên bảo tôi:

“Thôi! Anh với chị đổi chỗ.”

Và khi tôi bực tức gò lưng ra đạp xe, thì ở đằng sau Ju cười hỉ hả. “Cảm giác đúng là... phiêuuuuu... quá đi thanh niên ời.”

Tôi chỉ biết nuốt trọn cục tức vào bụng. Té ra là nó kêu tôi đổi chỗ để bắt chước tôi, ngồi ngược sau yên xe.

Những ngày sau đó, tôi nhận được nhiều tin nhắn của Minh hơn. Dù chỉ là những tin nhắn hỏi thăm bình thường, nhưng tâm trạng tôi có chút vui vẻ

hơn trước. Minh vẫn luôn là chàng trai chu đáo và ân cần như vậy.

“Hey! Ki. Chị có muốn anh dạy đàn cho không?”

Tôi ôm một đồng sách vở đặt lên bàn, thở không ra hơi. “Nhóc làm bài cho chị để chị học đàn. Mà lớp mười hai rồi, không lo học hành đi!”

Ju vác cây đàn guitar ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, ngó lơ. “Chị lo cho anh à?”

“Bộ nghĩ chị rảnh à? Bày đặt không biết chơi guitar, giờ lại đòi dạy guitar cho chị á?”

Ju cười khì khì, nó gãi đầu. “Chị thù dai thế.”

Tôi bĩu môi, sau rồi cũng đề nghị. “Nghe bài nào vui vui đi!”

Thế là nó đánh bài “Take me to your heart”.

Có một điều mà tôi phải công nhận, là nó đánh đàn cực “đỉnh”. Phong thái rất chuyên nghiệp và trông khá chững chạc, khác hẳn với vẻ mặt lúc nó nhớn nhoe trêu chọc tôi. Tôi trầm ngâm nghe tiếng đàn mềm mượt. Cho đến khi nó nổi hứng dùng cả năm ngón tay phá những nốt nhạc. Tôi la lên. “Một ngày mà nhóc không khiến chị giật mình thì không chịu được hả?”

Nó ỉu xiu. “Tại anh bị chuột rút chứ bộ.”

“Thật không?” Tôi hoài nghi. “Thật!” Nó gật đầu.

“Thế khỏi chưa?”

Nó cười như không, nheo mắt nhìn tôi. “Thế lúc chị nghe tiếng đàn guitar, chị nghĩ tới điều gì?”

Tôi thẳng thừng. “Kem.”

Không biết cái từ “kem” của tôi có ý nghĩa như thế nào với nó, mà khi nghe câu ấy, nó kêu lên. “Ui da! Tuyệt!” Xong cùng với cây đàn, nó chạy tót vào nhà.

Ju là vậy đấy. Tính khí thì thất thường khó đoán. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, có nó là hàng xóm, không khí đúng là vui vẻ hẳn lên.

Tôi và Ju vẫn đều đặn đến lớp guitar mỗi tuần một lần vào chiều thứ bảy. Nói một cách chính xác hơn thì tôi như có một cái đuôi. Cứ tầm năm giờ

chiều, khi nó vừa đi học về là y như rằng nó phi ngay sang nhà tôi, chờ. Nó chờ tôi chở nó đi học guitar.

Vài ngày đầu, tôi gò lưng ra đạp xe trong khi nó ngồi ngược ở đằng sau. Tôi điên lắm, nhưng ngẫm ra thì cho nó đi cùng cũng có cái lợi. Chẳng là lớp guitar bắt đầu lúc mười tám giờ đến hai mươi giờ. Đường từ lớp về nhà có một đoạn khá tối, có nó đi cùng, tôi cũng bớt sợ. Vài hôm sau, nó cũng có vẻ biết điều, kêu để nó chở, còn tôi thì ngồi phía sau. Tôi mừng rơn, sau cùng có khen nó vài lời: “Em đúng là một chàng trai tốt bụng đấy Ju.”

Nghe vậy, nó vênh váo. “Cái đó thì không cần chị phải khen. Anh biết rồi!”

Tôi cười, hỏi: “Thế nào? Cảm giác ngồi sau xe mà quay lưng lại có hay không?”

Vai nó khẽ nhô lên như vừa hít một hơi thật sâu, sau lại chùng xuống. Giọng nó trầm trầm như tiếng mưa đá. “Cảm giác có một người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt!”

Tôi nhất trí, gật gù theo.

Lớp học guitar đa số đều là sinh viên nên không khí cũng khá ồn ào và náo nhiệt. Nhưng trong cái không khí ồn ào và náo nhiệt ấy, tôi vẫn nhận ra vẻ mặt bất thường của Minh.

Mấy ngày hôm nay, Minh khá là trầm tĩnh. Những tin nhắn cuối ngày với tôi cũng dần ít đi. Đoán là có chuyện, cuối buổi học guitar, tôi cố ý chờ Minh. Nhìn thấy Minh ở cửa lớp, tôi vẫy tay. “Hey! Minh. Hôm nay, cậu chơi đàn hay đấy.”

Minh thoáng bất ngờ, sau rồi cũng mỉm cười. “Bài đấy Minh tập ba, bốn ngày lận.”

Tôi hồ nghi liếc nhìn Minh. “Ba, bốn ngày mà chơi được bài khó thế á?”

“Ha ha! Thật ra là cả một tuần trời đấy. Đúng là không thể nói dối với Ki được.”

Tôi cười theo, nhưng cảm giác gượng gạo quá. Lát sau, Minh ngập ngừng. “Ki! Ra chỗ này một lát với Minh được không?”

Tôi dẫn đo nhìn đồng hồ, sau lại nghĩ tới vẻ mặt nhăn nhó của Ju. Nhưng rồi, tôi cũng khẽ gật đầu. Minh đang có chuyện buồn và cậu ấy cần ai đó để nói chuyện.

Nhắn tin cho Ju xong, tôi và Minh rời lớp học guitar. Suốt quãng đường dài, Minh vẫn im lặng. Tôi ngồi sau xe với những ý nghĩ mơ hồ. Nhưng rồi không quen với không khí im lặng, tôi cũng cố mở lời: “Hà Nội hôm nay đông hơn mọi ngày đúng không Minh?”

Minh cười. “Ừ! Hôm nay là thứ bảy. Lần trước thì Ki hỏi ‘Hà Nội hôm nay bình lặng hơn mọi ngày’. Có lẽ bây giờ Hà Nội đông hơn thật.”

Tôi im lặng không đáp, vô thức nhớ lại quãng thời gian trước. Tôi và Minh thi thoảng vẫn dạo quanh phố bằng xe đạp. Ngày ấy, cảm giác đường phố không nhộn nhịp và ồn như thế này. Chẳng biết cảnh vật khác, hay lòng người đổi thay để đến khi nhìn mọi thứ xung quanh, bàng hoàng nhận ra, nó cũng không còn như trước nữa.

Tôi ngập ngừng hỏi. “Minh có chuyện gì không vui đúng không?”

Minh im lặng. Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng gió nhè nhè bên tai, Hà Nội hôm nay ồn ào và nhiều gió.

“Minh có thích một cô gái. Ki ạ.”

Gió vẫn vậy, cứ vi vu bên tai. Những lời Minh nói át cả tiếng gió, cả tiếng con tim tôi đang rộn ràng. Vui hay là buồn đây?

“Đó là người mà Minh vẫn dõi theo, vẫn cứ dặn lòng mình đừng yêu nữa, nhưng thực sự thì không thể dừng được. Làm sao bây giờ, Ki?”

Cảm giác thế nào khi bạn trai cũ hỏi chuyện tình cảm với một cô gái khác?... Không! Tôi chẳng cảm thấy gì, chỉ thấy mọi thứ trở nên nhòe nhoẹt. Minh đã yêu ai đó, và đó là cô gái may mắn. Tôi chắc chắn là vậy.

Nén giọng, tôi ghen ngào. “Vậy thì Minh cứ yêu thôi.”

“Nhưng cô gái đó không yêu Minh. Ki à!” “Sao Minh biết?” Tôi hỏi.

“Minh cảm nhận.”

“Vậy chẳng có gì là chắc chắn cả. Hãy nói cho cô ấy biết!”

Rồi tôi hô thật to. “Chai yooo.”

Minh cười. Tôi cũng cười. Chiếc xe đạp chậm chậm dạo qua những con phố quen thuộc. Hà Nội vẫn đông và nhiều gió.

Vừa về đến nhà, khi đang lách cách tra chìa khóa để mở cổng, tôi có để ý thấy phòng Ju chưa bật điện, cửa ngoài vẫn khóa. Quái lạ thật, bình thường giờ này nó đã bật cả chùm đèn xanh - đỏ - vàng của mình. Lớp guitar tan lúc hai mươi giờ, vậy nó đã đi đâu?

Tôi lấy điện thoại, gửi một tin nhắn cho Ju. “Chưa về nhà sao Ju?”

“Anh đang ở quán kem. Hôm nay chị nói sẽ đi ăn kem với anh còn gì?”

Mắt tôi tí nữa lòi luôn ra ngoài khi đọc tin nhắn của nó. Tôi biết là nó kì quái, nhưng cũng không đến mức quá dở người thế này. Bây giờ đã là hai một giờ ba mươi, vậy là nó cứ ngồi đó đợi tôi một tiếng rưỡi chỉ vì cái lời nói băng quơ mà chính tôi cũng không nhớ. Té ra khi tôi nhắn tin kêu nó cứ về trước, nó không nhắn lại và thế là giờ nó ở quán kem.

Nó đợi tôi đi chơi về sao? Trời ạ! Hôm nay, nó có trúng gió không vậy?

Bước vào quán kem quen thuộc, tôi tưởng mắt mình hoa. Trước mặt tôi là tận năm cốc kem. Mà nào đâu phải năm cốc kem thường mà là năm cốc kem chẫu.

Nhìn thấy tôi, Ju hất hàm. “Ngồi đây ăn kem cho quên hết sự đời đi chị!”

Tôi suýt nghẹn. Tí tuổi đầu mà ăn nói như ông cụ. Kéo chiếc ghế đối diện với nó và ngồi xuống, tôi khẽ cau mày. “Làm gì mà muốn quên hết sự đời?”

Nó đẩy một ly kem về phía tôi, hớn hở. “Cạn ly!”

Và thế là nó nghiêm nhiên ngồi ăn kem. Tôi cũng chỉ biết lắc đầu. Đành lòng nhìn nó ăn một mình cũng không nổi, tôi cũng ra sức ăn. Nhưng mà công nhận kem ở Naïve ngon tuyệt. Dù đã là quán quen thuộc, nhưng mỗi lần vào đây và thưởng thức những ly kem đủ sắc màu, hương vị chẳng lần nào giống nhau. Lúc thanh thanh, lúc đậm sắc, nhẹ nhẹ trên đầu lưỡi với vị lạnh khó quên.

Cứ thế, cho đến khi cả tôi và Ju mỗi người đã ăn hết cốc kem thứ hai. Trên bàn chỉ còn trơ lại một cốc cuối cùng, chẳng dẫn đo như mọi ngày, tôi

và nó dùng chung.

“Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?”

Tôi gật gù khi nghe lời nói gần như quen thuộc của Ju. Lần nào nó hứng lên là y như rằng lại nói câu này. Và lần nào tôi cũng ậm ừ đáp lại. “Ừ!”

“Thế hôm nay, chị đi với anh Minh, có được coi là một điều điên rồ không?”

Biết ngay mà! Cái kiểu nói câu trước đệm câu sau, câu sau dẫn lối tôi vào tròng của nó lần nào cũng khiến tôi bị ghen.

Tôi liếc mắt qua, thản nhiên nói. “Cũng chưa chắc. Chỉ là tâm sự vớ vẩn thôi.”

“Chưa thấy ai như chị. Lo chuyện bạo đồng.”

Nó nói tôi lo chuyện bạo đồng. Tôi lo chuyện bạo đồng? Tôi gằn giọng hỏi lại. “Chị lo chuyện bạo đồng?”

“Thì chị vẫn cứ lo lắng cho Minh còn gì? Chỉ là hiệu ứng sau khi chia tay. Suốt ngày ngoái cổ nhìn lại những gì đã đi qua, chị không thấy mỏi cổ hả?”

Tôi không biết trả lời như thế nào sau câu hỏi nửa đùa nửa thật của Ju. Có thể cái mà Ju nói là đúng “hiệu ứng sau khi chia tay”.

Tôi thừa nhận là mình không thể giả lơ khi Minh có chuyện buồn cần tâm sự. Hay chỉ cần nhìn thấy nét mặt bất thường của Minh, tôi cũng đoán ra cậu ấy gặp vấn đề gì. Đến giờ, tôi vẫn hiểu Minh, hoặc cố tỏ ra là hiểu. Nhưng cảm giác, chẳng còn như trước nữa, tôi không còn yêu Minh. Tôi biết, nhưng tôi vẫn không đủ tự tin để nói rằng: “Tôi không còn tình cảm với Minh.” Thứ tình cảm nửa vời, chẳng thể quan tâm như trước, nhưng vẫn không thể buông tay. Chẳng biết sẽ đi đến đâu, nhưng cũng không nỡ mà rẽ sang con đường khác. Có chăng là tôi đang đi lùi? Hay tiến về phía trước nhưng vẫn ngoái cổ nhìn về phía sau?

“Hey! Anh hỏi là chị không mỏi cổ à Ki?”

Lần này, khi nghe cái giọng có chút nổi loạn của Ju. Tôi không bực như những lần trước. Chỉ mỉm cười. “Mỏi! Có mỏi!”

Nó vừa như nghi ngờ, vừa như mắc cười. “Thế mà để anh đợi chị ở quán kem này chín mươi phút đấy.”

“Chị xin lỗi! Nhưng lần sau nếu đợi thì phải nhắn tin cho chị.”

Nó có vẻ hơi bất ngờ với vẻ mặt hình sự của tôi. Sau rồi cười khì khì, gãi đầu. “Biết trước đã giàu.”

“Biết trước đã giàu. Đúng là biết trước đã giàu.” Biết trước sẽ như thế này, thì sau khi rời quán kem tôi đã không để nó chờ. Để đến bây giờ, nó đạp xe kiểu gì mà tuột cả xích. Chẳng có quán sửa ven đường, cộng với cái vẻ lóng ngóng của nó, kết quả là cả hai đứa phải đi bộ dọc xe về.

Rồi nó cũng động viên được một câu. “Cứ coi đây là một việc điên rồ nhé!”

“Haiz”

Tháng mười một, thời tiết hơi se lạnh. Mùa đông năm nay đến muộn, Hà Nội không đủ lạnh để khoác chiếc áo bông dày cộm như năm ngoái. Chỉ cần mặc một chiếc áo len cao cổ bên trong, ngoài khoác chiếc áo khoác nhẹ, cũng đủ ấm.

Đã hai tháng trôi qua, hai tháng kể từ ngày Minh cùng tôi dạo quanh con phố đầy ánh đèn ấy. Hai tháng với những buổi học guitar thiếu tiếng đàn của Minh. Minh đột ngột rời xa Hà Nội, rời xa những con đường đầy ánh đèn đường, rời xa những cơn gió chiều tối, xa tôi, là thật.

Minh sang Mỹ du học cùng suất học bổng mà cậu ấy đã nỗ lực suốt một năm qua để giành được. Tôi mừng cho cậu ấy, nhưng chẳng thể kìm được nước mắt, khi đọc được email của Minh. “Mỗi lần nói chuyện với Ki, Minh đều cười như cái icon ấy. Nhưng giờ, chắc chẳng còn cười híp mắt như thế được nhỉ? Minh đã lên chuyến bay sớm nay. Ki cũng biết suất học bổng này, Minh mơ ước đạt được nó đã lâu. Thực ra, Minh đã đạt được nó cách đây ba tháng Ki à. Minh nói chia tay, cũng chỉ vì muốn tập trung học để giành suất học bổng này. Nhưng khi có được nó rồi, cảm giác tòi tệ lắm.

Minh biết mình thật tệ. Minh dùng lí trí để xét đoán tình yêu của hai đứa và Minh buông tay Ki.

Cảm ơn Ki vẫn còn quan tâm tới Minh, vẫn có đủ thời gian cho Minh. Cũng cảm ơn Ki, vì không còn yêu Minh nữa. Và Minh cũng có thể yên tâm mà xa Ki được rồi.

Hãy luôn là cô gái vui vẻ và cười nhiều hơn nữa nhé! Ki.”

Tôi không biết là mình đã khóc bao lâu khi đọc xong email đó của Minh. Chỉ biết, lúc tôi ngẩng đầu lên, Ju đã ở bên cạnh. Nó không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi. Bàn tay Ju siết chặt lấy tay tôi, nó mạnh mẽ nói: “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Tôi tin. Rồi mọi chuyện sẽ ổn như những gì Ju từng nói: “Chia tay rồi, thì nên nhìn về phía trước. Ngoái cổ nhìn lại và ràng buộc mình với quá khứ, chỉ làm cả hai thêm mệt mỏi thôi.”

Tôi biết, vì con tim lúc này bình yên lắm.

Lịch học thay đổi, nên tôi cũng không đủ thời gian để đến lớp học guitar. Hàng xóm nhà tôi - Ju, nó cũng bắt đầu lịch học thêm dày đặc vì năm tới, nó bước vào kì thi đại học.

Mùa đông, sáng sớm trời khá nhiều sương và lạnh. Ấy vậy mà Ju dậy rất sớm. Việc nó dậy sớm thì tôi cũng chẳng mấy may quan tâm. Nhưng...việc đầu tiên khi nó dậy là gọi điện ngay cho tôi, nghe thấy cái giọng uể oải ngái ngủ của tôi, nó sẽ lấy một cái còi và ra sức thổi.

Chính thức là tôi thấy mình ngu ngốc khi than phiền với nó về điểm thể dục ở lớp. Chẳng là môn chạy của tôi điểm khá tệ, nó cao hứng muốn giúp tôi cải thiện. Tôi gật đầu cái rụp và thế là đã hơn tuần nay có hậu quả này.

Trong khi tôi run cầm cập nhắc những bước chân đầu tiên thì nó cười như vừa trúng xổ số độc đắc trong lớp áo dày cộm. Việc duy nhất nó làm lúc này là ngồi xem đồng hồ bấm thời gian tôi chạy và gào lên ba chữ: “Vẫn chưa được!”

Tôi thích mùa đông, thích cảm nhận cái rét đậm, càng rét tôi càng thích. Nhưng tiếc là mùa đông năm nay không lạnh như trước. Khi tôi cau có than

phiền về điều ấy, Ju nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái. “Bộ chị khủng hả?”

Tôi xoa xoa hai tay vào nhau, nhìn những làn khói theo hơi ấm người tỏa ra, lẫn vào trong giá lạnh, thích thú. “Khủng nhưng cũng có người khủng theo là được.”

Ju không nói gì. Nó nhướn mày ra điều khó hiểu, nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười gian hết cỡ.

Thời gian này, thỉnh thoảng tôi có nhận được email của Minh. Nghe Minh tâm sự về cuộc sống xa nhà, về những phương pháp học mới ở bên Mỹ và công việc làm thêm nhưng phải “thận trọng” của Minh.

Có lần chat webcam, Minh có hỏi tôi về Ju, tôi kể lể rằng nó là một đứa kì quái, phá phách và hay làm phiền tôi. Minh lặng thinh nghe tôi kể chuyện, thỉnh thoảng mỉm cười rồi gật đầu. Nghe tôi than thở một lúc, Minh mới mở lời: “Đó là một chàng trai mạnh mẽ, tin Minh đi!”

Tôi biết, Minh nói đúng. Ju là một chàng trai mạnh mẽ và khá độc lập. Nhờ Ju, tôi thấy mình khác trước, theo một hướng tích cực hơn. Tôi không còn hay than vãn về những gì đã xảy ra, hay những rắc rối mà tôi gặp phải. Thay vào đó, Ju chỉ cho tôi cách nhìn khác đi, tích cực hơn. Ví như khi công việc làm thêm của tôi có chút rắc rối, Ju thường ngồi nghe tôi huyên thuyên, sau rồi chỉ cho tôi những gam màu khác trong những điều rắc rối ấy. Thì ra nếu nhìn mọi rắc rối trong cuộc sống bằng con mắt khác, sẽ thấy những thay đổi thật đáng ngạc nhiên.

Ju cũng thường cùng tôi làm những điều điên rồ theo cách mà tôi muốn. Đi xe thì ngồi ngược lại ở phía sau, ăn kem vào mùa đông. Thối cả chùm bóng bay xong lại cười man rợ, cầm một chiếc kim để chọc thủng. Tập chơi guitar bằng cả hai tay.

Mùa đông cũng lặng lẽ trôi qua, với những kỉ niệm khó quên như vậy.

Hè đến, tôi lao đầu vào học để thi hết môn. Còn Ju thì chăm chỉ tới lớp học thêm. Cửa nhà lúc nào cũng trong tình trạng khóa ngoài, cả tôi và nó đều bận với những lịch học kín mít. Tôi cũng thấy nó hơi lạ. Bớt quậy phá, bớt nói nhiều, cũng bớt chọc tôi hơn. Tôi hồ nghi, có lẽ do nó học nhiều,

nên tính khí thất thường. Nhưng sau ngẫm lại cái điều mà mình hồ nghi kia chưa chắc đúng. Bằng chứng là chỉ còn một tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp, ấy vậy mà chẳng thấy nó học hành gì.

Chiều chủ nhật là thời gian rảnh duy nhất của tôi, nhưng vẫn phải ở nhà để làm bài thuyết trình. Năm hai đại học, sau khi thi hết môn, chúng tôi phải làm một bài thuyết trình tổng kết môn học. Trong khi tôi ngập trong đồng sách, thỉnh thoảng ngược đầu lên, lại thấy một cái bóng thập thò ở ngoài cửa sổ. Lúc đứng dậy xem nó là cái gì, thì cái bóng đen đó vụt biến mất. Tôi chắc chắn đó là Ju. Nhưng lẽ nào học nhiều quá, giờ ít học đi, nó bị tẩu hỏa nhập ma chẳng?

Nó cứ lấp ló như vậy độ chục lần, tôi bực mình, gạt đồng sách vở sang một bên, giậm chân bành bạch trước cửa.

“Ju! Bộ điên à?”

Nó nghe vậy, thò đầu ra ngoài cửa sổ, lắc đầu nguây nguẩy, sau lại biến mất.

“Điên mất!”

Nhưng rồi tôi cũng phấp phỏng đoán ra lí do. Té ra là nó đang trốn một đứa con gái. Tôi để ý thấy gần tuần nay, có một cô nhóc chiều nào cũng thập thò ở đầu cổng. Khi tôi vừa dắt chiếc xe đạp ra ngoài chuẩn bị đi làm thêm, thì nó vụt chạy tới. Nó nhìn tôi một lúc, sau ngập ngừng: “Chị. Anh... anh Ju có nhà không ạ?”

Tôi té ngựa. Việc tên nhóc Ju đó có ở nhà không sao lại hỏi tôi? Tôi liếc nhìn nó một lượt, con bé có mái tóc xoăn nhẹ và đôi mắt long lanh trông rất đáng yêu. Lâu không thấy tôi trả lời, con bé lí nhí lần nữa. “Em thấy anh Ju nói khi nào muốn gặp anh ấy thì cứ nói với chị. Vì nhà chị cạnh nhà anh ấy.”

Một luồng khí nóng bốc lên trong người. Tôi biết là cái tên Ju cà chớn này nó lại bày trò quái quỷ gì đây mà. Đâu phải bỗng nhiên nó lại dở chứng ra như thế.

Tôi cười như không. “Em nhầm người rồi. Chị ở nhà đầu tiên, không ở cạnh nhà Ju bạn em.”

“Ừa! Em nhầm sao được. Cả xóm trọ này có mỗi mình chị có xe đạp không giở thôi. Anh Ju dặn em như thế.”

Tôi tím hết cả mặt mũi. Rồi cũng cười cười. “Thế em là...”

“Em là Mai Anh. Học kém anh Ju một lớp. Em... em... em đến đây để tìm anh Ju.”

“Có chuyện gì vậy em?”

Nhìn vẻ mặt có điều quá quan tâm của tôi, con bé then thùng. “Em muốn theo đuổi anh ấy.”

Tôi choáng! Đúng là rất đậm chất teen. “À! Thế này em, giờ chị đi làm thêm. Có gì muốn nhắn với Ju thì lúc nào gặp, chị nhắn nhóc ấy cho Mai Anh nhé.”

Con bé hồn nhiên đáp. “Vâng! Chị bảo anh ấy nhắn tin trả lời em nhé!”

Tiếng xích xe đạp lạch cạch xen lẫn với nỗi bức tức của tôi. Rõ là cái tên nhóc hàng xóm lắm chuyện. Chuyện tình cảm của nó lại còn lôi cả tôi vào. Thi thố đến nơi rồi, còn bày đặt yêu với đương. Rõ là lắm chuyện.

Mùa hè, với những cơn mưa rào bất chợt khiến tôi không khỏi bức mình. Rõ ràng lúc trước trời vẫn nắng trong, thế mà chẳng mấy chốc đổ mưa ngay được. Đã thế, công việc ở tiệm bánh hôm nay cũng không mấy suôn sẻ, đi làm về lại gặp ngay cơn mưa rào bất chợt. Rõ là đen thui.

Phi chiếc xe về nhà, tôi ướt như chuột lột. Vội vàng mở cổng, chẳng biết Ju về khi nào, thấy tôi nó cầm một chiếc ô to sụ ra, hốt hoảng. “Ừa! Chị đi làm mà quên áo mưa sao không gọi anh?”

Tôi nhìn thấy cái vẻ mặt gần như mất tích cả tháng trời của nó, cáu. “Cũng còn nhớ chị là ai cơ à?”

Ju một tay dắt xe cho tôi, một tay cầm ô, nó thản nhiên đáp: “Thì cứ nhớ là có một người hàng xóm chiều cao đến vai anh là được.”

Tôi cau mày nhìn nó. “Ướt thì cũng ướt rồi. Che ô làm gì nữa. Mau vào học đi. Học xong thì lo nhắn tin cho Mai Anh. Sao việc gì cũng đến tay chị

thế?”

Nó bỗng dừng cười, sau phát ra thành tiếng. Tôi lườm nó mấy cái, rồi cũng cố tìm cách mở cửa phòng. Trước khi đóng cửa lại, tôi quát nó câu cuối. “Ở ngoài đó mà cười.”

Thay bộ quần áo ướt, lấy đồ ăn và mang sách vở ra chuẩn bị học bài, chừng ba mươi phút sau, tôi nhận được tin nhắn của nó. “Biết là chị đi mưa không bị ốm. Nhưng vẫn cứ nhắc chị đừng để tóc ướt khi ngủ. Dễ cảm lạnh đấy.”

Tôi lườm cái tin nhắn của Ju, cau có nhắn tin lại. “Lo cho Mai Anh đi. Kệ chị.”

“Ha ha!”

Ngay cả nhắn tin nó cũng cười. Ngay cả khi nó cười cũng làm tôi điên tiết.

Hôm sau, tôi dậy thật sớm, cố gắng ra khỏi nhà trước tiên. Đầu tiên là không muốn giáp mặt với cái tên Ju đấy, sau là cũng không muốn đụng mặt nhỏ Mai Anh suốt ngày hỏi tôi: “Chị ơi, anh Ju có nhà không chị?”

Vừa dắt xe ra ngoài cổng, tôi thấy có vài ba bóng người. Cũng có chút hồ nghi, tôi dựng chân chống xe rồi đi sát vào mép tường, lén mắt nhìn qua khe nứt nhỏ sau cổng sắt. Tôi lờ mờ nhận ra nhỏ Mai Anh. Nhưng lần này, nó không đi một mình, mà cùng với hai nhỏ bạn chạc cùng tuổi khác. Cả ba đưa cứ thập thò ngoài cổng. Tôi đúng là bá phúc khả năng của con nhỏ, mới sáu giờ sáng... Phen này, chắc Ju không gặp nó thì không xong rồi. Khi tôi định bụng đi lối cửa sau, thì có nghe thấy vài tiếng xì xào.

“Mai Anh. Đây hả, nhà Ju đây hả? Sao lần trước đến nhà to lắm cơ mà?”

“Ừ. Đây là nhà trọ, cũng là nhà Ju. Nghe bảo trọ để ôn thi và cũng vì cái con nhỏ mà Ju nói.”

“Nhỏ mà Ju bảo thích đấy hả? Khiếp! Chắc phải xinh lắm. Nhà to thế mà không ở lại chui vào chỗ trọ sinh viên này vì nhỏ đó.”

“Ôi dào! Tao gặp rồi, nhìn mặt cũng phổ thông thôi, nhìn lâu cứ thấy dần dần. Hình như sinh viên năm hai.”

“Ừa! Hơn tuổi à?”

“Ừ! Nhưng mà trông cứ như đứa lớp mười.” “Không phải thế chứ, mà tên gì?”

“Tên Ki. Kì cục.”

Tôi suýt té. Nó, cái con nhỏ Mai Anh kia, nó bảo cái tên tôi kì cục. Tên của tôi kì cục, kì cục? Lớp mười, trông dần dần à? Rõ là, cứ chị chị em em với nó suốt, ra nó là kiểu như thế này. Đúng là cái vẻ bề ngoài dễ đánh lừa người khác mà.

Tôi hùng hồn, định ra phân bua thắng thua, thì ngoài cổng, có tiếng của Ju. “Làm gì ở đây vậy?”

Mấy đứa con gái giọng cũng có vẻ hốt hoảng, đứa nọ đùn đẩy đứa kia, sau mới có tiếng. “Bọn em đi ngang qua.”

“Thế đi tiếp đi.”

Chẳng biết nét mặt của Ju khi đó như thế nào, mà cả lũ con gái vùng vằng bỏ đi. Khi cánh cổng sắt chuẩn bị mở, tôi cuống cuống chạy ra chỗ chiếc xe đạp, định bụng chuồn thẳng.

“Hey! Thuốc này chị ơi.”

Khi tôi quay đầu lại, thấy trên tay Ju có một bìa thuốc cảm, tự dưng thấy cổ họng nghèn nghẹn, miễn cưỡng hỏi nó: “Đi mua thuốc à?”

“Đúng! Hôm qua chị đi mưa nên anh mua cho đấy.” Nhìn ánh mắt trong veo như phủ một làn nước mỏng của nó, tôi thấy cổ họng đắng ngắt. Thấy vậy, Ju chạy đến bên tôi. “Chị sao vậy?”

“Em không ở nhà mà lo học bài, chạy ra đây làm gì?” Nó có chút ngập ngừng, sau rồi đá vu vơ một viên sỏi dưới chân. Hỏi nhỏ: “Chị nghe thấy mấy đứa con gái kia nói chuyện rồi à?”

“Ừ!”

“Nghe thấy cả...”

“Cả đoạn nhỏ Mai Anh nói em thích chị.”

Tai nó bỗng dưng đỏ phừng phừng. Miệng thì ấp úng không nói được lời nào. Nhìn dáng vẻ của nó, tôi phì cười.

Nó lừ mắt nhìn tôi. “Bộ buồn cười à?”

Tôi không trả lời. Chính xác là không thể trả lời được vì miệng vẫn cứ mở rộng đến mang tai vì buồn cười.

Hôm nay, trời nắng trong veo. Cầm tờ giấy đồ đại học trên tay, nó gào lên: “Chị ơi! Ngày mai đợi anh đi học với nhé!”

Có những chiều, khi Ju siết chặt tay tôi băng qua những con phố cổ Hà Nội, tôi có thì thầm hỏi Ju vì sao những ngày ôn thi đại học lại hay tránh mặt tôi và vì sao chỉ khi đồ đại học rồi, Ju mới nói thích tôi?

Lúc ấy, Ju siết chặt tay tôi hơn nữa, đáp: “Tránh mặt chị để dễ ôn thi hơn đấy. Nhìn mặt chị chỉ muốn cãi nhau. Với lại, có nhiều lần thấy cứ nhớ nhớ, thập thò chạy sang, toàn bị chị gào rồi quát. Bây giờ thì không thể rồi, trước giờ cứ nghĩ chị học đại học, nên anh không dám cãi chị. Giờ anh cũng vào đại học rồi nhé. Anh cũng học sửa xe đạp rồi. Khi nào anh với chị đi chơi, xe có tuốt xích không lo dắt bộ như lần trước nữa. À! Giờ không kêu chị nữa, kêu em nhé. Ha ha!”

Mặc dù nghe lời giải thích của Ju, tôi tức phát điên. Nhưng cũng cảm thấy trái tim bình yên đến lạ. Tôi biết, Ju không nói yêu tôi một cách vội vàng, vì Ju sợ tôi nghĩ xa xôi, nghĩ rằng đấy chỉ là tình cảm nhất thời. Chỉ là tôi nhận lời yêu Ju để thực sự quên đi một người. Tình yêu vẫn luôn cần thời gian, thời gian để quên đi một người và cần thời gian để yêu một người khác.

Phía bên kia đường, dưới những tán cây lòa xòa trong nắng, có một chàng trai vẫn nhìn một đôi trai gái bên này đường, rồi nở một nụ cười ầm ập. Chàng trai đó là Minh. Thực ra, Minh không hề sang Mỹ dù anh đã giành được suất học bổng toàn phần. Trước ngày bay, Minh đột ngột hủy. Sau rồi biết cô gái mà anh không thể nào quên có đăng kí học guitar, anh đăng kí vào lớp guitar ấy. Minh mong rằng, sự quay lại của anh không phải là quá muộn. Nhưng, cô gái mà anh đã buông tay ấy, đã nắm một bàn tay khác.

Minh chưa từng hối hận vì đã chia tay Ki. Anh chỉ hối hận, vì đã không đủ can đảm để yêu.

Nhưng... chia tay, cũng không phải là hết yêu.

KIO

Quá trẻ con... nhưng rất quyến rũ

Phần hai của “Chị ơi! Ngày mai đợi anh đi học nhé!” Tôi gọi Ju là “anh” và xưng “chị”

“Này Ju, sao anh để điểm thể dục thấp thế này hả?” “Anh thích thế đấy. Chị làm gì được?”

“Bộ điên hả Ju?”

“Thế chị có cách nào giúp anh không?”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, sau rồi cũng gục gặc đáp. “Được rồi, mai chị sẽ gọi anh dậy tập chạy.”

“Ha ha! Ngày xưa anh cũng giúp chị điểm thể dục còn gì. Giờ coi như đền đáp lại công ơn ngày xưa. Có gì đâu mà chị nhớ.”

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Ju, tôi giậm chân bành bịch trước cửa, càu nhàu. “Đúng là đồ cáo già gian ác. Cố tình chứ gì?”

“Ừ đấy!”

“Đúng là đồ trẻ con.” Tôi tức tối. “Ha ha! Xem ai cao hơn?”

Tôi đóng cửa. Như mọi ngày, lần nào cũng vậy, nói chuyện với Ju chừng năm phút trở lên là y như rằng tôi bị trêu cho tức điên người. Nhưng cũng chẳng biết ầm ức thế nào, bởi kiểu nói chuyện của tôi và Ju luôn là thế.

Ju đang gặp vấn đề gì đó nhưng chẳng thiết tha mấy việc giải quyết vấn đề, trong khi ấy tôi lại la ó và kêu giúp Ju, sau đó thì lại té ngửa ra rằng, Ju

cố tình đưa tôi vào bẫy.

Ju trẻ con, cực kì trẻ con. Ju vẫn tranh với tôi vị trí ngồi ngược sau yên xe, vẫn ngang nhiên giật của tôi một quả bóng bay để chọc cho nổ, cố tình trát lớp kem bánh gato lên mặt tôi khi hai đứa ăn bánh, thậm chí chụp ảnh tôi một cách bất thành hình rồi làm ảnh nền điện thoại, khi tôi kêu xóa đi thì Ju một mực khẳng định: “Đây là bức ảnh đẹp nhất anh từng thấy đấy.”

Đến khi tôi lườm Ju, thì Ju cười rồi chạy biến mất, nhưng kịp để tôi nghe thấy năm từ: “Nói dối ngược mồm ghê!”

Vậy đấy! Nhiều lúc, Ju dỗ tôi bằng câu nói quen thuộc: “Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?”

Tôi hậm hực đáp: “Công nhận là tuyệt, nhưng là tuyệt trong cơn tức.”

Lúc ấy, Ju không nói gì, chỉ lẳng lẳng mang đàn guitar ra đánh cho tôi nghe một bản nhạc nào đó. Có khi là một bài hát Việt quen thuộc, cũng có khi là những giai điệu ngọt ngào của Shayne Ward. Vì Ju biết, tôi cực mê nhạc của Shayne, nhưng cũng có khi lại là những nốt nhạc vô cùng trong trẻo mà Ju sáng tác ra. Tôi chỉ biết im lặng rồi ngồi như tượng khi nghe Ju đàn. Lúc ấy, quên hết giận dữ, quên hết ầm ức. Ju vẫn đùa với tôi rằng: “Cây đàn của anh là cây đàn thần đấy.”

Tôi ngẫm cũng đúng. Chỉ có đàn thần mới khiến người nghe mê mẩn đến vậy chứ.

Bước sang năm thứ ba Đại học, tôi có nhiều bài tập thực hành hơn. Học báo chí, nên tôi thường xuyên phải viết bài. Còn Ju mới vào năm thứ nhất, khá rảnh rỗi. Thời gian chênh lệch nhiều nên gần đây, tôi ít gặp Ju.

Hôm nay chủ nhật, đang sắp xếp lại một vài chồng sách cũ, thì bất chợt. “Chị kia! Sang đây ăn cơm với anh!”

Tôi vừa giật mình, vừa mắc cười. Quay lại, đã thấy Ju đứng ở cửa, tôi giả dò. “Thôi! Em cứ ăn đi!”

“Thế... không chào chị!”

Tôi ngẩn người nghĩ ngợi, sau rồi mới hỏi lại: “Trường ngày trước anh nói khác chứ? Hay là do chị nhớ nhầm?”

Ju vẫn thập thò ngoài cửa, lạnh lùng đáp: “Chị vẫn còn nhớ cơ à?”

“Một năm trước chứ mấy, cứ làm như cả thế kỷ không bằng.” Tôi bĩu môi.

“Chính xác là một năm bốn tháng, ba ngày, mười hai giờ.”

Tôi choáng. Đúng là dân Tự nhiên có khác. Trí nhớ đúng là tốt thật. Tôi cười cứng ngắc, đáp: “Lâu dữ ha!”

Ju nhíu mày, hỏi lại: “Hey! Chị biết thứ bảy tuần này là ngày gì không?”

Tôi cũng cố nhớ lại xem thứ bảy tới chính thức là ngày gì? Nhưng rồi tôi cũng chẳng thể nhớ ra.

“Chị không nhớ, là thật hả?” Ju hỏi lại. “Ừ!” Tôi chắc chắn.

“Kỷ niệm tròn ba tháng ...”

Nhìn điệu bộ ngập ngừng như có điều gì khó nói của Ju, tôi vừa buồn cười, vừa sốt ruột, giục. “Nói mau lên Ju!”

“Ba tháng...”

“Làm sao?” Tôi cáu.

“Ba tháng chúng ta yêu nhau.” Ju buột miệng.

Nói xong câu ấy, cả tôi và Ju đều tròn mắt nhìn nhau. Mặt Ju bắt đầu đỏ dần, rồi chẳng nói chẳng rằng, Ju vụt chạy vào phòng của mình.

Ha ha ha! Tôi cười lớn. Cười đến mức quặn cả ruột. Trời ạ, lại còn ngại ngùng khi nói điều đó nữa, đúng là cái đồ trẻ con. Tôi đứng trước cửa phòng của mình mà gào lên sáu chữ quen thuộc: “Đúng là cái đồ trẻ con.”

Nhưng lần này, Ju không đáp lại tôi với lời thách thức: “Xem ai cao hơn ai?”

Tôi có nghe thấy tiếng guitar từ phòng Ju, sau rồi nghe thấy giọng trầm trầm của Ju. “Tình yêu không cần nói, chỉ cần cảm nhận thôi, anh nghĩ cũng đủ rồi.”

Ju chỉ hát đúng một câu ấy trong khi đánh hết một bài guitar. Tôi vẫn đứng ở trước cửa, lặng lẽ nghe bản nhạc Ju đàn.

Thật ra, cả tôi và Ju chưa từng nói với nhau một câu kiểu: “Anh thích chị”; “Chúng ta là một đôi”. Chỉ có một lần duy nhất, khi Ju vừa thi Đại học xong, Ju có nói với tôi rằng: “Chị làm bạn gái anh nhé!”

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Rồi có những chiều băng qua các con phố cổ Hà Nội, những buổi trưa ăn kem ở Naïve, những buổi sáng dậy sớm để chạy nâng điểm thể dục, những lời trêu đùa, những lần bực tức, tiếng cười, tiếng đàn, tiếng gió... hòa lẫn, đan xen vào nhau lung linh, trong veo như những tia nắng đầu hè.

Tôi biết, tôi là mối tình đầu của Ju. Mối tình đầu cũng như bong bóng xà phòng vậy, đẹp và trong nhưng mỏng manh, dễ vỡ. Và yêu một người con trai kém tuổi mình, cũng vậy.

“Hey! Chị lại bị tiếng đàn guitar của anh làm cho điêu đứng rồi à?”

Ju lúc nào cũng vậy, chỉ giỏi làm tôi giật mình thôi. Nhưng nhìn đôi mắt long lanh và nụ cười nửa miệng của Ju, tôi chẳng thể giận lâu được.

“Nếu điều đó là thật thì sao?” Tôi vênh mặt hỏi lại.

Ju trên tay vẫn cầm cây đàn, khẽ cúi người xuống, giả đồ nghiêm giọng. “Lần sau không được kêu anh là trẻ con!”

Tôi cãi. “Việc này có liên quan gì đến vụ ‘điêu đứng’ kia hả?”

“Ừ!” Ju một mực khẳng định. “Liên quan thế nào?”

Ju không nói không rằng, tự động bước cách xa tôi độ khoảng mười bước chân.

Tôi nhú mày, lăm bắm. “Đây là câu trả lời hả?”

Ju lắc đầu, sau rồi đứng đến bước thứ mười, mới quay mặt lại phía tôi, nhăn nhó. “Vì chỉ có trẻ con mới bị điêu đứng bởi tiếng đàn guitar của trẻ con thôi. Ha ha! Chị kêu anh trẻ con thì có khác nào tự nói bản thân mình. Còn nữa, đứng đến vai anh còn bày đặt. Đồ chị trẻ con. Ha ha!”

Tôi tím mặt, giậm chân bành bịch trước cửa, gào lên. “Ju! Ju! Đứng lại ngay!”

Dù tôi biết thật vô ích khi nói ba từ “đứng lại ngay” nhưng tôi vẫn cứ gào như vậy suốt một chặng dài khi đuổi theo Ju. Cho đến khi tóm kịp áo

Ju (nếu không kể mảnh tôi giả vờ bị chuột rút để Ju quay lại thì chắc tôi cũng chẳng thể bắt kịp chàng trai cao gần mét tám). Khi tóm được tay Ju, đánh cho vài cái, cấu cho vài cái, lúc ấy tôi mới... nguôi giận. Rồi, cũng bắt bằng được Ju công về nhà.

Khi ấy, Ju càu nhàu. “Thế bây giờ ai là trẻ con. Hả?”

Tôi cười khanh khách sau lưng Ju, thích chí reo lên. “Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?”

“Tuyệt gì? Nặng chết đi được đấy.”

“VẬY Ể CHỊ XUỐNG.” Tôi bắt đầu thấy bực.

“Ngồi yên! Công cả thế giới trên lưng, không nặng mới lạ đấy.”

Tôi cười và cũng biết là Ju đang cười. Cũng đoán là mặt Ju sẽ đỏ, nhưng tôi không trêu lại Ju, đưa mắt dõi theo những ánh đèn đường hai bên. Bình thường, đèn đường vẫn lung linh và ấm áp thế này ư?

Hôm nay, tôi có một bài thực tập ở tòa soạn báo tuổi teen. Rồi lớp học chính, tôi vội đến ngay tòa soạn, biết là Ju hôm nay có tiết thể dục ngoại khóa ở trường, nên tôi cũng không nhắn tin báo trước cho Ju.

Tòa soạn hôm nay cũng khá nhiều sinh viên thực tập. Chúng tôi được tham quan tòa soạn, nghe về quá trình biên tập báo, tìm tài liệu và phỏng vấn. Cuối giờ, có một chương trình giao lưu nho nhỏ. Ngồi trong hàng ghế khán giả, tôi khá tò mò về nhân vật sẽ xuất hiện ngày hôm nay, bởi nghe đâu, đó là một người xuất sắc. Tới giờ, khi chị dẫn chương trình giới thiệu tên Nguyễn Nhật Minh, tôi có hơi ngờ ngợ. Cho đến khi, người bước ra khỏi cánh gà là Minh. Tôi không dám tin vào mắt mình nữa.

Phía trên sân khấu, Minh vẫn cười tươi với tất cả mọi người, bình tĩnh trả lời câu hỏi của chị dẫn chương trình. Dưới này, tôi chẳng còn nghe thấy nội dung chương trình giao lưu nữa, trong đầu, hiện hữu toàn những câu hỏi mà tôi không thể trả lời.

Chẳng phải là gần sáu tháng trước, Minh đã sang Mỹ du học rồi sao? Chẳng phải là cũng vừa mới đây thôi, Minh có gọi điện cho tôi và nói vẫn

đang ở Mỹ. Minh còn dặn khi nào về Hà Nội, nhất định tôi phải chỉ cho Minh biết Hà Nội có gì thay đổi không?

Nhưng...

“Nguyễn Nhật Minh là một chàng trai đa tài, vừa đạt thành tích xuất sắc trong học tập với kết quả luôn dẫn đầu trường trong ba năm qua. Ngoài ra, công việc kinh doanh của Minh cũng phát triển...”

Tôi chẳng biết nên tin vào lời giới thiệu kia, hay là tin vào những gì mà Minh vẫn nói với tôi qua điện thoại.

Cuối giờ, tôi tách mình ra khỏi đám đông bên dưới sân khấu. Đưa mắt đảo dác tìm Minh, nhưng cậu ấy đã biến mất. Tôi vội lục điện thoại để gọi cho Minh, nhưng rồi nhìn chiếc điện thoại đã sập nguồn vì hết pin, tôi đành bất lực.

Rời tòa soạn, tôi đi bộ ra bến xe buýt. Cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ, một giấc mơ mà tôi không biết nó có phải là thật hay không? Một giấc mơ mà tôi vẫn nghĩ, chắc là tôi đang nằm mơ thật. Rồi cho đến khi sau lưng có vang lên tiếng gọi, tôi mới biết đây không phải là một giấc mơ.

“Ki!”

Tôi biết, tôi biết đấy là Minh. Vẫn cách nửa hỏi, nửa như gọi ấy chẳng lẫn đi đâu được. Nhưng tôi không quay lưng lại, chính xác là không đủ can đảm để đối mặt với Minh, đối mặt với những gì tôi vừa trải qua. Minh không sang Mỹ, sao lại đối tôi làm chi?

Tôi nghe thấy tiếng bước chân rất gần, Minh xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười tinh anh quen thuộc, nhẹ nhàng hỏi: “Bất ngờ lắm đúng không?”

Tôi vẫn im lặng. Sau tất cả, rốt cuộc thì Minh vẫn chẳng coi tôi là một người bạn được. Tôi thậm chí còn không được biết sự thật, vẫn còn tin những gì Minh nói.

“Xin lỗi Ki. Thực ra Minh không có đi Mỹ.”

“Vậy nếu hôm nay không gặp Minh ở tòa soạn, thì Minh định nói dối Ki đến bao giờ?” Tôi hỏi.

“Minh cũng vẫn gặp Ki vào hôm nay. Vẫn sẽ nói cho Ki sự thật. Sẽ nói cho Ki biết lí do vì sao Minh không đi Mỹ, nói tất cả, tin Minh đi.”

Tôi còn nhớ đến cuộc điện thoại cuối Minh gọi cho tôi, Minh có nói: “Thứ năm tuần này, gặp Ki ở Hà Nội nha!” Khi ấy, tôi tưởng Minh nói đùa, chỉ cười.

Nhưng giờ thì, tôi gặp Minh ở Hà Nội như những gì Minh đã nói. Nhưng bất ngờ quá!

Đắn đo một chút, tôi có hỏi Minh: “Vậy sao Minh không đi Mỹ?”

Minh và tôi cùng đi bộ qua những con phố cổ quen thuộc. Giữ lời hứa, tôi có dẫn Minh tới một vài góc khác của Hà Nội. Ngồi xuống một quán vỉa hè ăn bún thang, cùng Minh chụp vài tấm ảnh về Hà Nội. Hà Nội hôm nay vẫn nhộn nhịp như về vốn có của nó.

Minh chở tôi về bằng chiếc xe đạp quen thuộc. Tôi không nghĩ rằng Minh còn giữ nó, chiếc xe đạp màu vàng chanh vẫn cùng tôi và Minh băng qua các con đường đầy cúc trắng trong những ngày nắng, lẫn cả vào những cơn mưa chuyển mùa và giờ, nhẹ tênh lướt qua các quán vỉa hè quen thuộc. Đường về nhà tôi, là những kỉ niệm về Minh, bởi tôi nhớ ngày đó, tôi cố tình chuyển nhà tới nơi này vì con đường này là một phần trong kí ức của tôi về Minh.

Minh vẫn im lặng suốt một quãng đường dài. Tôi đoán, cậu ấy cũng bất ngờ lắm khi thấy con đường quen thuộc ngày xưa. Nhưng, tất cả cũng chỉ là những mảnh kí ức phút chốc rục lên như những đốm lửa đã lụi tàn, bỗng lóe sáng khi gặp một cơn gió thoảng qua. Chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng cũng vừa mới đây thôi, khi tôi có hỏi: “Vậy sao Minh không đi Mỹ?”

Minh nói: “Vì ở Mỹ không có Ki.”

Tôi có thấy trong mắt Minh hình ảnh lúng túng của mình. Tôi biết rằng Minh đang rất nghiêm túc, và tôi cũng biết rằng, trái tim mình không yếu mềm. Tôi cười, rồi dẫn Minh dạo quanh Hà Nội. Tôi chỉ biết làm như vậy.

Ngồi sau xe, tôi nhìn những vạch đường trắng đang chạy lùi, hỏi nhỏ: “Minh vẫn luôn là một học sinh xuất sắc. Đúng không?”

Vòng quay xe đạp vẫn chậm chậm, tiếng Minh cười lẫn vào trong tiếng gió đang ù ù bên tai tôi.

“Ừ! Tớ đã rất cố gắng. Còn Ki thì sao? Cả Ju nữa?”

Tôi có thấy giọng Minh hơi lạc khi nhắc đến Ju. Xốc lại chiếc balo trên vai, tôi vẫn nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại đang hết pin của mình, đáp: “Ki vẫn vậy. Ju thì vẫn luôn nghịch ngợm và phá phách. Cả ngày mà hai đứa không cãi nhau, chắc mùa hè có tuyết mất.”

“Hai người vẫn là một đôi hài hước.” Minh đùa.

Tôi im lặng không đáp. Bây giờ đã gần mười giờ tối, tôi biết rằng Ju sẽ lo lắng khi thấy tôi về muộn, sẽ bực mình nếu gọi điện cho tôi mà không được. Bỗng dưng, tôi thấy muốn về nhà ghê gớm.

Chỉ cần qua khúc cua này, rẽ vào một con ngõ nhỏ và đi bộ chừng năm phút là tới nhà tôi. Tôi kêu Minh dừng xe lại. Thấy vậy, Minh ngạc nhiên hỏi: “Ừa! Tưởng Ki nói nhà Ki qua khúc cua này?”

Tôi xua xua tay, cười. “Thôi, Minh về trước đi. Ki đi bộ về được mà.”

“Sợ Ju hiểu lầm hả?”

Câu hỏi ngược lại của Minh khiến tôi có chút đắn đo. Sau rồi không hiểu mình đang suy nghĩ điều gì, tôi gật đầu cái rụp.

Minh cười xòa. “Ha ha! Ừ! Vậy Ki đi trước đi. Hẹn gặp lại.”

Tôi đáp: “Ừ!” rồi cũng nhanh chóng rẽ vào con đường quen thuộc. Cổng vẫn mở và nhà bên cạnh điện bật sáng trưng. Tôi biết rằng Ju vẫn thức, nhưng tôi cũng không đủ dũng khí để liếc qua phòng Ju, định bụng về nhà cắm sạc điện thoại, nhắn tin cho Ju và ngày mai sẽ cho Ju biết chuyện về Minh. Nghĩ vậy, tôi lục tìm trong cặp chìa khóa cửa phòng, lập cập mở cửa.

“Bộ chị vừa đi ăn trộm về à?”

Tim tôi như muốn nhảy vọt ra ngoài, quay sang gặp ngay nụ cười nhăn nhó của Ju. Tôi quên hết mọi chuyện lúc nãy định làm, bực bội quát: “Tôi mà bị bệnh tim chắc có ngày tôi chết oan.”

Ju cười hì hì, gãi đầu thanh minh: “Thì biết chị không mắc bệnh tim nên anh mới hù thế chứ. Mà chị đi đâu về muộn vậy?”

Tôi vẫn cáu. “Chị đi gặp bạn. Sao giờ này chưa ngủ vậy?”

“Anh cũng vừa về mà. Hôm nay lũ bạn rủ đá bóng, nên về muộn. Điện thoại còn hết pin nữa, không biết gọi cho chị cách nào? Tưởng chị sẽ giận cơ, ai dè chị cũng về muộn. Vậy chị ăn gì chưa?”

“Chị ăn rồi.” Tôi ngập ngừng.

“Vậy ngủ sớm ha! Anh đi ngủ đây.”

Tôi vẫn cứ đứng ở cửa phòng mình cho đến khi Ju trở về phòng bên cạnh và khóa cửa lại. Vậy ra, hôm nay Ju cũng về muộn. Tôi thở phào vì tính Ju trẻ con lắm. Tôi sợ Ju sẽ nghĩ xa xôi khi tôi cho Ju biết rằng: “Tôi vừa đi gặp Minh về.”

Tôi biết rằng Ju sẽ hiểu tôi và Minh bây giờ chỉ còn là những người bạn. Nhưng tôi không dám chắc Ju có tin vào tình cảm của tôi hay không, khi Minh quay lại và nói với tôi rằng: “Vì ở Mỹ không có Ki”.

Đang là thời điểm giao mùa, nên thời tiết khá thất thường. Sáng sớm, trời hơi se lạnh. Tôi vẫn giữ lời hứa của mình, sang nhà gọi Ju dậy tập chạy để cải thiện điểm thể dục của cậu ấy. Ấy vậy mà khi mở cửa cho tôi, Ju mắt nhắm mắt mở than: “Hay để năm phẩy thể dục thôi chị! Anh nghĩ thế cũng qua rồi.”

Tôi kêu lên. “Sao kì vậy! Hôm trước, chị đã nói là sẽ gọi dậy còn gì.”

“Nhưng hôm nay lạnh lắm.” Ju cãi. “Lạnh cũng phải dậy.”

“Thôi! Để anh ngủ đi!”

“Vậy ngủ đi! Đúng là trẻ con.”

Tôi bực bội bỏ về. Ju đâu biết rằng tôi còn rất nhiều bài tập cần phải làm, hết bài tập trên lớp rồi đến cả bài tập ở tòa soạn, nhưng vẫn cố dậy sớm để giúp Ju, vậy mà Ju vẫn chẳng quan tâm gì đến điểm số thể dục của mình.

Tôi hậm hực lôi một chồng bài tập ra làm xong xuôi, tôi đến trường sớm hơn mọi ngày. Cũng tự nhủ rằng, có lẽ giờ này chắc Ju lại trùm chăn ngủ tiếp.

Bài tập về buổi thực tập lần trước ở toà soạn có một đoạn viết về cuộc giao lưu với học sinh xuất sắc, tôi cũng cảm thấy mình may mắn vì có quen với Minh. Trong khi lũ bạn cùng lớp la oai oái vì không nhớ hết những câu trả lời của Minh thế nào, tôi lại được ngồi nghe chính Minh kể lại. Sau một hồi ghi ghi chép chép, tôi cũng thở phào về phần bài tập được giao. Minh chậm rãi khuấy cốc capuchino gần đó, rồi đẩy về phía tôi và hỏi: “Nghe nói cậu rất thích uống capuchino hương bạc hà?”

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, nhưng cũng đoán ra là Minh đang đùa. Tôi cũng đẩy một cốc cafe gần đó đến sát cạnh Minh và hỏi lại: “Cũng nghe nói cậu thích uống đen không đường?”

Cả tôi và Minh đều cười, vẫn là những thức uống mà tôi và Minh đều gọi khi đi cùng nhau.

Quán Naïve hôm nay không đông như mọi ngày và cũng tĩnh lặng hơn. Chẳng biết có phải là do người ngồi cạnh tôi hôm nay không phải là Ju hay không, mà cảm giác khác trước rất nhiều. Hay cũng có thể là do tôi đến Naïve không phải để ăn kem, mà là dùng capuchino hương bạc hà. Rồi Naïve, tôi và Minh cùng đi bộ về trường. Chợt nhận ra cách nói chuyện của Minh vẫn vậy, vẫn kiểu nói đủ ý, không quanh co. Vẫn ánh mắt đủ ấm áp để người đối diện có thể cảm nhận được sự quan tâm, vẫn nụ cười nhẹ nhàng đầy yêu thương. Minh mãi là một chàng trai mà tôi từng biết, chẳng có gì thay đổi, dù chỉ là một chút.

Tôi vẫn còn nhớ thứ bảy tuần này là một ngày đặc biệt với tôi và Ju, vậy nên tôi cũng cố gắng hoàn thành hết bài tập để có thể thoải mái cùng Ju lướt vèo qua những con phố mà chúng tôi hay tới.

Trái ngược với tôi, Ju hôm nay cứ là lạ và bỗng dưng ít trêu tôi hơn. Ban đầu tôi nghĩ chắc bởi sau cái lần gọi dậy tập thể dục kia, Ju nghĩ cũng có “lỗi” với tôi nên không phá tôi nữa. Sau rồi tôi đoán hay là do Ju đang gặp vấn đề điểm số thể dục, hoặc là thấy người không được khỏe?

Nghĩ vậy nên khi Ju vừa mới đi học về, tôi hỏi: “Hey! Ju! Có khỏe không?”

Ju không ngạc nhiên lắm khi tôi hỏi vậy, chỉ gật đầu. Sau rồi nói: “Chị nhớ thứ bảy đến Naïve đúng giờ đấy! Anh đi ngủ đây.” Xong xuôi, Ju đi thẳng vào phòng của mình.

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn theo cái bóng cao lêu nghêu của Ju. Lắm bấm tự hỏi bản thân rằng: “Liệu đây có phải là Ju mà tôi quen biết không vậy? Bộ không thấy đói hay sao mà đi học về đã đi ngủ ngay?” Nhưng biết tính Ju không thích bị ai làm phiền, tôi đứng ở cửa một lúc, sau rồi cũng quay lại đóng bài tập đang làm dở.

Thứ bảy, Naïve khá đông khách. Tôi hốt hải chạy đến chỗ ngồi quen thuộc, ngập ngừng: “Xin lỗi! Xe đạp chị có vấn đề. Mà sao đi trước không rủ chị đi cùng?”

Ju mỉm cười, nhìn tôi một lúc sau mới phân bua: “Thì đi riêng mới thú vị chứ. Mà xe của chị lại bị tuột xích à?”

Tôi giả vờ nhăn nhó. “Ừ! Cũng tại chị đi một mình nên mới bị tuột xích đấy.”

“Xin lỗi chị nhé!”

Tôi có hơi bất ngờ trước lời xin lỗi và nét mặt của Ju. Nhưng tôi cũng cố cười, đùa: “Vậy cho chị ăn kem đi!”

Nhưng hôm nay, Ju không gọi những cốc kem chậu đủ sắc màu như mọi ngày, Ju gọi hai cốc capuchino hương bạc hà. Tôi thắc mắc: “Sao gọi đồ lạ vậy Ju?”

Ju khuấy đều cốc Capuchino cho tôi, rồi giục: “Chị uống đi!”

“Trả lời chị trước đi!” Tôi giục.

“Mỗi lần chuyển mùa, chị thường đau họng. Nhưng anh không biết, vẫn cùng chị ăn kem vào cuối tuần. Capuchino bạc hà tốt cho cổ họng của chị hơn.”

Tôi sửng người khi nghe lời giải thích của Ju. Tôi không biết vì sao Ju lại biết điều đó, nhưng với tôi, kem ở Naïve vẫn là ngon nhất. Tôi vẫn bị đau họng vào mùa đông nếu ăn kem, nhưng mùa đông trước thì tôi không còn đau họng khi ăn kem nữa. Nhìn ánh mắt lạ thường của Ju, tôi biết Ju đang

giấu tôi chuyện gì đó. Nhưng tôi nghĩ, tôi cần cho Ju biết chuyện của Minh. Một ngày đặc biệt của tôi và Ju, sẽ là ngày mà giữa chúng tôi không còn chuyện gì giấu nhau nữa.

Tôi xoay cốc capuchino trong tay. “Vài ngày trước, chị có gặp Minh.” Tôi ngập ngừng. “Nhưng bọn chị chỉ là những người bạn.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Ju, đôi mắt trong veo như phủ một làn nước mỏng, nhưng hôm nay, đượm buồn. Một nỗi buồn làm chính người nhìn vào đôi mắt ấy, cũng cảm thấy buồn lây.

Ju vẫn nhìn tôi, đến khi viền môi kéo thành một nụ cười, nhẹ nhàng, khó hiểu. Ju nói: “Anh biết!”

Thì ra hôm Minh chở tôi về bằng xe đạp, Ju đều biết. Cả tối hôm ấy Ju đi tìm tôi vì không thể liên lạc được bằng điện thoại. Tối ấy, Ju đâu có đi đá bóng với bạn, cũng đâu phải Ju sợ lạnh mà không dậy tập chạy theo lời tôi. Ju cư xử lạ thường cũng bởi muốn tránh mặt tôi, cũng bởi Ju không biết phải làm gì khi Minh quay về. Ju nói Minh là chàng trai mà tôi cần, là chàng trai đủ chín chắn, đủ mạnh mẽ để bảo vệ tôi. Người có thể kiên nhẫn hàng giờ nghe tôi kể lể, để sau đó cùng tôi giải quyết mọi chuyện. Chứ không như Ju, một người kém tuổi tôi, chỉ biết chọc phá.

“Anh cũng biết. Minh vì chị mà không đi Mỹ.”

Mắt tôi như nhòe đi. Những chiếc đèn trong Naïve chẳng còn soi rõ khuôn mặt Ju phía trước. Bất giác, tôi cảm thấy hụt hẫng, trống rỗng. Cổ họng nghẹn ứ, tôi chẳng biết nên nói gì và phải làm gì. Vậy Ju có còn yêu tôi? Còn tình yêu đầu như những bong bóng xà phòng? Lung linh, dễ vỡ? Tình yêu với một cô gái lớn tuổi hơn mình, một cô gái luôn đòi hỏi sự chiều chuộng, một cô gái ương bướng và cứng đầu. Ju còn yêu một cô gái như thế? Hay những gì vừa trải qua trong suốt một năm, chỉ là những rung động của một chàng trai tuổi trưởng thành, hay là sự thương hại cho một cô gái vừa chia tay người yêu và không thể quên được người cũ? Ranh giới của sự thương hại và tình yêu là mỏng manh lắm. Ju có đang đi lạc không Ju?

“Vậy Ju nghĩ Minh là người phù hợp với chị sao?”

Ju không nhìn vào mắt tôi khi tôi hỏi Ju câu đó. Ju chỉ im lặng, sự im lặng như bóp nghẹt con tim tôi.

Không đợi Ju trả lời, tôi chạy vội ra khỏi quán, bỏ mặc sau lưng tiếng gọi của Ju, chỉ còn những đợt gió se lạnh tấp vào má, vào mắt, vào những giọt nước mắt nóng hổi đang thi nhau rơi.

Tôi chuyển nhà... sự thật là để tôi tránh mặt Ju. Tôi không biết phải đối mặt với Ju thế nào khi rời khỏi Naïve sau ngày hôm đó. Giữa chúng tôi vô tình có một khoảng cách. Tôi hiểu Ju, tôi hiểu cái cách suy nghĩ có đôi nét trẻ con của Ju. Và tôi cũng hiểu những rào cản giữa chúng tôi vì đâu mà có. Tôi biết Ju cảm thấy áy ngại những lần bạn bè cùng lớp tôi hỏi về tuổi Ju. Cũng bởi lũ con gái chúng tôi thường mơ mộng, mơ mộng yêu một chàng trai nào đó hơn tuổi mình, chững chạc hơn mình, tài giỏi hơn mình. Yêu một chàng trai hơn tuổi chắc chắn sẽ hơn một chàng trai kém tuổi.

Nhưng Ju đâu biết tôi đâu có quan tâm Ju kém hay hơn tuổi tôi, có chững chạc hay trẻ con? Tôi chỉ cần Ju luôn lắng nghe tôi như cách mà Ju vẫn làm, luôn cố vũ tôi như cách mà Ju thể hiện. Và hơn hết, bên Ju tôi luôn được là chính mình, luôn được cười thoải mái mà chẳng phải e dè hay ngượng ngùng. Tôi cũng đâu có quan tâm Ju có biết sửa xe đạp cho tôi hay không? Có biết thay bóng đèn khi bị cháy giúp tôi được không? Có biết gì về điện, về Gas, về giá cả... như những chàng trai trưởng thành khác vẫn biết.

Tôi vẫn nhớ khuôn mặt nhọ nhem của Ju khi sửa xe đạp cho tôi, vẫn nhớ cái vẻ lóng ngóng khi thay bóng đèn bị cháy, vẫn nhớ những buổi chiều khi Ju dỡ tung chỗ dây điện của phòng mình chỉ để thay cho tôi công tắc điện khác. Nhưng rồi cuộc, Ju vẫn phải gọi thợ điện để sửa điện phòng Ju.

Tôi biết, Ju đã cố gắng để quan tâm tôi. Nhưng tôi vẫn luôn nói Ju rằng: “Trẻ con!” Tôi không biết rằng hai từ ấy khiến Ju buồn.

Tôi không trách Ju. Tôi chỉ trách bản thân mình đã đòi hỏi ở Ju quá nhiều.

Chuyển nhà cũng đã được gần hai tuần, nhưng tôi vẫn chưa quen với không khí vốn yên lặng ở đây. Tôi cũng dành một ít thời gian để trồng

những chậu hoa nho nhỏ, tập đánh những bài đàn khó mà trước đây tôi chưa từng thử. Cố gắng thay đổi một số thói quen, và cố gắng để tâm trí tập trung vào việc học. Minh cũng giúp tôi hòa nhập với môi trường mới. Cuối tuần, khi cả hai đều rảnh, Minh thường tới rủ tôi đi lòng vòng Hà Nội. Tôi gật đầu. Nhưng có khi, cả buổi tôi chẳng nói với Minh được lời nào ngoài lời chào và tạm biệt. Minh hỏi thì tôi chỉ ừ. Tôi biết rằng Minh muốn tôi cười nhiều như ngày trước, nhưng... tôi chỉ thấy Ju ở Hà Nội mà thôi.

Có lần, Minh đưa cho tôi một chiếc kem ốc quế đủ sắc màu, cười. “Hôm nay không dùng capuchino bạc hà nữa, được không Ki?”

Nhìn chiếc kem đủ sắc màu, bất giác, tôi nhớ đến Ju. Nhớ nụ cười nửa miệng, nhớ cái vẻ ngượng ngùng ngày nào khi Ju nói tới “ngày mà chúng ta yêu nhau”, nhớ cả cái cách mà Ju vẫn hay trêu tôi, nhớ dáng người cao lêu nghêu mà dù tôi có lấy đà bật lên cũng chưa bằng...

Tôi khóc. Tôi bật khóc như một đứa trẻ trước mặt Minh. Tôi không biết được nét mặt của Minh khi ấy, chỉ thấy một bàn tay đang vỗ nhẹ nhẹ vào vai mình.

Tôi nhớ Ju.

Gần tuần nay, tôi thường phải đến tòa soạn vì có nhiều bài vở liên quan nhưng tôi thấy lạ vì không thấy Minh ở tòa soạn, bình thường Minh vẫn đến khá sớm.

Cuối buổi thực tập hôm ấy, tôi nhận được thông báo có học sinh mới nhận thay nhiệm vụ của Minh. Khi tôi thắc mắc hỏi chị biên tập, thì biết Minh đã xin nghỉ từ hôm trước.

Kéo cánh cửa Naïve quen thuộc và bước vào, tôi đã thấy Minh ngồi đợi mình từ trước. Tôi đẩy ghế, ngồi xuống. Nhưng chưa kịp nói gì, Minh đã cướp lời: “Định nói cho Ki từ hôm qua, nhưng Minh bận thu xếp giấy tờ.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Minh định đi đâu sao?”

Minh cười, rồi gọi cho tôi một cốc kem đủ sắc màu, dặn. “Phải ăn hết nhé Ki!”

Tôi chẳng hiểu gì, nhưng vẫn cố gắng ăn hết cốc kem phía trước. Minh vẫn ngồi đối diện tôi và chăm chú nhìn tôi ăn kem, cho đến khi tôi đẩy ly kem rỗng về phía trước, Minh mới cười xòa. “Kem Naïve ngon đúng không?”

Tôi gật.

Minh nhìn tôi một lúc, sau mới mở lời: “Xin lỗi Ki!” “Vì chuyện gì vậy Minh?” Tôi hỏi.

Minh kể cho tôi về chuyện của những ngày trước. Cái ngày thứ bảy đặc biệt với tôi và Ju ấy, Ju có đến tìm Minh.

Ju nói Ju biết Minh không sang Mỹ, biết Minh ở lại là vì tôi. Khi ấy Minh chỉ cười. Minh nói với Ju rằng: “Nếu Minh còn yêu Ki, vậy Ju có chia tay Ki không?”

Ju thẳng thừng: “Không bao giờ.”

“Nhưng nếu Ki cần một người trưởng thành hơn thì sao?”

Ju trẻ con như vậy đấy! Và đó là lí do Ju cư xử lạ thường như vậy vào hôm đó. Ju vẫn luôn trẻ con, tôi biết mà.

“Mai Minh sẽ bay sang Mỹ. Lần này là thật Ki à.”

Tôi không nói gì, chỉ gật đầu. Tôi không trách Minh, bởi tôi hiểu những gì Minh làm. Chỉ cảm thấy hơi buồn, vì sau tất cả tôi vẫn hiểu lầm Ju.

Trời bất chợt đổ mưa rào, cũng may tôi vừa kịp về tới nhà. Cảm thấy run run vì lạnh, tôi lập cập tra chìa khóa mở cửa.

“Chào chị. Là anh đây.”

Tôi giật mình, hấp tấp đưa mắt nhìn quanh, trong bóng tối lơ mờ hiện lên dáng cao lêu nghêu của Ju. Là Ju? Bất giác mắt tôi nhòe đi. Trước mặt tôi là Ju, là cái người mà gần như cả tháng nay mất tăm, không một tin nhắn, không một cuộc điện thoại. Vậy mà hôm nay, lại bất thành lình xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười nhản nhở quen thuộc. Nhưng làm sao tôi có thể trách Ju được đây?

Tôi cố làm ra vẻ phớt lờ, tỉnh queo. “Anh là ai?”

Ju có vẻ ngạc nhiên lắm, chạy đến bên tôi, vồn vã hỏi: “Anh là Ju. Là hàng xóm của chị đấy. Chị bị sao vậy? Ốm hả? Không nhớ gì nữa hả?”

Tôi phì cười. “Đúng là đồ trẻ con.”

Ju ngẩn người, sau cũng cười toe. “Chị cười là hết giận anh rồi hả?”

Tôi bịu môi. “Hàng xóm đến đây làm gì?” “Hàng xóm đến thăm người yêu.” Ju nhảu nhở.

Sau thấy tôi không nói gì thêm, Ju mở lời: “Thật ra anh rất muốn làm chị cười. Nhưng không biết làm cách nào, đành trêu chị vậy.”

Nghe tới đây, tôi lừ mắt. “Bộ hết cách thật hả?”

“Vì đây là lần đầu tiên anh yêu một ai đó.” Ju ngập ngừng... “Nên anh không biết, nhưng anh yêu chị theo cách riêng của anh.”

Tôi cười. Rồi cũng sẫm soi hỏi lại: “Thế giờ này mới dám đến nói những lời này hả?”

Ju buột miệng: “Đâu! Đây vẫn là khu trọ nhà anh mà.” Tôi thấy ghen, không phải bởi cảm động, mà là cứ thấy tức tưởi. Thì ra, Ju vẫn thường xuyên tới đây, thường xuyên thấy tôi. Chỉ có tôi là đưa ôm cái nỗi nhớ nhung một mình. Nhưng chưa kịp nói ra cái nỗi bức tức của mình, một cánh tay đã kéo tôi lại gần, Ju nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, vênh váo. “Kêu anh trẻ con ư? Xem ai đang ở trong tay ai?”

Tôi phì cười. “Đúng là... quá trẻ con. Nhưng rất quyến rũ!”

Hồi nhỏ, tôi vẫn thường mơ mộng về một Hoàng tử. Lớn hơn, tôi thường mơ ước rằng mình có thể yêu một chàng trai tài giỏi. Biết yêu, tôi nghĩ mình sẽ chọn một anh chàng hơn tuổi, hoặc ít ra anh ta cũng phải bằng tuổi tôi. Nhưng... tôi yêu Ju - một chàng trai kém mình hai tuổi. Tôi vẫn chờ một người cầm chiếc ô mang tới, nhưng tôi chọn Ju, một chàng trai cùng nắm tay tôi đi dưới cơn mưa ấy.

Có thể cách thể hiện tình yêu của Ju không như những gì mà tôi từng tưởng tượng, nhưng điều đó không có nghĩa rằng Ju không yêu tôi. Ju yêu tôi theo cách của Ju, và theo cách đó, dù chúng tôi có vô tình lạc mất nhau rồi cũng sẽ quay trở lại.

Yêu hết mình và chân thành, vậy là đủ!

Vừa đặt chân xuống nước Mỹ, điện thoại Minh báo có tin nhắn mới, của Ju.

“Cám ơn anh, Minh.”

Minh mỉm cười, nhẹ nhàng cất điện thoại vào trong túi. Thật ra, sau ngày Ki chuyển nhà, Minh có tới tìm Ju, nói cho Ju biết rằng trong trái tim Ki chỉ có Ju mà thôi. Minh biết cậu nhóc không đủ tự tin khi giáp mặt với mình, đối mặt với một người đã từng rất hiểu Ki, đã từng yêu Ki và trưởng thành hơn cậu ta.

Minh cũng không thể quên những giọt nước mắt ngày hôm ấy của Ki. Minh hiểu rằng: “Dù cậu có cố gắng khiến người con gái cậu yêu cười, nhưng cô gái ấy chỉ yêu người đã từng làm cô ấy khóc.” Ju là một chàng trai tốt, nhất định Ki sẽ không phải khóc vì cậu ấy, lần nữa.

Minh không hối hận vì chưa đủ dũng cảm để nói lời yêu Ki lần thứ hai. Bởi, chưa đủ dũng cảm nói lời yêu vì đó chính là tình yêu.

Có nhiều người vẫn cho người khác là sến súa và ngốc nghếch khi họ nói rằng: “Chỉ cần người tôi yêu hạnh phúc, thì tôi sẽ để cô ấy ra đi.”

Nhiều người vẫn nói: “Làm gì có ai cao thượng đến vậy? Làm gì có ai thấy người mình yêu hạnh phúc và vui vẻ bên người khác mà cũng hạnh phúc?” Chỉ có những người yêu thật lòng mới hiểu. Và cũng chẳng ai định nghĩa được tình yêu.

KIO

Yêu một cô nàng sư tử

“Tặng cho những ai thuộc cung sư tử”

Mọi người thường nói rằng con gái cung Sư Tử thường rất đặc biệt, về tính cách hay về tất cả mọi điều. Em cũng như vậy! Em là một cô gái thuộc cung Sư Tử. Một cô gái đặc biệt về tất cả, một cô gái đặc biệt trong tất cả những cô gái mà tôi đã từng quen, từng yêu...

Em làm tôi say đắm những ly cafe đen không đường. Em làm tôi say đắm cả mùa đông băng giá, hay những buổi chiều cùng em vi vu trên những con phố dài, dạo chơi cùng những cơn gió.

Em làm tôi trở nên ngoan ngoãn như một đứa trẻ mỗi khi bên cạnh em.

Và quan trọng là... Tôi yêu em... Yêu em... rất nhiều...!

Trước khi đến với em tôi là một con người rất khác, khác rất nhiều so với bây giờ. Tôi đã trải qua bao nhiêu cuộc tình chóng vánh, thoáng đến rồi thoáng đi như những cơn gió lang thang dạo chơi trên con phố dài. Những thứ đó tôi không biết nó có gọi là tình yêu không nữa, bởi tôi sợ một mình, sợ nỗi cô đơn. Tôi cảm thấy lạnh lẽo và trống vắng khi không có ai ở bên cạnh. Cái cảm giác đáng sợ đó cứ đeo bám tôi mỗi khi màn đêm buông xuống, khi vạn vật chìm đắm trong màn đêm đen tối và lạnh lẽo. Tôi luôn thèm khát cái cảm giác được yêu, được tôn thờ. Tôi cảm thấy vui vẻ mỗi khi những cô gái xinh đẹp vây quanh tôi, theo đuổi tán tỉnh tôi. Nhưng tất cả bọn họ, tất cả những cô gái đó đến với tôi không chỉ vì một mục đích, có người vì tình yêu, nhưng có người lại vì cái khác, vì tiền chẳng hạn...

Và thế là những cuộc tình của tôi cứ như vậy trôi qua một cách chóng vánh và chẳng bao giờ để lại trong tôi một chút vấn vương, ngọt ngào nào cả.

Thằng bạn thân của tôi không lạ lắm gì về việc cứ hai, ba ngày tôi lại cặp kè cùng một cô gái, rồi ngày sau lại cô gái khác. Nó lắt đầu. Tôi cười khẩy. “Gái gú” chỉ là phù du thôi mà...

Tôi chưa từng có cảm giác được yêu thương, được che chở, được cười một cách sáng khoái... cho đến khi tôi gặp em... một cô nàng Leo¹, một người đặc biệt...

¹ *Cung (chòm sao) sư tử*

Một cô nàng luôn cho tôi những cảm giác đó, cảm giác được yêu thương, được che chở hay được cười một cách sáng khoái...

Tôi đã gặp em vào một buổi chiều muộn trong những ngày mùa đông băng giá. Cái lạnh giá của mùa đông Hà Nội cứ len lỏi qua từng kẽ chân lông làm cho người ta có cảm giác rùng mình và lạnh lẽo, vậy nên tôi chưa bao giờ thích mùa đông cả. Cái lạnh lẽo đó luôn xui khiến người ta tìm tới những nơi ấm áp hơn, để xua tan đi những cảm giác đáng sợ luôn thường trực trong mỗi con người. Những ngày như thế, tôi thường tới quán bar.

Tôi đến đó và uống một mình. Tôi nhâm nhi hết ly này tới ly khác. Cái vị cay nồng của rượu trôi miên man theo đường cuống họng, trôi đến đâu thì nóng ran tới chỗ đó. Nó luôn làm tôi cảm thấy sáng khoái, để rồi quên đi công việc, quên đi tất cả sự đời. Khi đã ngà ngà say, trong đầu tôi luôn nghĩ ra những ý nghĩ quái đản nào đó. Tôi thường đi loanh quanh, ngắm nhìn những cô gái với thân hình nóng bỏng và quyến rũ đang lả lướt hay uốn éo theo nhịp điệu của tiếng nhạc xập xình hòa quyện với ánh đèn neon đầy đủ sắc màu.

Nhưng trong lúc lảo đảo tiến về phía họ, tôi bỗng nhìn thấy một cô gái - một cô gái khác, một cô gái không hề giống bọn họ. Một cô gái dễ thương đang ngồi đó trầm ngâm, đôi mắt cô lơ đãng nhìn về phía dòng người lảo nháo... Không hiểu cái gì thúc đẩy tôi đi về phía đó... “Sao lại ngoan

ngoãn ngoi đây vậy cô bé, ra đây với anh?” Tôi buông lời tán tỉnh vu vơ, như cách mà tôi vẫn thường nói với những cô gái ở đây. Tôi loáng thoáng nghĩ rằng sẽ có hai trường hợp xảy ra, thứ nhất là cô gái đó sẽ như những cô gái ngoài kia, sẽ không thể nào cưỡng lại được sự quyến rũ bẩm sinh của tôi. Trường hợp thứ hai là cô gái bé nhỏ này sẽ bỏ chạy té khói trước sự trở trớn của tôi, của một gã đàn ông mà trong mắt những cô gái như cô không mấy gì tốt đẹp... Tôi lại cười khẩy.

“Tôi sẽ không bao giờ đi cùng một gã say xỉn cả.”

Nụ cười trên đôi môi tôi chợt tắt lịm, nhưng tôi cũng đâu phải hạng vừa: “Nếu anh không say xỉn thì em sẽ nghĩ lại?”

“Có thể!” Cô gái mỉm cười.

“Nhưng mọi người đến đây cũng chỉ để uống rượu thôi mà.”

“Đơn giản vì tôi ghét nó thế thôi.” “Tại sao?”

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết, hờ...” Cô bé lại cười.

“Được thôi, lúc này em nói nếu như trong miệng tôi không có mùi rượu thì em sẽ suy nghĩ đúng không?”

“Ừm!...” Cô bé gật đầu.

Tôi im lặng, tụt xuống ghế rồi đi thẳng. “Anh đi đâu vậy?” Cô bé hỏi.

Tôi quay lại và trở tay vào miệng mình. Cô bé mỉm cười một cách dịu dàng. Lúc đó, tôi cũng không hiểu mình sao lại hành động như vậy nữa. Tôi đi vào nhà vệ sinh súc miệng đi súc miệng lại cho đến khi miệng tôi đỡ hẳn mùi rượu, tôi mới đi ra. Nhưng khi tới bên quầy, tôi không còn nhìn thấy cô bé đó nữa, tôi đưa mắt nhìn quanh một lượt, nhưng vẫn không thấy. Bỗng anh bồi bàn đập nhẹ vào vai tôi nói: “Cô bé lúc này nhờ tôi đưa anh cái này.” Đó là một mảnh giấy nhỏ, có chữ.

“Cô ấy đâu rồi?” Tôi hỏi lại. “Cô ấy đi rồi. Anh bồi bàn nói.

Tôi lặng im, cầm mảnh giấy đó đưa ra trước ánh sáng và đọc: “Tôi bận rồi, hẹn anh ngày mai nếu như anh còn ở đây.”

Tôi khẽ mỉm cười. “Đúng là đồ trẻ con!”

Buổi tối hôm đó, tôi không nán lại ở bar nữa. Tôi lái xe đi thẳng về nhà.

Buổi tối hôm sau, tôi lại đến bar với mong muốn gặp lại em, nhưng em không tới. Tôi ngồi đó đợi em, rồi tôi lại uống, uống rất nhiều. Tôi nghĩ rằng mình không thể nào gặp lại em nữa, cho tới tối ngày thứ sáu. Em lại xuất hiện... trong bộ quần đen và áo sơ-mi trắng, nó càng làm em trở nên xinh xắn hơn, trông em chẳng khác nào một thiên thần đang khoác cho mình một đôi cánh trắng muốt.

“Em đã thất hứa đấy, cô bé ạ!” Tôi cười và xoay xoay chiếc ly trong tay.

“Tôi xin lỗi anh, hai hôm trước tôi bận chút xíu.” Em nói rồi lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi.

“Anh lại uống rượu sao?”

“Nếu như em không tới thì tôi sẽ uống hết ly này rồi đến những ly khác nữa.”

“Rượu có gì thú vị mà anh lại thích nó đến như vậy nhỉ?” Em vừa nói vừa nhìn vào những chai rượu trên kệ, đôi mắt em mơ màng.

“Nó không ngon lắm nhưng nó lại giúp cho người ta say, rồi quên đi nhiều thứ đáng quên chẳng hạn...”

Rồi em lặng im...!

“Sao em lại tới đây?” Tôi hỏi tiếp. “Nó không hợp với em.”

“Tại sao lại không chứ, mọi người tới được lẽ nào tôi không tới được, tôi có phải con nít nữa đâu, hơ!...”

“Người ta thường nói con gái hư thì mới hay tới đây.” “Thì tôi có ngoan ngoãn gì đâu.” Em cười lớn. “Nhưng tôi lại thấy em khác những cô gái khác, ít nhất là ở đây.”

“Khác như thế nào?”

“Rồi từ từ tôi sẽ nói cho em biết.”

“Nhưng tôi lại thấy chán nơi này rồi.” Em lại cười. “Thì nơi khác cũng được mà.”

Em chỉ cười và tôi cũng vậy. Buổi tối hôm đó chúng tôi trò chuyện với nhau rất nhiều, những câu chuyện trên trời dưới biển...

Chúng tôi không hẹn nhau ở bar nữa. Tôi nghe theo em, chúng tôi gặp nhau ở những nơi khác, ở những con đường mà em gọi là đường gió, ở trên tầng chót của một khu chung cư cao tầng hay ở một nơi nào đó có mùa đông cùng với gió lạnh. Những cơn gió đeo đuổi theo hành trình dài bất tận. Và ở giữa những cơn gió lạnh đó, chúng tôi nói lời yêu nhau, em yêu tôi và tôi cũng yêu em, yêu rất nhiều. Nó đến rất mau, mau như những cơn gió...

Tôi nhận ra rằng tình yêu là thứ tuyệt diệu vô cùng. Nó chợt đến lúc nào ta cũng chẳng hay biết, chỉ cảm thấy hai trái tim lỡ nhịp đập, lại tìm đến với nhau. Yêu em...

Tôi yêu cái mùa đông lạnh giá của em, yêu tất cả những điều kỳ quái mà em bày cho tôi. Ở bên em tôi cảm thấy mình như trẻ lại, như cái thời mới bắt đầu tập yêu. Khi ở bên em, nắm lấy tay em, nhẹ hôn lên mái tóc mây bồng bênh của em.

“Tại sao em lại yêu những cơn gió lạnh đến thế?”

“Vì chúng rất lạnh.” “Còn gì nữa không?”

“Vì nó giúp em quên đi nhiều thứ, thối bay đi nhiều thứ đáng quên trong cuộc đời này, cũng giống như rượu của anh thôi.”

Rồi em lại cười, em dụi đầu vào lòng tôi như một đứa trẻ, tôi khẽ mỉm cười và vuốt ve những sợi tóc mềm của em. Tôi yêu em, yêu cả những cơn gió lạnh của em. Tôi thầm cảm ơn ông trời đã mang em đến bên tôi vào những ngày lạnh giá như này, mang em đến với cuộc đời tôi rồi cho tôi cảm giác lại được chở che, được yêu thương như ngày nào.

“Em là một cô gái thuộc cung Sư Tử, mà những cô gái thuộc cung Sư Tử thường rất đặc biệt, đặc biệt về tính cách hay về tất cả mọi điều. Em mạnh mẽ, cá tính và đôi khi kỳ quặc đến lạ thường.”

NGUYỄN NGUYỄN

Ánh mắt trong đêm

“Có thể, đây là một chuyện tình giống bao chuyện tình khác. Nhưng nó đặc biệt với tôi, vì tôi được trải qua mọi cảm xúc của một cuộc gặp mặt đầu tiên, cảm giác vội vã khi nhận ra tình yêu, và cảm giác phải tìm kiếm một ai đó quan trọng với mình - một linh hồn!”

Ca học thêm vừa tan, nhưng ngoài trời thì mưa mỗi lúc một lớn. Cũng may, cửa hàng tạp hóa ở gần trung tâm vẫn mở nên tôi kịp mua cho mình một cái áo mưa để về. Tôi sột soạt gỡ ra, mặc vội lên người rồi phi xe bạt mạng trong mưa.

Đường về nhà ngược chiều mưa tạt, vì thế tôi bị nước mưa dội hết xuống mặt. Tóc ướt nhèm, mắt cay sè vì nước vào. Nhưng tự dặn lòng phải về nhà an toàn, nên tôi vẫn căng tròn hai mắt đạp xe. Mặc cho trời tối, đường vắng tanh vắng ngắt, luôn tạo cho tôi một cảm giác bất an và sợ hãi. Dù tôi là một thằng con trai.

Xe rẽ vào đường Nguyễn Văn Ninh, tôi cười khế vì sắp về đến nhà. Giảm dần tốc độ, tôi nhìn lướt qua khung cảnh xung quanh. Mọi thứ như được nước gột sạch, ướt đẫm nước mưa. Rồi tôi bỗng khựng lại, không biết có phải tôi hoa mắt? Nhưng phía trước mặt, dưới mái che của bến xe buýt, trong ánh đèn lấp loáng, tôi thấy vẫn còn một cô gái đang đứng đó. Như có cái gì đó thôi thúc, tôi lại phóng xe nhanh hơn, để kiểm chứng xem điều đó có đúng không? Và đúng như những gì tôi thấy. Ở đó, một cô gái đang đứng chờ xe buýt. Vừa thấy tôi, cô ấy mỉm cười. Như thế, chúng tôi đã quen nhau từ lâu rồi vậy. Tôi xuống xe, gạt chân chống và chạy vào mái

che của bến xe buýt. Tôi đáp lại nụ cười làm quen vừa rồi của cô ấy bằng một câu hỏi: “Muộn rồi, sao cậu vẫn còn đứng đây?”

“Tớ đợi xe buýt.”

“Đợi xe buýt?” Tôi có chút ngạc nhiên.

“Ừ!”

Tôi quay ra nhìn, rồi nói tiếp: “Tầm này, chắc không còn xe buýt nữa đâu.”

“Vậy thì... tớ phải làm sao... tớ phải làm sao đây?” Cô bạn nói, trong ánh mắt không giấu nổi sự lo lắng.

“Nếu cậu không ngại, tớ có thể chở cậu về!”

Cô bạn nhìn tôi lưỡng lự rồi cũng đồng ý. Cũng may, cô bạn mang theo ô, nên tôi không phải lo cô ấy sẽ bị ướt. Tôi mặc lại cái áo mưa và bảo cô ấy ngồi lên xe. Xe chuyển động, cô bạn ngồi phía sau, nhưng tôi lại có cảm giác như mình không chở ai vậy. Nhẹ bẫng...

Gần mười tám giờ, mà trời đã tối. Lên xe trở về nhà, chân tay tôi run vì đói. Thế nhưng, khi ngồi vào bàn, tôi cũng chỉ kịp ăn hai lưng cơm rồi lại vội vã đạp xe đến trung tâm để tiếp tục ca học khác. Mẹ nhìn tôi lo lắng, còn tôi luôn cố gồng mình như không có chuyện gì xảy ra. Trên thực tế, tôi thấy mệt mỏi uể oải kinh khủng. Biết sao được, khi đây là năm cuối cấp và trước mắt tôi, những kì thi lớn đang chờ đợi. Hẳn không chỉ riêng tôi, mà nhiều người khác cũng không muốn người thân phải thất vọng.

Rồi cuối cùng, hai tiếng rưỡi (cứ ngỡ gần ngủ) ở trung tâm cũng trôi qua. Ra đến cửa, tôi thấy thoải mái hẳn. Ngó đồng hồ, chưa muộn lắm. Tôi chợt nảy ra ý định đi lòng vòng đâu đó rồi mới về nhà. Ngồi lên xe, tôi chưa kịp đạp thì bỗng giật mình nghe tiếng gọi. Ngoảnh mặt lại, tôi ngạc nhiên vô cùng.

“Sao cậu biết tớ học ở đây?” Tôi hỏi khi vừa thấy cô bạn mà mình đã chở về vào đêm mưa.

“Tớ tìm quanh đây rồi, chỉ có duy nhất cái trung tâm này.”

“Thế tìm tớ có việc gì vậy?”

“Tớ rảnh, nên muốn tìm ai đó nói chuyện thôi.” “VẬY lên xe đi!”

Cô bạn gật đầu. Còn tôi, lòng thấy vui hẳn. Dù bấy giờ, có khá nhiều người đang nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng, thậm chí là cười cợt, khiến tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Theo yêu cầu của cô bạn, tôi tạt vào công viên. Hai chúng tôi tìm một cái ghế ở góc vắng rồi cùng nhau ngồi xuống. Trong không gian gần như lặng yên của màn đêm, tôi chỉ nghe thấy tiếng của vài chiếc lá đang rơi, tiếng gió. Chợt liếc qua cô bạn, tôi thấy cô ấy hơi co người vì lạnh. Tôi định làm một điều gì đó, thì cô ấy bỗng giật mình quay ra nhìn tôi. Và điều mà tôi thấy bấy giờ chỉ là một ánh mắt trong veo. Khẽ cúi đầu bối rối, tôi quay đi.

“À! Từ hôm gặp cậu đến giờ, tớ quên không nói, tớ là Di.”

“Còn tớ, Nhật.”

“Nếu muốn tìm cậu, tớ có thể đến trung tâm vào những ngày nào?”

“Tối thứ ba, thứ năm, thứ bảy.” Tôi tò mò. “Thế dẫu, tớ cũng muốn tìm cậu thì sao? Vì lần trước khi chở cậu về, cậu cũng không cho tớ biết nhà mà.”

Sau câu hỏi vừa rồi của tôi, Di im lặng vài phút. Rồi đột nhiên, cô ấy nói tiếp: “Tớ sẽ chủ động tìm cậu, nếu cậu không thấy phiền.”

“Thế cho tớ số điện thoại đi! Ít nhất tớ cũng có thể gọi cho cậu.”

“Tớ không sử dụng cái đấy.” Tôi ngạc nhiên, chưa kịp hỏi thêm, Di lại nói: “À, cậu có thể đến bến xe buýt hôm nọ tìm tớ. Nhưng chỉ buổi tối thôi nhé!”

Tại sao lại là buổi tối. Tôi thực sự rất tò mò, nhưng lại không muốn hỏi lí do. Rồi chúng tôi đứng dậy ra về. Tuy nhiên, cũng chỉ đến bến xe buýt hôm trước thì Di bảo tôi dừng lại và về trước. Tôi đồng ý, chào tạm biệt cô ấy và ra về.

Các buổi hẹn giữa tôi và Di tăng dần lên. Đi với cô ấy, tôi như tìm thấy một điều gì đó lạ thường đầy thú vị. Và cũng chẳng biết từ khi nào nữa, chúng tôi thân nhau. Luôn thành thật với nhau mọi chuyện, kể cả chuyện mà tôi nghĩ có chút riêng tư. Đó là trước lúc quen tôi, Di đã từng trải qua

một chuyện tình buồn. Mặc dù không phải là một cô gái cá tính hay nổi bật nhưng Di lại được rất nhiều chàng trai trong trường để mắt tới. Tuy nhiên, người mà Di thích thì chỉ có Đăng. Phải chăng, cậu ta cũng giống Di, cũng là một người không có chút gì nổi bật (ngoài việc luôn là một cầu thủ dự bị trong đội bóng ở trường) và cũng được nhiều cô gái chú ý tới. Chính điều đó đã giúp Đăng đến với Di. Họ yêu nhau bằng một tình yêu mà khiến nhiều người phải ghen tị. Vì thế, chưa bao giờ, cô ấy nói dối Đăng. Nói cách khác, thì Di luôn tin tưởng cậu ta một cách tuyệt đối. Để rồi một ngày, cô ấy phát hiện ra cậu ta “bắt cá hai tay”¹. Và điều đó, như một nhát dao đâm vào tim, khiến cô ấy đau đớn. Nước mắt Di ứa ra. Tôi hiểu cái cảm giác mà cô ấy đang trải qua. Đưa tay ra, tôi định nắm lấy tay Di an ủi thì cô ấy bỗng rút tay lại phía sau. Tôi biết cô ấy đang cố chứng tỏ mình mạnh mẽ. Rồi Di đưa tay lên gạt nước mắt. Cô ấy nhìn tôi, ánh mắt như hồi thúc. Và tôi cũng bắt đầu câu chuyện của mình. Đó cũng là một câu chuyện buồn. Tôi yêu Chi - cô bạn thân nhất học cùng lớp. Chẳng thể giấu giếm, kìm nén trong lòng, tôi đã thổ lộ hết. Nhưng kết quả không được như tôi mong muốn. Thậm chí, nó còn thảm hại hơn rất nhiều khi tình yêu chẳng thể bắt đầu, mà tình bạn giữa chúng tôi cũng tan vỡ. Chúng tôi như hai người xa lạ. Riêng tôi, thì cứ ôm cho mình nỗi ân hận, không gì chuộc lại được. Có thể, thời gian đã làm tôi quên đi ít nhiều. Nhưng mỗi lần nhắc đến chuyện này, lòng tôi lại quặn đau và thấy cô đơn biết nhường nào. Đặc biệt là vào lúc này, như muốn tìm chút gì đó thân quen, tôi khẽ cười rồi đưa tay về phía Di.

¹ *Yêu hai cô gái cùng một thời gian*

“Tớ có thể nắm tay cậu được chứ?”

Di im lặng. Tôi đoán cô ấy vẫn đang nghĩ về chuyện vừa nãy mà không nghe thấy tôi nói. Tôi nhắc lại: “Tớ có thể nắm tay cậu chứ?”

Lạ thay, Di vẫn im lặng như bất động. Có lẽ, cô ấy ngại về lời đề nghị của tôi. Hoặc không, im lặng như một sự đồng ý. Tôi tiến đến, rất gần và đưa tay mình nắm lấy tay Di.

Ấm áp? Thân quen? Không!

Tôi chỉ thấy lạnh lẽo, tê buốt. Như thể tay tôi đang nắm một tảng băng. Tôi chớp mắt, không nhìn về phía Di, cố nắm lại một lần nữa, tôi nghĩ chắc tôi vừa nắm trượt. Thế nhưng, cảm giác vẫn nguyên như lần đầu. Rõ mồn một, tay tôi không thể nắm được tay cô ấy. “Cậu...”. Tôi như cứng họng.

“Đúng như cậu đang nghĩ.” Di nói tiếp suy nghĩ của tôi. Tôi đã không còn sống.

“Ma?”

“Không, tớ là một linh hồn.”

“Nhưng tại sao....?” Tôi bỏ lửng câu hỏi.

“Tớ xin lỗi, vì tớ đã giấu cậu trong suốt khoảng thời gian chúng mình quen nhau. Tại tớ sợ, khi cậu đã biết rõ về tớ, cậu sẽ không muốn chơi với tớ nữa.” Di nhìn tôi, ánh mắt trong veo, nhưng buồn. “Nhưng hôm nay, tớ nghĩ chẳng còn lí do gì để giấu cậu nữa. Vì...”

Tôi vẫn đứng chết lặng và chột hiệu vì sao mỗi lần chờ Di, tôi luôn có cảm giác nhẹ bẫng. Cả lần gặp nhau đầu tiên ở trung tâm, tại sao đám bạn lại nhìn, cười giấu cợt tôi như một tên ngốc. Bởi vì chẳng ai thấy cô ấy cả. Trừ tôi.

“Cậu vẫn sẽ làm bạn với tớ chứ?” Di đột nhiên hỏi.

Tôi im lặng, khi người vẫn còn run và sợ hãi vì những điều mình vừa biết.

“Cậu vẫn sẽ làm bạn với tớ chứ?” Di lại hỏi. “Cậu có nghe thấy tớ nói không?” Có tiếng nấc.

“Tớ có. Nhưng...” Tôi vẫn không thể thốt thành câu.

“Thôi, cậu cứ suy nghĩ đi! Cậu có thể trả lời sau mà. Tớ về trước đây!”

Tôi quay ra, thì đã thấy Di chạy. Dẫu vậy, tôi vẫn nhận ra cô ấy đang khóc. Tôi không gọi lại. Vì chỉ mới vài giây, mà tôi đã thấy cô ấy như một làn sương mỏng, tan dần trước mắt.

Tôi tỉnh dậy. Trống trải! Cô đơn! Ngỡ mọi chuyện tồi qua chỉ là giấc mơ. Đánh răng, rửa mặt và thay đồ xong tôi đạp xe đến bến xe buýt, nơi gặp gỡ giữa tôi và Di. Nhưng tôi không thấy cô ấy đâu. Có thể cô ấy đang trốn

tránh ở đâu đó. Hoặc không, vì sợ ánh sáng, nên Di đang tìm chỗ nào đó ẩn mình để ngủ. Chẳng phải, có lần Di nói với tôi, cô ấy thích ngủ nướng lắm sao? Tôi gượng cười. Lặng lẽ như lúc đến, tôi cũng lặng lẽ ra về. Vì biết rằng mình chẳng thể tìm thấy hình dáng quen thuộc trong đám người lên xuống xe buýt (ít nhất) vào tầm này. Tôi không rõ lí do mình ra đây, và tại sao lại trông chờ cô ấy xuất hiện, dù đã biết cô ấy và tôi thuộc hai thế giới khác nhau. Một cảm giác lạ bỗng nhói lên trong tim. Kỉ niệm những lần đi cạnh Di lại hiện lên rõ nét, đọng lại nỗi nhớ thương vô hình. Phải chăng, khi cô ấy không muốn giấu tôi cô ấy là ai, thì cũng là lúc tôi chợt nhận ra... mình đã thích Di.

Buổi tối, tôi trở lại bến xe buýt. Tôi ngồi đợi đến chuyến cuối cùng chạy qua, nhưng Di không đến. Chợt nhớ đến chi tiết nhỏ, tôi lên xe, đạp đến trung tâm. Đứng bên đường đối diện trung tâm một lúc, nhưng chẳng thấy ai. Cho đến khi tôi quay xe ra về thì ở bên kia đường, trong chiếc váy trắng tinh khôi, Di xuất hiện. Hẳn, là cô ấy cũng đang nhớ tôi và đến đây tìm tôi. Nghe thấy tiếng gọi, tôi thấy Di quay ra. Vậy mà vừa thấy tôi, cô ấy lại chạy, chạy rất nhanh. Tôi đuổi theo, chẳng hiểu tại sao, cô ấy lại tránh mặt tôi.

Những ngày tiếp, vào buổi tối, tôi vẫn đến bến xe buýt rồi tạt qua trung tâm với hi vọng tìm thấy Di. Tuy vậy trái với những mong đợi của tôi, Di vẫn không xuất hiện. Ất hẳn cô ấy đã biết tôi đến tìm, nên tránh. Tôi lại thấy lòng buồn man mác.

Cố gắng trở lại những ngày bình thường, tôi biết rất khó nhưng tôi không đi tìm Di nữa. Thay vào đó, tôi dành thời gian để học, đọc sách, hay làm một việc gì đó để không nhớ đến Di. Tôi vẫn đến trung tâm vào các tối thứ ba, thứ năm, thứ bảy, rồi về ngay khi tan học.

Nếu như trước kia, tôi phải qua bến xe buýt rồi rẽ vào đường Nguyễn Văn Ninh thì mới về được nhà, thì nay, tôi đi đường tắt. Tiết kiệm năm phút đồng hồ không là gì, nhưng là để tôi không phải nhớ lại những gì thuộc về một ai đó không nên nhớ. Hay đúng hơn là phải học cách quên đi, càng

nhANH cÀNG tỐT, ĐỂ khÔNG còn tỰ lÀM mÌNH ĐAU. CỨ thỂ, rồi nhỮNG ngÀy BÌNH yÊN trƯỚC kIA cŨNG SẼ QUAY vỀ.

Thế nhưng chỉ được vài ba tuần, thì bỗng có chuyện xảy ra. Hôm ấy, khi vừa đến trung tâm, tôi thấy Di xuất hiện. Khi tôi đứng khựng lại thì cô ấy lại chạy đến phía tôi và biết mất. Dắt xe vào gửi, cả buổi học hôm đó tôi không sao tập trung được khi luôn nghĩ đến Di. Những gì ngỡ đã quên, chợt hiện đến.

Một buổi tối khác, khi tan học, điều không mong lại xảy ra. Di lại xuất hiện phía bên kia đường. Nhưng lần này, thay vì chạy đến thì cô ấy lại vẫy tay gọi tôi. Tôi lờ đi, vậy mà chẳng thành. Như muốn tôi đi theo, cô ấy chạy. Còn tôi, cũng phi xe chạy theo, mà không hay vì lí do gì. Chỉ đến lúc rẽ vào con đường quen thuộc, thì tôi mới biết Di dẫn mình đi đâu. Không phải là thứ gì đó xa lạ, là bến xe buýt đêm mưa, là nơi mà gần một tháng trước tôi hay đến tìm Di... và cũng là nơi, cả tháng nay tôi không đi qua. Tại sao lại là nơi này? Tôi thực sự không hiểu. Dừng xe, tôi chạy vào bến nhưng không thấy Di đâu cả, tôi lại chạy loanh quanh ở những gốc cây ven đó, vì nghĩ Di đang chơi trốn tìm. Tuy nhiên, tôi vẫn không thấy cô ấy. Tôi hụt hẫng, mà không biết làm gì ngoài việc đứng thần thờ.

Bất giác, tôi gọi lớn: “Cậu đang ở đây phải không Di?” Im lặng, tôi vẫn chưa bỏ cuộc, nên tiếp tục gọi lần nữa: “Cậu đang ở đây phải không? Ra đi! Đừng trốn nữa!”

Nhưng đáp lại tôi bấy giờ vẫn là sự im lặng. Tôi gọi thêm lần nữa, lần nữa. Rồi gào lên đau đớn chỉ vì linh cảm nói với tôi rằng Di đang ở rất gần đây.

Tuyệt vọng. Tôi ngồi xuống ghế trong bến xe buýt, gục mặt cho đến khi chuyển xe buýt cuối cùng chạy qua. Câm lặng, trống vắng, y như những gì tôi đang trải qua. Bỗng tôi thấy mắt cay cay, rơi ra một giọt nước mắt. Chợt tôi hiểu rằng, dù mình có mạnh mẽ, hay cố gắng tỏ ra mạnh mẽ thế nào, thì tình cảm thiết tha, sâu nặng dành cho một cô gái đặc biệt, chẳng dễ gì kìm nén, khi nỗi nhớ, nỗi đau trong lòng đang lớn dần lên.

Một cơn gió khẽ thoảng qua, làm đám lá dưới lòng đường bay lên rồi rơi xuống. Tôi khẽ co người, run. Một cảm giác lạ chợt hiện ra rõ nét, bả vai bên phải của tôi đột nhiên cóng lạnh. Giật mình, tôi ngoảnh lại phía sau, giọt nước mắt vừa rơi khi nãy, dù chưa khô nhưng tôi lại có cảm giác như nó đã đóng băng thay bằng niềm vui vừa đến bất ngờ. Trước mắt tôi là Di và bàn tay nhẹ như sương của cô ấy đang đặt lên vai tôi.

“Tớ xin lỗi, vì đã làm cậu phải buồn!” Di khẽ nói.

“Biết vậy, sao cậu còn tránh mặt tớ?” Tôi nhìn Di. “Lúc vừa rồi tớ gọi, thậm chí là gào lên... mà sao cậu vẫn không chịu ra?”

“Tớ... xin lỗi!”

“Tại sao cậu lại đối xử với tớ như thế?” Tôi nói giọng trách móc.

“Vì tớ muốn cậu quên tớ.” “Tại sao?”

“Tại chúng ta thuộc...”

“Điều đó quan trọng như thế sao?” Tôi chợt ngắt lời Di. “Cậu biết không, với tớ cậu là một người bạn rất đặc biệt. Không phải vì cậu là một linh hồn. Không phải vì tớ không thể chạm vào cậu. Mà vì... tớ đã yêu cậu.”

Lần đầu, tôi thấy Di bối rối. Như một người bình thường, má cô ấy khẽ đỏ lên trông ngồ ngộ và rất đáng yêu. Tôi cười và đưa tay mình về phía bàn tay sương của Di, là cảm giác rất lạ, nhưng rất gần gũi và thân quen.

“Đừng bao giờ tìm cách khiến tớ phải quên cậu. Hãy ở bên tớ cho đến khi, đến khi nào không thể nữa, Di nhé!”

Di không nói gì. Chỉ ngả đầu vào vai tôi. Lạnh lạnh bên ngoài, nhưng thật ấm áp bên trong. Vậy cũng đủ để bỏ mặc những buồn phiền lúc trước, với một ánh mắt trong đêm dịu dàng...

ĐÌNH THẮNG

Không còn cô đơn

Tặng cậu thay cho một lời tỏ tình, được không?

Đang co mình trong chăn thì tôi nghe thấy tiếng lạch cạch ở cửa. Nhồm người dậy, tôi thấy có bóng người. Chưa mất đến ba giây, Hợp - thằng bạn thân cùng phòng lao vào. Nó nhìn tôi lắc đầu, rồi nói: “Giờ này mà mày đã ngủ rồi hả?”

Tôi im lặng không đáp lại. Nhìn nó lưỡng lự, tôi mặc kệ, nhắm mắt vờ ngủ tiếp. Không buông tha, nó tiến đến gần chỗ tôi nằm, cầm tấm chăn hất tung ra. “Mày khinh người quá đấy!” Hợp nhìn tôi, vẻ mãn nguyện với cái hành động dở hơi của nó.

“Có chuyện gì?” Tôi chừng hững, ngồi dậy kéo chăn đắp lại.

“Ra ngoài đi!”

“Làm gì?” Tôi chừng mắt nhìn lên trần nhà.

“Ăn cái gì đó, tao đang đói.” Không để tôi trả lời, Hợp đề nghị ngay: “Sủi dìn¹ nhé, cho ấm bụng!”

¹ Bánh trôi Tàu, một món ăn đặc trưng của Hải Phòng vào mùa lạnh.

“Không! Tao không đói.” Tôi cáu. “Mà mày vừa ở ngoài, sao không ăn luôn rồi hãy về?”

“Tao nhớ đến có một thằng “hấp” đang nằm tự kỉ ở nhà.” Hợp cười “ha ha!”, buông một câu: “Thế mày có đi không?”

Tôi lắc đầu và nó lại cầm tấm chăn định hất ra. Cũng may tôi kịp kéo lại, để nó không thể tiếp tục làm cái việc dở hơi của nó. Thế nhưng được vài

giây, không hiểu sao tôi lại ngồi dậy, rồi tự hất tung chăn ra. Đáp lại ánh mắt có chút ngạc nhiên của Hợp, tôi chỉ cười: “Chờ tao thay bộ quần áo khác”. Nó gật đầu.

Khóa cửa, tôi cùng Hợp lững thững ra chân cầu An Dương ngồi. Quán vỉa hè, gió thổi lạnh ngắt. Tay tôi cóng lạnh nên đút vào túi áo. Còn Hợp, nó vẫn cầm điện thoại lạch cạch nhắn tin và cười tủm tỉm một mình. Bác chủ hàng bê hai bát sủi dìn đặt xuống bàn rồi mời chúng tôi. Bấy giờ, thằng bạn thân của tôi mới thôi không dán mắt vào cái điện thoại. Nó cười xuề xòa: “Ăn đi mày!”

Tôi cũng “ừ hứ” một tiếng rồi cầm thìa. Cái vị béo ngậy của vùng đen rang chín giã nhuyễn trộn với dừa nạo trong nhân sủi dìn làm tôi chững lại vài phút. Chợt nhớ, cũng khá lâu rồi tôi không ăn món này. Thế nhưng, cái cảm giác vẫn y nguyên như lần đầu thưởng thức. Nó thực sự hấp dẫn, dù tôi không phải là một thằng con trai sành ăn.

“Mày có chuyện gì vui à?” Tôi băng quơ hỏi.

“Cũng không hẳn.” Hợp đang mãi ăn, nhưng rồi quay phắt ra nhìn tôi nói lại: “À, mà đúng là như vậy.”

“Chuyện gì?” Tôi tò mò.

“Hôm nay, Trâm gật đầu đồng ý làm bạn gái của tao.” Tôi cười như chia vui cùng thằng bạn. Mấy tiếng “tinh tinh” vang lên, Hợp lại đưa mắt về phía tôi cười khoái trá “lại nữa rồi”. Tôi gật đầu thừa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó lạch cạch bàn phím mà không cần nhìn. Đột nhiên, nó hỏi: “Thế còn mày? Sao rồi? đã tiến triển hơn được chút nào cái ‘chuyện tình ngang trái’ đó chưa?”

“Vẫn thế!” Tôi cụt ngủn, rồi bê bát nhấp ít nước làm sủi dìn. Tưởng cái vị đặc trưng cay nồng của gừng tươi giã nhỏ quyện với vị ngọt của đường mía sẽ làm tôi ấm lòng. Nhưng không, tôi thấy lòng hơi lạnh lạnh về câu chuyện không đầu không cuối vừa rồi. Tôi không thưởng thức tiếp bát sủi dìn nữa mà để thằng bạn ăn nốt, rồi tôi vỗ vai giục: “Về thôi mày!”

“Chuyện tình ngang trái” của tôi bắt đầu giữa năm học lớp mười, với cô bạn thân học cùng từ hồi cấp hai. Phải nói, mọi thứ giữa tôi và Hạnh diễn ra đều tốt đẹp. Như bao cặp bạn thân khác, chúng tôi quen vì được xếp học cùng lớp, nói chuyện với nhau một cách tình cờ. Và chúng tôi chỉ thực sự trở nên thân thiết khi nhận ra những điểm tương đồng. Ví như chúng tôi đều thích nghe nhạc Pop và đọc sách của Nguyễn Nhật Ánh. Rồi dần dần chúng tôi trở thành một cặp như không thể tách rời. Cùng nhau đi nhà sách, cùng nhau đến lớp, cùng nhau lượn lờ ngoài đường sau giờ tan học, hay la cà ở một quán nào đó khi chán học hoặc ca học thêm kết thúc sớm hơn thường lệ. Tất cả xảy đến mà không cần có sự sắp xếp. Thế nên, việc tôi và Hạnh học chung lớp cấp ba không khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên. Tôi chỉ hơi bất ngờ khi được xếp ngồi cùng bàn với Hạnh và một cô bạn khác cũng học chung từ hồi cấp hai. Như thế, thầy chủ nhiệm biết chúng tôi quen nhau từ trước vậy.

Sau gần hai tháng sống trong môi trường mới, chúng tôi dần bắt nhịp được với mọi thứ. Tôi vẫn quan tâm đến Hạnh theo cách của riêng mình, đúng với một tình bạn thân thiết đã có từ lâu. Khi mọi thứ giữa tôi và Hạnh vẫn vậy, thì tôi nhận ra có những chuyện đang dần thay đổi. Việc kể đến đầu tiên là mối quan hệ giữa cô bạn thân nhất của tôi với Thành. Để ý, tôi thấy cách cậu ta nhìn, cái cách cậu ta nói chuyện, rồi cả hành động cử chỉ của cậu ta với Hạnh có cái gì đó đặc biệt hơn bình thường. Tôi đoán, Thành có tình cảm với Hạnh. Nói thế, không có nghĩa là tôi nên kể cho Hạnh nghe. Đành vậy, tôi lặng lẽ quan sát. Cho đến một ngày, không riêng tôi mà nhiều người khác trong lớp cũng phát hiện ra những biểu hiện khác biệt của Thành, họ ùa vào, trêu chọc, gán ghép. Trái với suy nghĩ của tôi, Hạnh không những không có phản ứng gì mạnh mẽ, mà còn như vẻ đồng ý. Chính nụ cười của Hạnh đã nói ra điều đó, nó khiến tôi có chút hụt hẫng. Tuy nhiên tôi lại cùng đám bạn a dua gán ghép tình cảm của Thành với cô bạn thân nhất của mình. Thi thoảng, thấy Hạnh lơ đãng trong giờ học, tôi lại quay ra chọc ghẹo “lại nghĩ đến Thành rồi”. Cô bạn chỉ cười rồi giả vờ ghi chép. Không những trêu chọc, tôi còn tiếp tay cho Thành có cơ hội

được đến gần Hạnh. Những tiết học của thầy cô dễ tính, tôi sẵn sàng đổi chỗ để Thành có cơ hội ngồi gần cô bạn thân của tôi. Thậm chí, giờ ra chơi, tôi cũng lặng lẽ rời chỗ ngồi để Thành có cơ hội làm điều cậu ta muốn. Tôi hứng thú với sự cao cả của mình. Được gần một tuần, thì tôi bắt đầu thấy khó chịu. Cậu ta nhăm nhe chỗ của tôi mọi lúc, kể cả lúc tôi đang dở tay làm việc gì đó. Dù vậy, nhưng tôi vẫn nhường chỗ. Đôi lúc tôi lên bàn trên, có lúc lại sang bàn dãy đối diện. Và có một lần, tôi mò xuống bàn dưới, và đã chứng kiến mọi thứ xảy ra trước mắt, cộng với những suy nghĩ chạy đến trong đầu. Tôi dần nhận ra, những gì mình đang làm thật sự ngu ngốc. Tôi cũng có tình cảm với Hạnh. Tình cảm mà tôi không biết nó đến từ khi nào, hay chỉ là tôi đã không sớm nhận ra. Hoặc đúng hơn, tôi chỉ nhận ra khi đã có một người khác ở bên thay mình quan tâm đến người con gái mình yêu.

Thoạt nghĩ, tôi nghĩ mình đang ích kỉ giữ Hạnh cho riêng bản thân và cố duy trì nó ở mức tình bạn. Rồi những cuộc đối thoại giữa tôi và Hạnh không được như trước, cụt ngắn nhiều khi còn sáo rỗng. Đôi lúc, tôi muốn bắt chuyện, nhưng không biết nên làm như thế nào. Tôi đành phải kìm nén tình cảm của mình. Tôi không thể tiến tới vì nguy cơ đổ vỡ rất cao. Nhưng rồi tôi lại bắt đầu, lúc mà tôi nghĩ là phù hợp chính là lúc chuyện tình cảm của Thành và Hạnh có chiều hướng đi xuống. Rồi họ chia tay sau đó một tuần.

“Cậu có thể nghe tớ nói vài điều được không?” Tôi đề nghị.

“Ừ! Cậu cứ nói.” Hạnh gật đầu.

Tôi huyên thuyên về mình, rồi dần dần đi vào câu chuyện. Mọi thứ sẽ tốt đẹp, tôi hi vọng thế, hơn cả thế. Nhưng sau cuộc nói chuyện hôm đó, chúng tôi trở thành hai người xa lạ, tôi tệ lắm phải không?

Đầu năm lớp mười một, tôi xin đổi chỗ ngồi. Đó là cách duy nhất tôi có thể làm để giúp Hạnh thoải mái hơn. Bởi tôi hiểu, dù có ngồi cạnh nhau, thì khoảng cách giữa chúng tôi cũng không thể được rút ngắn lại. Tôi không ngại, nhưng tôi sợ ánh mắt và những cử chỉ lạnh lùng của Hạnh. Ánh mắt đó còn hơn cả một vết thương rỉ máu lâu ngày. Đau đớn, nhưng không gọi ra tên.

Bằng đi một thời gian, cảm giác xa lạ cũng nguôi ngoai bớt trong lòng tôi. Giáp mặt với nhau dù tình cờ hay cố ý, tôi cũng cố gắng coi như không có chuyện gì. Vì tôi mong, thời gian sẽ giúp tôi hàn gắn lại tất cả.

Không thể ngồi im, nếu muốn thay đổi điều gì đó. Tôi gạt bỏ cái tôi cá nhân của một thằng con trai và bắt chuyện lại với Hạnh. Mặc dù những điều mà tôi nhận được từ Hạnh vẫn là thái độ thờ ơ của cô ấy. Thế nhưng niềm tin về sự chân thành sẽ được đền đáp, nó đã giúp tôi tiếp tục. Một lần, trong tiết thể dục ngoài trời tôi đã mạnh dạn làm điều mà tôi không nghĩ mình sẽ làm được. Đối diện với Hạnh ở chỗ vắng, tôi nói: “Có thể cậu không chấp nhận lời tỏ tình của tớ. Nhưng hãy cho tớ được làm bạn của cậu, như lúc trước. Đừng lạnh nhạt với tớ, nó khiến tớ tổn thương, khiến tớ day dứt, ân hận và đôi khi còn coi thường chính bản thân vì đã dám nói thật lòng mình.”

Hạnh nhìn tôi, có chút cảm thông. Cô ấy bỏ đi không nói gì. Nhưng tôi biết, cô ấy cần thời gian để suy nghĩ...

Ai đó đã từng nói với tôi, muốn thấy cầu vồng thì hãy chờ đến hết cơn mưa. Và điều tôi chờ đợi dù không nhanh chóng xảy ra, nhưng nó cũng đã đến. Hạnh đã nói chuyện lại với tôi. Ban đầu có chút gì đó gượng gạo, sau rồi dần dần cái cảm giác ấy cũng tan biến. Ngẫm hiểu vẫn có một khoảng cách nào đó giữa chúng tôi, nên chưa bao giờ tôi cho phép mình bước qua. Dù thế, để duy trì nó cũng không hề dễ dàng. Đôi lúc giữa chúng tôi vẫn xảy ra những bất đồng, tranh luận, cãi vã... Xét cho cùng, đó cũng là cái tốt để chúng tôi hiểu nhau hơn, và dạy chúng tôi biết cách lắng nghe nhau.

Kết thúc năm học lớp mười hai, rồi sang năm nhất Đại học, tôi thấy cả tôi và Hạnh đều thay đổi rất nhiều. Chuyện cũ có lẽ Hạnh cũng đã quên. Thế nhưng, tình cảm của tôi dành cho cô ấy vẫn như ngày nào, không hề thay đổi.

Một hôm, Hợp dẫn Trâm đến xóm trọ của chúng tôi chơi. Chúng tôi ngồi nói chuyện đến gần trưa, rồi cùng rủ nhau ra khu chợ gần nhà mua đồ về nấu cơm. Tôi nhận thấy, ngoài vẻ nữ tính, dịu dàng ra Trâm cũng rất nhanh nhẹn và khéo tay. Bằng chứng, những món cô ấy nấu rất ngon và vừa

miệng. Vì là buổi đầu tiên Trâm đến chỗ tôi chơi, nên trong bữa ăn, Trâm có vẻ gì đó hơi e ngại. Những lúc như thế, tôi lại thấy thẳng bạn thân của mình ga-lăng gấp đồ ăn cho cô bạn. Ngược lại, cô bạn cũng làm vậy. Vô tình chứng kiến, điều đó khiến tôi có chút chạnh lòng. Bởi, tôi cũng muốn được một ai đó quan tâm. Hoặc quan tâm đến một ai đó. Tôi nhắn tin cho Hạnh. Trái với những chờ mong của tôi, cô ấy nhắn tin trả lời ngắn gọn, không đầy đủ những điều tôi hỏi. Đôi lúc Hạnh còn không nhắn tin lại, hoặc kết thúc câu chuyện chỉ sau hai ba tin nhắn. Tôi thấy buồn, nhưng không biết làm gì hơn. Tôi, gần như không có một cơ hội nào.

Thử nhắn tin với một vài người bạn Hạnh chơi cùng, tôi nhờ họ giúp đỡ. Nhưng kết quả cũng chẳng có gì tiến triển. Có người còn nói tôi nên từ bỏ, vì nó chẳng dẫn tới đâu. Tuy nhiên cũng có người, khuyên tôi nên tiếp tục, vì họ nghĩ rằng đến một lúc nào đó, trái tim của Hạnh sẽ lay chuyển.

Một tối nọ, tôi gọi điện cho Hạnh. Sau một hồi chuông dài, cô ấy nhắc máy. Cùng nhau nói về chuyện học hành, thi cử được một lúc thì tôi chuyển chủ đề, như hiểu được ý tôi, Hạnh “ậm ừ” với những câu hỏi tôi đặt ra, rồi đột nhiên cô ấy bảo có việc không thể tiếp tục cùng tôi nói chuyện và cúp máy. Sau cuộc hội thoại không đầu không cuối, tôi không thể nói rõ điều cần nói. Trước ánh mắt lo lắng của thẳng bạn thân, tôi chỉ biết ngồi thừ ra, nghĩ ngợi lung tung. Có cảm giác gì đó rất lạ nhói lên trong tim, tôi như rơi vào nỗi buồn miên man.

“Mày định cứ thế này sao?” Bổng Hợp cất lời.

“Thế tao phải làm gì?” Tôi quay ra, nhìn thẳng vào Hợp. “Dứt khoát! Nên như vậy.” Hợp cau mày.

“Nhờ...” Tôi bỏ lửng câu nói.

“Khi đó, chúng mày vẫn còn trẻ con. Thời điểm bày tỏ tình cảm bây giờ có thể cũng không phù hợp. Giờ tao nghĩ nó sẽ khác.” Hợp nhìn tôi thẳng thắn, “Nói đi mày, còn hơn cứ giữ trong lòng, biết đâu sau này mày còn ân hận hơn. Được mất không còn quan trọng, quan trọng là mày đã dũng cảm... sống thật.”

Tôi gật đầu. “Tao sẽ nghe mày”. Cơ hội là không nhiều, tình bạn giữa tôi và Hạnh sẽ có thể lại thêm một lần đổ vỡ. Nhưng bản thân tôi, hẳn sẽ thấy thoải mái hơn.

Cũng sắp đến ngày Valentine, rủ Hợp ra phố, tôi và nó cùng đi mua socolate. Đương nhiên, nó sẽ tặng Trâm, còn tôi sẽ tặng Hạnh và nói lời tỏ tình. Dù không chắc rằng đây có phải là một dịp thích hợp?

Lẽ ra, tôi định đúng đến ngày Valentine mới tặng. Nhưng vì lo lắng, nên tôi đã quyết định hẹn gặp Hạnh trước một ngày. Và cô ấy đã đồng ý, mà không hỏi bất cứ lý do gì. Buổi hẹn diễn ra ở Đỏ - cái quán mà màu đỏ là màu chủ đạo, một không gian nhỏ, ấm áp, nhưng cũng rất riêng tư. Không biết tôi có thể nói được những gì đã chuẩn bị từ trước hay không, nhưng tôi sẽ cố gắng nói những điều thật ngắn gọn, thật cần thiết nhất. Hạnh đến. Tim tôi đập mạnh, và run hơn...

Ngồi đối diện với Hạnh, quan sát cử chỉ của cô ấy, tôi nhận thấy hình như cô ấy đang cố che giấu một điều gì đó. Hẳn là rất khó nói, nên tôi cũng không gắng hỏi. Thay vào đó, tôi đặt một vài câu hỏi để cô ấy trả lời. Hạnh ngồi trước mặt tôi lúc này với Hạnh của những năm trước có những khác biệt rõ rệt. Tuy nhiên, qua cách nói chuyện của cô ấy, tôi vẫn cảm nhận được một điều gì đó rất chân thành, giống với cô ấy trước kia: Thật thà, tốt bụng và sẵn sàng giúp đỡ người khác. Chúng tôi ôn lại những chuyện cũ. Những chuyện đã góp phần làm nên một phần chúng tôi hôm nay. Chợt Hạnh nhìn tôi lạ lẫm, khi tôi đột nhiên hỏi. Hỏi một chuyện, mà tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ không hề nghĩ đến: “Hạnh à, bốn năm trước, khi tớ nói thích cậu, tại sao cậu lại từ chối, và sau đó lại không nói chuyện với tớ luôn vậy?”

Đề cập đến việc Hạnh đã từ chối tình cảm của tôi, mặt cô ấy nóng ran. Cô ấy im lặng vì không biết trả lời thế nào. “Nhớ lại lúc đó, chính tớ cũng không hiểu vì sao tớ lại cư xử như vậy. Có lẽ..., do hồi ấy, tớ nghĩ đơn thuần chúng ta chỉ là bạn. Hoặc do tớ vừa chia tay với Thành, và chưa sẵn sàng để bắt đầu.” Ánh mắt Hạnh có vẻ bối rối hơn.

Tôi cười nhẹ, rồi hỏi tiếp: “Cậu thích mẫu con trai thế nào?”

“Mạnh mẽ một chút. Dũng cảm một chút. Biết nghĩ cho người khác một chút...” Hạnh trả lời thành thật, dù không biết tôi định nói đến chuyện gì.

“Vậy, nếu tớ nói thích cậu một lần nữa, thì cơ hội của tớ là bao nhiêu phần trăm?”

“Một chút.” Hạnh đỏ mặt và không biết tại sao lại nói câu vừa rồi.

Giờ thì tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. “Một chút thôi sao?” Vậy cậu có thể làm bạn gái tớ chứ?

Hạnh khẽ giật mình. “Trước kia, tớ không nhận lời thích cậu không phải vì chúng mình từng là bạn thân, cũng không phải vì lúc đó tớ và Thành vừa chia tay... đơn giản vì..., vì lúc đó cậu không phải là mẫu con trai tớ thích. Sẽ mãi là như vậy, nếu hôm nay tớ không phát hiện ra cậu là một người rất chung thủy, rất can đảm bày tỏ tình cảm của mình với một người mà cậu biết cơ hội là không nhiều, nhất là khi cậu đã từng thất bại một lần. Tớ thấy tim mình rung động. Có lẽ, tớ nên cho cậu một cơ hội. Mà không, tớ nên làm như vậy và với ngần ấy thời gian mà cậu đã chờ đợi, thì cậu xứng đáng với điều đó.”

“Hạnh à! Cậu ngốc lắm!” Tôi đã muốn nói như thế, nhưng nghĩ cũng chẳng cần nữa. Vì mai, mùa Valentine về rồi, và tôi biết cậu ấy sẽ không còn cô đơn.

BLUE

Nơi thuộc về nỗi nhớ

Thu vội vàng qua đi nhường chỗ cho đông tới, lặng lẽ đem theo cái lạnh và sự ấm áp. Trước cửa nhà, cây thường xuân xanh biếc đã trụi lá tự bao giờ.

“Tuyệt!” Một giọng nam trầm khẽ cất lên.

Nó vừa bước ra khỏi nhà, khẽ khàng quay mặt lại nhìn, tay vẫn không rời khỏi nắm cửa gỗ.

“Mình nói chuyện đi em!”

Tuyệt không nói gì, chỉ ấn mạnh một cái cho cánh cửa khít vào, quàng lại khăn cho thật ấm rồi xoay hẳn người lại. Anh nhìn vào đôi mắt đó, có gì đó thật lạnh, lạnh buốt đến cả trái tim anh, hít một hơi cho không khí tràn vào buồng phổi, đông cứng. Anh cố mỉm cười: “Làm một ly cafe nhé!”

Rồi anh nắm lấy tay nó kéo đi, bàn tay không còn hơi ấm của ngày nào, cứng ngắt và không nắm lại tay anh, hờ hững để anh kéo đi. Lòng của Đông chợt se lại và nhói lên một cơn. Anh đang đau. Có phải chăng?

Chẳng mấy chốc trước mặt anh và nó là quán cafe “Hands in Hands”- nơi mà Đông đã tình cờ gặp nó trong một ngày cuối tháng Mười, khi Tuyệt đang ôm cây đàn guitar nâu trong lòng, vuốt ve và hướng mắt ra phía cửa sổ, ngắm nhìn dòng người ồn ào, tấp nập, bận bịu công việc, những lo toan cuộc sống. Mỉm cười, Tuyệt bình yên một cách thản nhiên, như vốn dĩ thế.

Anh ngồi đối diện với bàn của nó, bên cạnh cái lò sưởi kiểu cổ đang bập bùng cháy những ngọn lửa màu vàng đậm quyện với ánh đèn vàng dịu nhẹ

lan tỏa khắp nơi. Dường như bước vào quán là bước vào một thế giới khác, cách biệt hẳn với bên ngoài. Không đông đúc, không ồn ào và ấm áp lạ thường!

“Một cafe nóng chị chủ quán nhé!”

Hai giọng nói vang lên cùng lúc thu hút sự chú ý của hầu hết các cặp đôi trong quán. Một nam, một nữ ngồi đối diện với nhau, mang hai phong cách khác nhau, nhưng chứa đựng sự cô đơn lại gọi cùng một thứ đồ uống và nói cùng một câu y hệt nhau. Anh quay sang nó tò mò, nó chỉ đáp lại bằng cái gật đầu rồi khẽ cười, ngay lúc đó anh thấy có sự khác lạ trong trái tim mình. Nó với mái tóc dài được búi gọn, nhuộm ánh tím, mang trên mình bộ đồ đen rất độc đáo, đôi giày lông cao cổ đế cao, nhẹ nhàng bước lên sân khấu nhỏ của quán và gảy một khúc ngẫu hứng. Nó say sưa hòa mình theo từng nốt nhạc, ngón tay nhanh thoăn thoắt trên từng phím đàn. Nhạc buồn và trong, có gì đó thật trầm lắng, khơi gợi cảm xúc của người nghe. Bản nhạc kết thúc, thời gian như lắng đọng, khán giả như chìm trong thế giới do nó tạo ra. Rồi...”Bộp... bộp... bộp” tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Nó miễn cưỡng bước xuống ngồi cạnh cửa sổ - chỗ mà nó ngồi từ trước đến giờ. Đông đã chuyển hẳn sang bàn nó ngồi và hai người cùng nhau thưởng thức ly cafe sữa nóng hơi thơm phức của mình. Rồi như một thói quen, hai người không hẹn mà gặp, thường đến đây để uống cafe và ngắm nhìn thành phố vào buổi sáng. Nó cứ thế, ít nói và trầm lắng, thường để anh độc thoại một mình, kể về đủ thứ trên cuộc đời. Tuyệt không có vẻ gì là hờ hững, cũng chẳng thể hiện là đang chăm chú lắng nghe mà cứ đều đều, nhịp nhịp tay gõ vào cây đàn. Tình yêu trong Đông cứ thế lớn dần...

Hai tháng sau... cũng tại “Hands in Hands”, trên sân khấu nhỏ, một chàng trai mặc quần bò cạp trễ, áo len trắng bên trong và một chiếc áo khoác ba lỗ đen bên ngoài không kéo khóa, đang đàn bài “Bản tình ca đầu tiên” của ca sỹ Duy Khoa và miệng không ngừng hát. Ngón đàn của anh chưa đạt đến mức độ hay như cô gái vẫn đàn hàng ngày ở quán. Nhưng nó chứa đựng trong giai điệu là tình yêu mãnh liệt, sự yêu thương chất chứa, chạm đến trái tim của từng vị khách đang thưởng thức ly cafe sáng.

“Tuyệt... Anh yêu em... hãy làm bạn gái của anh nhé!”

Đông kết thúc bài hát, hướng ánh nhìn về phía Tuyệt, trước sự vỗ tay hưởng ứng của mọi người. Nhưng biểu hiện của cô gái dường như là con số không. Thoáng có chút ngỡ ngàng qua đáy mắt, nó quay ra phía cửa mặc cho sự reo hò của những khán giả bất đắc dĩ xung quanh. Anh biết nó khó xử nhưng tình yêu của anh cứ nhức nhối, anh không thể không thổ lộ. Đông bước xuống ngồi đối diện với nó chờ đợi một câu trả lời, nhưng Tuyệt vẫn im lặng.

Vì nó, anh đã cố gắng chơi guitar, cố học cho đến khi những ngón tay bật máu, bàn tay chai sạn vì tập quá nhiều. Thời gian trôi qua, cốc cafe sữa đã nguội nhưng vẫn chẳng có ai trong hai người động tới.

“Anh!...” “Ừm,... được.”

Tuyệt hơi cười rồi đứng dậy, đi thẳng không kịp cho Đông nói hết câu. Quán cafe như bừng sáng giữa những ngày đông giá rét. Một tình yêu bắt đầu...

Nhưng... hôm nay, đứng trước quán cafe này, hạnh phúc đâu còn? Có chăng thì chỉ là chữ “tình” giữa con người với con người. Nó hôm nay đã khác với nó của một năm trước, tóc cắt ngắn để mái bằng bồng bênh, màu nâu hạt dẻ, cái áo len nam ba lỗ màu trắng khoác ngoài, thật chẳng khác nào một cậu con trai xinh xắn với dáng vẻ lãng tử, lạnh lùng. Chỉ có anh là vẫn thế, trái tim anh vẹn nguyên như tình cảm của anh tròn đầy. Quán cafe cũ, chỗ ngồi cũ, thói quen cũ, con người chẳng còn mới nhưng trái tim thì cảm xúc khác lạ.

“Hai cafe sữa nhé chị chủ quán!”

Anh gọi to rồi nhìn nó, nó vẫn thế, không nói nhiều, cái mặt buồn buồn búng ra sữa kia của nó khiến anh không cầm lòng được mà nhéo một cái. “Đáng yêu quá!”

Chị chủ quán xinh đẹp bước ra, trên tay là hai ly cafe đẹp mắt đang bốc khói nghi ngút.

“Mời hai bạn nhé!”

Anh đưa cốc cafe lên mũi hít hà, ra vẻ rất hài lòng rồi nhấp một ngụm.

“Oa!...”

Nó thấy anh như thế thì cũng cầm lên uống, nó đã quá quen với hương vị này.

Chẳng thấy nó trả lời, anh bỗng cảm thấy mình thật lố bịch, không gian trở nên vắng lặng. Biết nói gì đây?

“Đừng như thế, mình chia tay nhau rồi.”

Nhẹ, lạnh. Anh hực hăng. Phải! Anh đang nghe nhầm, mọi việc tối qua là một cơn ác mộng. Sáng sớm thức dậy, anh đã nhủ với bản thân mình đó chỉ là một cơn ác mộng không hơn không kém. Vội vàng lấy chiếc xe máy phóng qua nhà nó và quyết định sẽ hâm nóng tình cảm của hai đứa trong những ngày mùa đông. Nhưng giờ, chính nó, chính nó đã nói lời chia tay... Một lần nữa Tuyết bỏ đi trước mặt anh, hết như cái lần nó đồng ý làm bạn gái anh vậy. Đông chết sững, ngồi im, máu như ngừng chảy và cô đặc lại, khó thở quá. Những kí ức tối qua như cuộn băng tua chậm, như từng mảnh vỡ găm vào trái tim, cuộc đời anh.

Đi bên cạnh nó là một cô nhóc thật xinh, hai bím tóc dày, và rất dễ thương. Một lạnh lùng, một ngây thơ đang khoác tay nhau vui vẻ đi vào quán cafe. Đông không nói gì, chỉ vui vẻ bước theo sau. Anh đẩy cửa bước vào, chọn cho mình chỗ ngồi gần nó.

“Tuyết!...” Nhẹ như khi anh gọi tên nó, giọng cô nhóc có gì đó như đang làm nũng. “Tuyết mau bỏ anh chàng đó đi, em không thích chút nào cả. Em không muốn chia sẻ Tuyết cho ai đâu.”

Đông nghe xong mà giật mình, trong lòng dấy lên một sự lo lắng nhưng vẫn tiếp tục chú ý lắng nghe.

“Người ta không muốn, không muốn đâu, hết năm nay em và Tuyết sẽ kết hôn được chứ? Mình yêu nhau thế là đủ rồi, bố mẹ cũng đã đồng ý rồi mà.”

Đoàng! Tiếng sấm vang lên, cơn mưa rào hiếm hoi chợt đổ xuống lạnh buốt, con tim anh giờ đây cũng vậy, tê dại đến không còn cảm nhận được

cái lạnh của thời tiết, cái lạnh của mưa bất chợt. Muôn thuở là vậy, ông trời rất biết trêu đùa số phận con người, sao cứ đến lúc này là mưa chứ? Không biết từ lúc nào Tuyết và cô nhóc đã rời khỏi quán. Giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay anh nóng hổi.

“Mình đang khóc à?” Anh tự hỏi rồi giơ bàn tay lên, nuốt giọt nước mắt vào trong miệng. Mặn chát! Rồi khóe mắt anh lại rơi xuống rất nhiều những giọt nước, anh đưa tay lôi điện thoại ra và bấm số của nó.

“Alo!” Đầu dây bên kia, giọng nói quen thuộc vang lên. Anh sợ hãi, giọng run run. “Tối nay em đi chơi à?” “Vâng!...”

“Người em yêu à?...” Không có câu trả lời.

“Vậy những gì anh thấy là sự thật? Nhưng anh không muốn tin.”

“Mình chia tay đi. Em chưa từng thích hay yêu anh, chỉ là em muốn kiểm cho mình một cảm giác mới lạ thôi, người em yêu là... Vy.”

Cụp... tiếng điện thoại bên kia dập xuống, anh buông thông tay. Vậy là từ trước đến giờ chỉ mình anh yêu đơn phương, là anh mù quáng khi không nhận ra tính cách bất thường của nó? Anh đã mất tất cả với người anh yêu. Anh khóc... trong đời chưa bao giờ anh khóc nhiều đến vậy.

Chẳng hiểu về nhà bằng cách nào, anh nằm vật xuống giường rồi tự thưởng cho mình hai viên thuốc ngủ, có lẽ sẽ tốt hơn và sáng mai mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Thế kỷ XXI, con người ta hiện đại, tiến bộ, chuyện hai người đồng giới yêu nhau đã trở nên không còn xa lạ, anh thường hay cười mỉa mai và chẳng quan tâm đến chuyện đó. Chỉ có điều anh không ngờ điều đó lại xảy ra với chính anh - nhân vật chính mù quáng đến mức đáng thương. Anh bật cười, cười chính mình, vậy là bắt buộc phải từ bỏ, bắt buộc phải tự mình gặm nhấm nỗi nhớ khi đêm xuống. Uống cạn cốc cafe đã nguội, ngó lại nơi này một lần, anh tự nhủ sẽ không bao giờ đặt chân tới đây nữa. Anh đứng dậy và đi về.

Một năm sau.

Đông bây giờ đã trở thành một nhạc sĩ nổi tiếng viết về những ca khúc tình yêu, bóng dáng cô gái nhỏ xuất hiện trong từng bài hát, đẹp và đáng yêu, tuyệt nhiên chẳng ai biết cô gái đó là ai. Bản nhạc cất lên người ta thấy được sự cô đơn, có chút gì nuối tiếc và đau khổ.

“Cộc cộc cộc!”

Anh chạy vội ra mở cửa, mái tóc bù xù và quần áo xộc xệch, trên tay là một tờ giấy nhỏ chỉ chút vết gạch xóa. Ngẩng đầu lên, anh chết sững với hai người trước mặt, là Tuyết và Vy.

“Chào anh! Bọn em đến mời anh dự tiệc cưới.” Vy nhanh nhẩu chìa ra một tấm thiệp rất đẹp, và mỉm cười hạnh phúc, nó cũng thế. Đông chợt thấy lòng vui vui, có lẽ mừng vì nó hạnh phúc. Họ nói chuyện không lâu, Vy đòi về để chuẩn bị cho lễ cưới... Anh đóng cửa, ngồi xuống salon mân mê cái thiệp mời... Đi hay không? Đêm hôm đó, anh lại mất ngủ...

Ngày cưới, trên con đường vào nhà thờ, cô dâu mặc bộ đồ cưới thật đẹp, khoác tay bố bước vào trong tiếng reo hò của họ hàng và bạn bè. Chú rể mặc bộ vest xanh thật đẹp, mỉm cười đưa tay đón lấy cô dâu. Cha sứ bước ra trên tay cầm cuốn sổ nhỏ, hiền từ hỏi: “Con Vy Vũ Tuyết, có đồng ý lấy Nguyễn Yến Vy làm vợ của con không? Dù có ốm đau, bệnh tật cũng mãi không xa rời?”

“Con đồng ý!”

Cha sứ quay sang Vy: “Còn con?” “Dạ con đồng ý ạ!”

Hai người họ ôm nhau trong niềm hạnh phúc, cô dâu tung bó hoa lên thật cao và nó rơi trúng... anh. Đông ngỡ ngác rồi giơ bó hoa lên cao, tiếng vỗ tay vang lên chúc phúc cho một tình yêu mới sắp đến với chàng trai trẻ. Phải chăng một lần nữa ông trời lại sắp đặt?

“Hạnh phúc nhé!”

Nó mỉm cười. Anh khẽ gật đầu.

“Chúc em hạnh phúc!” Rồi anh quay bước đi.

Quán cafe nằm lặng, vẫn mang vẻ riêng biệt của mình giữa trời đông. Hai con người đã trải qua một cuộc tình nhiều sóng gió và cả sự bình yên

đã tìm ra hạnh phúc của mình. Mùa đông này tuy lạnh nhưng trong lòng anh ấm áp lạ, người anh yêu hạnh phúc và anh nhất định cũng sẽ hạnh phúc.

THẢO ANH

Yêu thương quay về

Người ta vẫn thường nói rằng: “Trong tình yêu ta cần những ngọn lửa, những ngọn lửa cháy lên đầy nhiệt huyết từ chính trái tim của mỗi người”. Anh đã tin vào điều đó. Và anh luôn nghĩ mình có thể giữ cho ngọn lửa đó cháy mãi.

Anh tin vào tình yêu của mình với cô. Anh vẽ lên nó bằng những gì chân thành, ngọt ngào và nhiệt huyết y như trái tim của anh vậy. Và để rồi, anh đã phải trở về trong nỗi thất vọng, sự hụt hẫng, cô đơn cùng với những ánh mắt vô tình lướt qua.

Ngày chia tay cô, anh im lặng, vẻ mặt anh vẫn tỏ ra bình thản. Nhưng nào ai biết đâu ở sâu thẳm trong trái tim anh, dường như có một vết cửa vô hình nào đó cứ lớn dần. Anh không níu kéo bởi lòng tự trọng của anh rất lớn. Anh quay lưng đi một cách ung dung, nhưng ai biết được, trong lòng anh bầu trời đã sụp đổ để cho màn đêm lại phủ kín.

Anh vẫn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng tới khi màn đêm buông xuống, tia nắng cuối ngày tắt lịm, bóng đêm bủa vây cả đất trời, đó là lúc anh cảm thấy yếu đuối nhất, cô đơn nhất. Trong căn phòng lạnh lẽo, điều thuốc lá vừa đốt cũng chẳng thể làm ấm lòng, cũng không thể làm vơi đi, lấn át đi những tiếng thở dài đầy ngao ngán, tiếc nuối. Phải chăng tiếc nuối cho một tình yêu đã vỡ oà theo miền dĩ vãng xa xăm?

Kể từ khi đó, sau những tháng ngày hy vọng vào tình yêu nhưng rồi lại tan vỡ, anh buông xuôi tất cả, anh không còn niềm tin vào cái thứ gọi là tình yêu nữa. Anh đóng lại lòng mình và trở thành một con người khác.

Anh nghĩ rằng mình chẳng phải buồn phiền vì những cái thuộc về quá khứ, anh căm ghét, anh thù hận nó. Anh luôn tìm cách trả thù, trả thù những gì đã gây ra sự đau đớn trong anh.

Anh là một người đàn ông đẹp trai, hào hoa và thành đạt. Anh tự tin rằng, mình đủ sức hấp dẫn để mê hoặc tất cả những đứa con gái trên đời này. Anh vẫn yêu, dù không bao giờ thật lòng hay đơn giản chỉ là sự đùa cợt, chơi bời như cách mà bọn trai “đểu” vẫn thường làm. Và để rồi từ đó anh trở thành kẻ gieo rắc tình yêu.

Công việc anh ổn định, những mối quan hệ tốt đẹp. Bạn bè ai cũng nể anh, lũ con gái luôn vây quanh anh như thể anh có ma lực hấp dẫn vậy. Chính vì điều đó, anh trở nên kiêu ngạo vô cùng. Anh qua lại, cặp kè với những cô gái xinh đẹp, anh buông lời tán tỉnh rồi anh nói yêu, được dăm ba bữa anh lại bỏ. Anh đối người yêu như thay áo vậy.

Đám bạn thân trước kia luôn tỏ ra ngạc nhiên trước sự thay đổi của anh. Anh vờ đi như chẳng bao giờ quan tâm tới điều đó. Đâu có ai hiểu được con người của anh, đâu có ai biết được những nỗi niềm trong anh. Sau mỗi tình ấy, anh ngỡ vực tất cả, anh không còn tin ai trên đời nữa, bởi vì anh đã quá đau đớn rồi, trái tim anh bị giày vò tới chai sạn, tâm hồn anh bị đánh chiếm bởi sự cô đơn. Anh tìm tới những người con gái khác để xóa đi những hoài niệm về người ấy, để phá tan cái lạnh lẽo của đêm dài, hay xoa dịu đi những vết thương rớm máu ở tim. Đôi lúc vào những buổi chiều mưa trắng xóa cả đất trời, anh lơ đãng nhìn cuộc sống rồi tự trách bản thân mình là nhỏ nhen, là ích kỉ. Nhưng ai ơi, nào có cho anh lối thoát, nào có ai hiểu được anh đang nghĩ gì, muốn gì! Để rồi, anh không còn tin vào cuộc sống đa màu này nữa hay những phép màu nhiệm của yêu thương.

Hôm ấy là cuối tuần, lũ bạn rủ anh đi nhậu ở cửa hàng phố bên. Khi ra về anh say khướt, lũ bạn ngỏ ý đưa về nhưng anh nói muốn đi một mình. Rồi anh loạng choạng bước đi trên con phố dài. Anh dự định sẽ tới nhà của cô tình nhân mới. Nhưng đầu óc anh cứ quay vòng vòng, anh đi được vài bước rồi gục xuống vệ đường, trước đó anh loáng thoáng nghe tiếng ai đó gọi mình. Lúc tỉnh dậy, anh thấy mình đang nằm trong một căn phòng cũ kĩ,

chỉ có một cửa sổ nhỏ hướng ra ban công, trên ban công đặt những chậu hoa nho nhỏ màu tím. Bỗng cánh cửa chính mở ra, một cô gái có vóc người nhỏ nhắn bước vào, trên tay cô bưng một cái khay.

“Anh đã tỉnh rồi à?” Cô gái nói rồi đặt chiếc khay xuống.

Anh nhìn quanh rồi quay sang phía cô gái và hỏi: “Áo khoác của tôi đâu?”

Cô gái ngạc nhiên!

“Tôi hỏi cô áo khoác của tôi đâu?” Anh hỏi lại lần nữa.

Cô gái vẫn ngạc nhiên, nhưng rồi cô lên tiếng: “Tôi phơi nó ở ngoài hành lang, anh bị ngã nên nó dính bùn, tôi đã...”

Anh không đợi cô trình bày xong mà đã lao nhanh ra ngoài, bỏ lại cô gái với vẻ mặt thất vọng. Cô chạy theo anh chàng kì cục đó. Lúc này anh đã xuống dưới tầng một, trên tay anh cầm theo chiếc áo khoác của mình.

“Một anh chàng hết sức kì cục.” Cô gái chép miệng. “Đã không được một câu cảm ơn lại còn...” Cô chép miệng lần nữa, rồi quay trở lại căn phòng.

Khi về tới nhà, thì trời đã về khuya. Anh vội vàng ngồi phịch xuống ghế, rồi anh kiểm tra lại áo khoác của mình, không mất gì cả. Do anh quá cảnh giác mà thôi, những lần trước anh cũng đã gặp phải những trường hợp thế này rồi, nên anh luôn cẩn thận. Anh rất căm ghét những cô gái nào động vào đồ của anh. Anh châm điếu thuốc hút, anh ngẫm lại và thấy mình hơi quá đáng, dù sao thì cô gái đó cũng đã cứu anh... Nhưng, anh chẳng thêm để tâm nữa, nếu có cơ hội gặp lại anh sẽ cảm ơn sau... Rồi sau đó, anh ngủ thiếp đi trên ghế, trong cơn mộng mị anh loáng thoáng thấy hình ảnh của một cô gái với vóc người nhỏ nhắn.

Tháng sáu, trời mưa triền miên...

Vào những buổi chiều, hết giờ làm anh hay ra những quán cafe để nhâm nhi. Anh châm điếu thuốc và hút. Mắt anh nhìn ra ô cửa nhỏ trắng xoá một màu mưa.

“Xin lỗi anh có dùng gì không ạ?” Một giọng nữ vang lên chỗ chiếc bàn cách anh vài thước.

Anh giật mình quay lại, hình ảnh một cô gái với vóc người nhỏ nhắn... hiện ra. Ánh mắt cô lướt qua anh, rồi cô chẳng nói gì, cô tiếp tục làm việc. Lẽ nào cô ta không nhận ra anh, anh vẫn vợ nghĩ ngợi.

Trời tạnh mưa, thành phố đã lên đèn. Anh lặng lẽ bước ra xe và ngồi yên trong đó. Lát sau cô gái bước ra, cô bước nhanh. Anh nỗ máy, phóng theo cô. Tới một đoạn đường vắng, cô gái đó đứng lại. Anh tắt máy, bước xuống xe với phong thái rất tự tin.

“Chào cô!” Anh nói. Cô gái im lặng.

“Cô không nhận ra tôi ư?” Anh nói tiếp. “Anh nhầm rồi, tôi không biết anh.”

“Chẳng phải cô đã đưa tôi về, ngày hôm đó?”

“Anh nhầm rồi mà.” Nói xong cô đi thẳng, anh nỗ máy đuổi theo tới một cái ngõ, cô gái đột ngột rẽ vào và mất hút. Anh liền xuống xe, chạy theo.

“Cái người này kì cục nhỉ, dai như đĩa vậy!” Một giọng nói vang lên, làm anh thót tim.

“Lần này thì... đúng rồi, đừng nói là tôi nhầm.” “Chẳng việc gì tôi phải nhớ ra anh cả!”

“Vậy thì đúng là cô rồi!”

“Anh muốn gì? Đừng nói là bắt đền tôi cái áo nha!” Cô mĩa mai.

“Không!” Anh lắc đầu. “Tôi chỉ muốn xin lỗi và cảm ơn cô thôi.” Anh tỏ ra chân thành.

Cô gái cũng đành hạ giọng: “Ừm... không có gì, chào anh, tôi còn phải đi học.” Rồi cô lại bước đi...

“À này...” Anh gọi với theo. “Ngày mai tôi có thể mời cô đi ăn được không?”

Cô gái quay đầu lại, mỉm cười: “Tôi không rảnh!” Rồi mất hút theo màn đêm.

Anh đứng đó, ngượng ngùng và có gì đó hơi hụt hẫng. Bởi chưa bao giờ có cô gái nào từ chối anh, ngoại trừ cô.

Anh vẫn tới quán cafe đó một cách thường xuyên. Anh cũng không hiểu tại sao nữa, bởi đôi lúc trong tâm trí anh lại hiện lên cái vóc người nhỏ nhắn đó.

Cô gái vẫn tỏ thái độ không bình thường với anh, thậm chí còn đối đầu với anh, dù anh là khách còn cô là phục vụ. Như sáng nay chẳng hạn, anh tới quán và ngồi vào chiếc bàn quen thuộc.

“Anh vẫn tính bám đuôi tôi sao, hay vẫn muốn cảm ơn tôi?” Cô mĩa mai nói.

“Tôi không quen nói cảm ơn lần hai.” Anh nói. “Vây thôi!”

“Cô muốn bị đuổi việc à, khách tới mà không phục vụ?”

“Được thôi!” Cô hăng giọng. “Thưa quý khách dùng gì ạ?”

“Nâu đá.”

Cô gái quay vào, lát sau cô bưng ra một cốc cafe rồi đặt phịch xuống mặt bàn làm một vài giọt cafe bắn ra. “Chúc quý khách ngon miệng.”

Anh nhìn theo cô và mỉm cười vu vơ. Anh nghĩ rằng mình chẳng hơi đâu mà chấp nhặt những chuyện trẻ con nhỏ nhoi với cô ta. Anh đã tự nhắc mình rằng anh sẽ im lặng trước những lời mĩa mai, khiêu khích của cô, nhưng chẳng hiểu sao anh chưa lần nào thực hiện được điều đó cả. Cứ mỗi lần gặp cô là y như rằng hai người lại đôi co khá quyết liệt. Anh hả hê mỗi khi cô thua cuộc và cô cũng vậy.

Anh không còn đi bar hay nhậu nhẹt nữa. Anh cũng không còn hứng thú với mấy cô nhân tình nữa. Trong tâm trí anh chỉ hiện lên hình ảnh một cô gái nhỏ nhắn với nụ cười tinh nghịch. Anh cảm thấy cuộc sống của mình trở nên yên bình hơn. Anh không nhốt mình trong phòng và hút thuốc nữa. Anh dành thời gian đọc sách, chăm sóc những chậu hoa. Anh nhận ra rằng có thứ gì đó đang thay đổi trong anh một cách từ từ chậm rãi.

Cô gái tinh nghịch đó tên Dương An, cô đang là sinh viên năm cuối chuyên ngành kinh doanh. Qua quá trình thăm dò tìm hiểu mà anh biết

được.

Lâu dần, giữa anh và cô không hay cãi cọ nữa, dù sao cô cũng là nhân viên mà. Anh luôn tìm cách trò chuyện với cô... dù chỉ là những câu xã giao hay đại loại như vậy. Đã có lúc anh thấy cô liếc nhìn anh, nhất là vào những buổi chiều tà. Đôi lúc, anh vô tình quay lại, rồi ánh mắt hai người chạm vào nhau rất nhanh, nhưng cũng đủ để anh thấy được có cái gì đó thoáng qua cũng rất nhanh. Không phải An không nhận ra điều đó. Dù gì thì An cũng chỉ là cô sinh viên nghèo, sắp ra trường tương lai thì mịt mờ vô cùng. Anh thì ngược lại, anh thành đạt, đã từng trải, lại hào hoa đẹp trai. Anh sinh ra không phải dành cho cô, cô biết anh nghĩ gì. Cô cũng không thực sự dám chắc điều cô nghĩ có đúng không? Cô tin anh là người tốt, nhưng cô vẫn im lặng.

Anh biết mình là mẫu đàn ông mà bao cô gái mơ ước, nhưng trong mắt An những thằng đàn ông như anh chỉ là đồ trắng hoa, đa tình nếu như không muốn nói là “đểu”. Anh biết chứ, nhưng anh đâu còn như trước kia nữa. Cuộc sống của anh đã thay đổi và anh cũng vậy mà. Kể từ ngày vĩnh biệt mối tình ấy, chưa có người con gái nào làm tim anh rung động cả, trong mắt anh họ là đồ lăng lơ hám tiền. Nhưng từ khi An xuất hiện và mang theo những tia nắng sưởi ấm trái tim anh thì anh đâu còn những định kiến đó nữa. Nào ai có hiểu được lòng anh!

Đã có những đêm, anh thao thức chẳng ngủ được. Bởi cái dáng người nhỏ nhắn và nụ cười tinh nghịch đó cứ hiện hữu trong anh như nỗi nhớ thường trực nơi cõi lòng. Anh nhớ cô đến điên cuồng, anh muốn lúc nào cũng được ngắm nụ cười ấy, con người ấy. Anh chẳng thể lừa dối mình nữa, bởi anh đã yêu cô mất rồi... Nhưng chẳng bao giờ anh dám thổ lộ... Vì anh sợ cô từ chối, khi đó lòng tự trọng lại vô tình bị cứa thêm nhát nữa. Nhưng anh vẫn chờ... vẫn đợi, biết đâu có một ngày...

Những ngày sau đó, anh không thường xuyên tới quán nữa, bởi công việc quá bận bịu, bởi anh không dám đối mặt, anh lẩn tránh cô. Thi thoảng anh lướt qua, mắt anh khẽ nhìn, rồi anh thấy cái hình bóng ấy. Lòng anh thắt lại! Khi đó anh chỉ muốn xuống xe, lao nhanh vào quán, để được ngắm

nhìn cô. Nhưng rồi, anh lại đi tiếp. Và khi đó anh đâu biết, có một ánh mắt đang dõi nhìn anh.

Tháng chín, thu về mang theo những ngọn gió heo may phả vào không khí một chút lành lạnh. Mưa rải rác khắp đất trời làm cho không gian trở nên âm đạm hơn. Anh cầm theo ô lang thang trên phố, anh không biết mình sẽ đi đâu nữa, anh cứ bước đi một cách vô hồn. Rồi bất chợt, anh bước vào quán, anh vẫn mong sẽ gặp lại cô. Nhưng khi bước vào anh nhận ra không còn cái bóng hình nhỏ bé, nụ cười tinh nghịch đó nữa. Ông chủ quán nói An đã nghỉ việc từ tháng trước. Anh lặng người đi trước lời nói của ông chủ quán, anh cảm thấy có cái gì đó vừa đi qua anh, nhanh lắm... Anh lững thững bước đi, đôi chân anh tê dại đi vì lạnh. Anh gục xuống, những giọt mưa lạnh lùng phả vào mặt anh...

Anh thức dậy và thấy mình đang nằm ở một căn phòng nơi có khung cửa sổ nhỏ hướng ra hành lang, đặt những chậu hoa màu tím. Một cảm giác ấm áp quen thuộc chạy sượt qua người anh.

Bỗng từ cửa chính, cô gái ấy bước vào, vẫn hình bóng đó, vẫn nụ cười đó. Anh lặng nhìn cô.

“Anh không tính mạng tôi vì cái áo như lần trước nữa chứ?” Cô mỉm cười nói.

Im lặng!

“Hôm nay anh bị làm sao thế, ngoan ngoãn đột xuất à?”

Vẫn im lặng!

“Anh ăn cháo đi, sẽ đỡ ngay thôi. Đàn ông con trai gì mà gặp mưa một chút là ốm à!” Rồi cô đứng lên, đi ra ngoài.

“Nhưng tôi không thể tự ăn được.” Anh buột miệng nói ra.

“Anh còn là con nít nữa đâu!” “Nhưng...” Anh ho lên vài tiếng.

“Thôi được rồi!” An ngồi xuống, khề khàng nâng tô cháo lên và bón cho anh. Anh ngoan ngoãn ăn như một đứa trẻ vậy.

Tối hôm đó, trời vẫn rải rác mưa. Anh và cô ngồi trò chuyện, anh biết được cô phải nghỉ việc ở quán để lo ôn thi tốt nghiệp. Rồi cô nói cô đang

xin vào một công ty và đang chờ kết quả. Hai người trò chuyện tới khuya rồi đi ngủ, anh ngủ trên giường còn cô ngủ bên ghế.

Sáng hôm sau, anh dậy sớm rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài ban công. Anh nhận được cuộc gọi từ phòng nhân sự, thông báo về việc tuyển thêm ba nhân viên mới và trong số đó, có một cô gái tên Dương An. Anh cũng khá bất ngờ về điều này. Anh khẽ mỉm cười rồi quay vào phòng, ngắm nhìn An, cô vẫn ngủ một cách ngon lành.

Bên ngoài kia, những tia nắng mùa thu đang lung linh chiếu rọi, có lẽ điều ước về những tia nắng đã thành hiện thực... và anh khe khẽ hát: “Những tia nắng đã mang em về đây bên cạnh anh. Gió khe khẽ nhắc nhở anh một điều, nói những gì mình muốn đi chàng trai.”

NGUYỄN NGUYỄN

Mùa lá bay

Tôi có mặt ở hồ Gươm lúc năm giờ chiều. Như thường lệ, tôi tìm một chỗ ngồi rồi mở balo và lấy bộ dụng cụ vẽ ra. Nói là bộ dụng cụ, nhưng không hề có cọ vẽ hay những hộp màu vẽ đắt tiền. Đơn giản, chỉ có một cây bút chì, một cục tẩy, những tờ giấy khổ A3 được tôi xếp gọn gàng và kẹp vào một tấm bảng gỗ bằng kích cỡ.

Nhiều người thấy, tưởng tôi học mỹ thuật, hoặc hội họa gì đó. Nhưng thực tế thì không phải vậy. Bởi, vẽ chỉ là một trong nhiều sở thích cá nhân của tôi. Cũng nhiều người khen tôi vẽ đẹp, tôi không biết tại sao nữa. Phải chăng, đó là năng khiếu bẩm sinh mà ông trời đã cho (khi tôi chẳng có lấy một cái hoa tay).

Tôi đặt bút vẽ những nét đầu tiên. Nét vẽ chứa đầy những cảm xúc khó tả mà tôi không hiểu tại sao. Mặc dù, hồ Gươm chiều nay vẫn thế, lặng lẽ và yên bình.

Tuy vậy, cũng không kém phần ồn ã, bởi tiếng người nói hai bên bờ. Tôi nghĩ, có thể do tôi đã quen những tác động bên ngoài nên tôi không dừng lại mà tôi còn khá tập trung... Nhưng đột nhiên, tôi khựng lại vì tiếng nhạc. Chính xác, thì đó là tiếng đàn violin rất gần, một bản nhạc cũng rất quen. Trong khi tôi còn định hình xem tiếng nhạc đó phát ra từ đâu, thì nó bỗng vụt tắt. Như một phản xạ tự nhiên, tôi ngoảnh mặt lại phía sau. Và xuất hiện trước mặt tôi lúc bấy giờ, là một cô gái đầy nữ tính, mặc bộ váy bông bênh có chút hơi hướng cổ điển. Ngạc nhiên hơn, khi trên tay cô ấy còn

cầm một cây violin. Thì ra, tiếng nhạc lúc này ở ngay... phía sau lưng tôi. Tôi thực sự bối rối. Bỗng cô bạn cất lời: “Chào cậu! Cậu đến lâu chưa?”

Tôi giật mình, thoát ra khỏi những suy nghĩ lung tung. Có điều hơi ngạc nhiên về câu hỏi của cô bạn chơi violin. Như thế, chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm rồi. Dẫu vậy, tôi vẫn lịch sự đáp lại: “Tớ vừa đến, chưa được bao lâu.”

“Cậu vẽ đẹp quá! Nhưng chỉ vẽ hồ Gươm thôi sao?” “Hả?” Suýt chút nữa tôi thốt lên, cũng may tôi kìm chế được. Nhưng tôi vẫn không khỏi sửng sốt vì câu hỏi của cô bạn. Lẽ nào, cô ấy theo dõi tôi, rồi biết được thói quen của tôi.

“Nhưng sao cậu biết tớ chỉ vẽ hồ Gươm?”

“Vì chiều nào tớ ra đây và cũng thấy cậu.”

“Nghĩa là chiều nào cậu cũng chơi violin ở đây? “Không, chỉ thỉnh thoảng thôi.”

“Mà cậu thích violin à? Cậu chơi rất hay!” “Cám ơn cậu. Nhưng tớ thích guitar hơn!”

Tôi lại suýt thốt lên vì ngạc nhiên. Rõ ràng, cô bạn này rất thú vị và có nhiều cái khiến tôi phải tò mò. Tôi đang định hỏi, tại sao cô ấy thích guitar mà lại chơi violin. Nhưng rồi thôi, vì như thế có vẻ hơi vô duyên. Dù sao, thì chúng tôi cũng vừa mới quen nhau thôi mà. Đến tên còn chưa biết, thì có sao hỏi sang những chuyện khác.

Một buổi chiều khác ở hồ Gươm, cũng y như lần trước, khi cảm xúc của tôi đang dâng trào và tâm trí thì đang dồn hết cho bức vẽ thì cô bạn chơi violin đột ngột xuất hiện. Có điều lần này cô ấy không cầm theo cây violin nữa, mà thay vào đó là một cái giá vẽ, một cây cọ vẽ và một bộ màu vẽ.

Vừa thấy tôi, cô bạn cười. “Tặng cho cậu cái này.” “Sao lại tặng tớ?” Tôi tròn mắt. “Tớ không nhận đâu.” “Tớ cũng không tặng không đâu.” Cô bạn nháy mắt.

“Cậu vẽ cho tớ một bức nhé!”

“Với cọ và màu vẽ?” Tôi hỏi lại cho chắc.

“Ừ! Tớ muốn thấy một cuộc sống nhiều màu sắc. Đặc biệt là hồ Gươm.”

“Nhưng tớ không quen vẽ bằng mấy cái này.”

“Thì cậu thử đi! Coi như một trải nghiệm mới.” Cô bạn lại nhìn tôi. “Cũng không cần phải đẹp đâu, xấu tớ cũng lấy!”

Nghe cô bạn nói vậy tôi cũng không lờ từ chối. Tuy nhiên, tôi cũng không dám hứa trước là khi nào sẽ xong. Cô bạn không nói gì, chỉ cười nhẹ. Và kể từ lúc đó, không khí cũng lắng xuống, tôi thì tiếp tục với bức vẽ đang dang dở, còn cô ấy lại chống tay vào cằm và đưa mắt nhìn về phía xa. Được một lúc, tôi dừng bút. Bức tranh có lẽ chưa hoàn thiện lắm về khoảng sáng tối, nhưng cũng khá ổn. Bấy giờ, tôi quay ra bắt chuyện lại với cô bạn.

“Cậu tên gì?” “Giang. Còn cậu?” “Tớ tên Đức.”

“Cậu học mỹ thuật à?”

“Không, tớ học kinh tế.” Tôi thành thật.

“Tớ thấy con trai kinh tế có ai vẽ đẹp đâu!” Cô bạn đùa.

“Thì giờ cậu thấy tớ rồi đấy thôi.”

Giang cười, tôi nhìn cô ấy một cách chăm chú. Vô tình, tôi phát hiện trên má cô ấy có một vết bần. Và không hiểu sao tôi lại đưa tay lên lau vết bần đó đi. Cô bạn giật mình quay ra nhìn tôi và mặt đỏ bừng. Kể từ lúc ấy, tôi nhận ra, khoảng cách giữa hai chúng tôi thật gần. Trời lơ mờ tối, hai chúng tôi cùng đứng dậy ra về. Tôi đưa Giang về tận đầu ngõ nhà cô ấy. Tôi định rẽ vào, nhưng Giang lại nhất quyết không cho. Tôi mỉm cười, rồi vẫy tay chào. Dĩ nhiên, trước lúc tôi đạp xe đi, cả hai không quên một lời hẹn gặp nhau vào chiều hôm sau ở hồ Gươm.

Cứ thế, tôi và Giang ngày càng thân nhau hơn. Chúng tôi không chỉ ra hồ Gươm vào mỗi buổi chiều, mà những lúc rảnh rỗi chúng tôi còn hay đạp xe vòng vòng dạo chơi. Cũng nhờ vậy, mà tôi biết thêm nhiều con đường ở Hà Nội hơn, biến mọi thứ dần trở nên quen thuộc, không còn xa lạ như hồi mới đến nữa.

Ở bên cạnh Giang, tôi còn một cảm giác rất thoải mái và gần gũi. Hệt như cái cảm giác ở gần một người đã thân quen từ lâu. Chưa kể, Giang còn

rất tốt bụng và luôn tỏ ra quan tâm đến tôi. Điển hình là những lúc tôi buồn, hay nhớ nhà gì đó, thì cô ấy sẵn sàng pha trò, hoặc thậm chí là hát cho tôi nghe. Dù không thể nhớ cô ấy đã hát bao nhiêu lần và đã hát những bài gì. Nhưng tôi nhận thấy mỗi khi hát, cô ấy luôn gửi hết tình cảm của mình vào đó, khiến tôi thực sự xao xuyến. Giang không chỉ hát hay, chơi violin giỏi, mà cô ấy chơi guitar rất cừ. Và cái lần mà cô ấy vừa chơi đàn vừa hát là lần tôi không thể quên. Bởi nó khiến tôi rất ngạc nhiên, khi cô ấy học guitar chưa lâu.

Tuy nhiên, thứ khiến tôi ấn tượng nhất ở Giang không phải là tài năng mà cô ấy có. Đó đơn giản chỉ là nụ cười, một nụ cười rất tự nhiên. Có thể nó không phải là đẹp nhất, nhưng có lẽ là nụ cười rạng rỡ nhất mà tôi từng thấy. Và dường như nó cũng chưa bao giờ tắt trên môi cô bạn. Như thế, Giang chưa từng vướng phải một nỗi buồn nào. Rồi cũng chính nụ cười ấy, đã không ít lần khiến trái tim tôi rạo rực, để tôi nhận ra tình cảm tôi dành cho Giang đã vượt qua ngưỡng cửa tình bạn. Nhưng đó chỉ là tình cảm cá nhân của tôi. Còn tôi không biết Giang nghĩ như thế nào, nên chưa một lần tôi dám bày tỏ lòng mình với cô ấy. Không phải tôi sợ từ chối, mà tôi sợ tình bạn giữa chúng tôi sẽ tan vỡ.

Hà Nội giữa thu, những con đường ngập hương hoa sữa, lá rơi xào xạc. Tôi chêngh vênh, sức nhớ đã gần hai tháng tôi và Giang không gặp nhau. Có lẽ vì lịch học của cả hai đã nhiều dần lên, rồi cả lịch làm thêm bận bịu của tôi đã chiếm trọn thời gian rảnh rỗi để chúng tôi không thể có một cuộc hẹn. Phải chăng, đó cũng là lí do mà những tin nhắn hay cuộc điện thoại đã biến mất trong suốt khoảng thời gian đó. Tôi thắc mắc, nhưng không tìm ra lí do. Cho đến một hôm (chính xác thì ba hôm trước), tôi nhắc máy gọi cho Giang thì nhận được thông tin sừng sốt. Đầu dây bên kia là một giọng nam, sau khi nghe tôi nói xong, thì thản nhiên trả lời: “Bạn ơi, bạn đã gọi nhầm số.”

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra giữa mối quan hệ của hai chúng tôi, nhưng không hiểu sao, tôi lại cảm thấy lo lắng và sợ hãi. Giang đã thay số khi nào? Tại sao cô ấy phải làm vậy? Liệu có phải cô ấy đã biết được

điều gì đó, nên tìm cách lảng tránh tôi?... Những câu hỏi hiện lên liên tiếp trong đầu tôi. Tuy nhiên, câu trả lời nhận được lại rất... mơ hồ.

Chiều sau giờ tan học, tôi rẽ vào cửa hàng bán tranh và mua lấy một cái khung. Về tới nhà, tôi cẩn thận tháo bức tranh trên giá vẽ (đã hoàn thành khi nào không hay) cho vào khung. Bấy giờ trời cũng sẩm tối, nhưng tôi vẫn muốn đi tìm cho mình câu trả lời nên tôi vợ vội một cái áo khoác mỏng, rồi dắt xe ra khỏi nhà. Tôi đến đầu con ngõ, điểm dừng mỗi khi đưa Giang về. Rẽ vào, tôi hỏi thăm. Mất một lúc, thì tôi tìm được nhà cô ấy và phải mất thêm một lúc nữa (sau khi tôi bấm chuông và gọi cửa) thì mới có người ra mở cửa. Là một phụ nữ trung niên (hẳn là mẹ Giang, ý nghĩ vụt qua đầu tôi). Tôi chào hỏi cẩn thận và được mời vào nhà. Đến phòng khách, bà mời tôi ngồi. Trong khi chưa biết nên bắt đầu câu chuyện như thế nào, thì mẹ Giang bỗng hỏi tôi: “Cháu là gì của Giang?”

“Dạ, cháu là bạn của Giang. Chúng cháu mới quen nhau vài tháng trước.” Tôi thành thật.

“Quen ở hồ Gươm? Cậu bạn thích vẽ?”

“Vâng!” Tôi hơi ngạc nhiên. “Chắc Giang đã kể cho bác nghe về cháu?”

Mẹ Giang gật đầu và không nói gì nữa. Nhưng tôi thấy trên khuôn mặt bà có chút gì đó buồn buồn. Không tiện hỏi, nhưng tôi thấy bà khóc. Tuy nhiên, bà lại vội lau đi ngay như để muốn che giấu cảm xúc thật.

“Tiếc là Giang không có cơ hội được cầm món quà cháu mang đến hôm nay.” Mẹ Giang nhìn vào bức tranh tôi đặt trên bàn. Tôi nhìn bà nhưng không hiểu gì cả, cho đến khi bà nói tiếp: “Căn bệnh ung thư di căn lên não đã cướp đi cuộc sống của nó hơn một tháng trước.”

Tôi chết lặng, rồi nhớ lại khoảng thời gian đó, chính xác thì đó là lúc mà những tin nhắn biến mất. Vậy mà, tôi lại nghĩ Giang bạn, hay đã phát hiện ra tình cảm của tôi. Có phải tôi quá ích kỉ, khi chỉ bận rộn với bản thân mình, để rồi thờ ơ với những bất thường của cô bạn luôn quan tâm đến mình? Tôi thấy sống mũi cay cay, cổ họng nghẹn đắng. Chợt hình ảnh nụ cười tươi rói luôn nở trên môi của Giang vừa chạy đến khiến lòng tôi dịu xuống đôi chút. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao cô ấy lại luôn như vậy, rồi muốn

tôi vẽ tặng một bức tranh bằng màu và thì thầm với tôi: “Cuộc sống này tươi đẹp lắm, đừng bao giờ lãng phí, hay chỉ quan sát nó với một gam màu duy nhất!”

Lấy lại chút bình tĩnh, tôi hỏi mẹ Giang thêm một câu: “Sao hôm đấy, bác không gọi cho cháu ạ?”

“Vì Giang không muốn thêm một người phải buồn.” Mẹ Giang nhìn tôi âu yếm. Khi người đó lại là cháu, một người mà nó đã dành cho tình cảm đặc biệt.

Một buổi chiều cuối thu, từ lớp học thêm vẽ vừa tan, tôi đạp xe thẳng một mạch ra hồ Gươm để bắt đầu vẽ những bức tranh bằng màu bổ sung cho bộ sưu tập chênh lệch của mình. Nhưng khác với mọi khi, tôi sẽ không vẽ một tháp rùa lặng im, một mặt hồ phẳng lặng nữa. Thay vào đó, tôi sẽ vẽ một cuộc sống sôi động của mọi người bên hồ Gươm, với những khoảng màu rực rỡ.

Bỗng, trong không gian vọng lại tiếng violin, là một bản nhạc rất quen. Ngỡ như mơ, tôi vội vã quay lại phía sau và thấy một cô bạn đang nhìn mình. Ngạc nhiên hơn, tôi nhận ra đó là một ánh mắt rất quen thuộc.

“Chào cậu! Cậu đến lâu chưa?”

Tôi định nói gì đấy, thì cô bạn vội nói tiếp: “Tớ là Hương, người may mắn được Giang tặng cho giác mạc, để tớ cũng như Giang có thể tiếp tục nhìn thấy thế giới này.”

Tôi bất ngờ, nhưng không nói hay hỏi gì cả. Vì nghĩ mọi thứ sẽ là thừa vào lúc này. Như đoán được vài ý nghĩ của tôi, cô bạn lại nói: “Cậu cứ về đi, đừng để ý đến tớ! Nhưng cho tớ được quan sát cậu vẽ nhé!”

Tôi gật đầu, thấy thật yên bình trong ánh mắt ấy, trong một buổi chiều lá bay, vọng lại đâu đó tiếng violin du dương...

HUY HẢI

Hạ muộn

Trở về chốn cũ. Tôi bước xuống xe, nhận lấy va li từ tay anh tài xế taxi rồi gật đầu cảm ơn.

Gió heo may vờn nhẹ mấy khóm cúc dại ven đường, hàng dừa cao vút khê đung đưa, cất tiếng xào xạc nghe thân thương lạ kỳ. Con đường làng vốn đầy cát trắng năm xưa nay đã được trải nhựa dài thẳng tắp, vài hòn đá cuội vụn vặt kêu lạo xạo dưới bánh xe của chiếc va li kéo. Chút nắng chớm hạ cuối ngày len lỏi qua từng kẽ tay, chiếu thẳng vào mắt người đi đường, tạo thành những vòng tròn ảo giác mơ hồ. Tôi nheo mắt nhìn những ngôi nhà khang trang dọc hai bên đường dần khuất sau hàng cây, dựa theo trí nhớ quẹo qua tay phải, hướng bờ sông mà đi. Mười năm rồi, mọi thứ đã không còn vẹn nguyên trong ký ức...

Tôi sinh ra tại một làng quê nghèo ven sông, cả dòng họ mấy đời từ ông tăng ông tổ đều từ đây mà dựng nghiệp xây nhà. Trải qua bao thăng trầm, từ những lúc xa xưa lạc hậu, đến khi mảnh đất này chịu sự giày xéo của bom đạn chiến tranh, rồi chuyển mình trở thành thị trấn như hiện nay, chẳng ai còn nhớ rõ nữa. Cái làng nhỏ này ngày xưa vốn chia thành “hai phe”, chỗ gần chợ ồn ào náo nhiệt được gọi là “phố Chợ”, còn như nhà tôi sát ven sông thì được dân xóm trên khinh thường gọi là “xóm Hục”. Trẻ con cũng vì thế mà tị nạnh, ganh ghét lẫn nhau, hầu như chia lãnh thổ mà chơi cùng.

Mỗi độ hè về, khi lũ trẻ được tự do “vứt” hết sách vở và ngang nhiên đi chơi, không sợ mấy lời cảm ràm của người lớn nữa, cũng là lúc xóm Hục

đông vui chưa từng có. Có lẽ, sự rung động đầu đời cùng với những thương nhớ cũng đã sớm chớm nở từ thuở ấy. Mùa hè - mùa của kỷ niệm, mùa của sự nhiệt tình nóng đến bỏng da, mùa của cái gió nồm ẩm ướt từ Đông Nam thổi tới và cũng là mùa của nỗi nhớ chia xa...

Chiều nay, khi lại có dịp đứng trầm ngâm nhìn từng con sóng nước lăn tăn dưới bóng cây lộc vừng già đang độ trổ hoa li ti ướm đỏ, được hít thở mùi vị của đất sau cơn giông và bỗng có chút gió nồm khê mơn man làn tóc rối, ký ức trong tôi lại trôi về những miền xưa cũ.

Ngày ấy, hân và tôi...

“Bé Ốc, vào tao biểu cái coi!” Bà nội một tay cầm cái vá múc canh to bằng lòng bàn tay người lớn, một tay vẫy vẫy tôi chạy lại.

“Dạ? Nội kêu con chi?” Tôi khúm núm, tay kéo kéo vạt áo, mặt cúi gằm không dám ngẩng lên. Đơn giản thôi, từ nhỏ tôi vốn đã có “bệnh nhát gan”, mà bà nội lại là một trong những người tạo nên căn bệnh treó ngoe ấy.

“Trưa trờ trưa trật rồi, không cơm không nước gì hết mà cứ chạy đông đông đi chơi là sao hả?” Nói xong, nội vung cái vá lên quất vào cánh tay tôi một cái. Cảm giác đau điếng khiến tôi giật mình đánh thót.

“Dạ...” Tôi ú ớ nói không ra tiếng, mắt lơ đãng liếc ra phía sau vườn, chạm phải đám cây đang lao xao nghiêng ngả dưới cái nắng gắt buổi trưa.

“Nhìn gì? Còn không đi hả?”

“Dạ... Con đi liền mà” Tôi sợ hãi, vội vọt lẹ đi trước khi cái vá vô tình trong tay nội kịp hạ xuống lần nữa.

“Đồ con gái vô tích sự!” Nội vút cái vá lên tẩm ván bếp, quệt “bẹp bẹp” hai bàn tay vào quần rồi đi lên nhà trên, bỏ lại tôi một mình trong bếp với bữa trưa sau khi ném lại cái nhìn đầy ghét bỏ.

Từ sau khi hiểu chuyện đời đến nay, tôi đã khá quen với mỗi câu nói chua cay từ nội, cũng không còn lạ gì với những hành động khinh thường của chú thím. Nhưng suy cho cùng, con gái thì sao chứ? Chẳng lẽ sinh ra là con gái đã là cái tội sao? Nỗi uất ức chột dằm đầy trong hốc mắt, tôi mặc

kệ, cứ để từng giọt từng giọt rơi xuống, hòa tan rồi mất hút trong làn khói bếp.

“Cho mày nè, đồ khóc nhè.”

Tôi giật mình nhìn lên, mặt mũi còn tèm lem nước mắt chưa kịp lau. Chẳng biết từ khi nào, có một thằng con trai đã ngồi chễm chệ trên bệ cửa sổ, mắt nhìn láo liên khắp căn bếp, trên tay là chùm mận đỏ mọng nước.

“Mày, mày...” Tôi lắp bắp, trợn trừng mắt lên nhìn.

“Mày, mày cái gì? Lạ quá hả?” Hăn nhếch miệng cười cười, lấy ba trái mận bỏ vào cái rổ gần kệ chén bát rồi nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ.

Sự việc diễn ra quá nhanh, chỉ trong tích tắc thôi mà tôi quên cả việc hít thở. Vội chạy tới nhòm qua cửa sổ, vừa vặn thấy hăn nhảy qua hàng rào kế bên rồi mất hút. Nhìn ba trái mận nằm lăn lóc trong rổ, lại nhìn sang hướng mấy cây mận trồng trong vườn nhà, khóe miệng tôi giần giật chẳng thốt lên nổi một chữ. Hăn - đích thực là đứa chuyên gia ăn trộm mận mà nội tôi rình mấy hôm nay.

Qua cái Liên nhà hàng xóm, rốt cuộc tôi cũng biết hăn là ai. Hóa ra hăn tên Hai Lúa, là dân phố Chợ, nghe đâu con của ông gì đó có chức có quyền trên tỉnh, xuống nhà bà cô ở xóm Hục chơi vài bữa cho mát rồi về. Mà nghĩ cũng lạ, con ông cháu cha, có chức có quyền gì mà lại đi ăn trộm của dân? Chẳng lẽ hăn cũng không có tiền tiêu vật như tôi? Ừ, đôi khi tiền là của cha mẹ hăn, chắc gì hăn đã được cho. Như tôi chẳng hạn, nhà nội cũng đâu thiếu thốn gì, đến mùa tôm cá chẳng phải thu nhập cũng xấp xỉ bằng mấy nhà trên phố chợ đó thôi. Nhưng suy cho cùng, tôi cũng đâu có được gì ngoài ba bữa cơm miễn phí. Nghĩ như vậy, tôi liền thông cảm cho lần ăn trộm đó của hăn.

Trí nhớ trẻ thơ đôi khi cũng giống như vài lần nghịch dại, sợ đó rồi thôi, chốc lát lại cho vào quên lãng. Mà chuyện tôi gặp hăn hôm ấy, cũng dần dần bị công việc hằng ngày và ánh mắt cay nghiệt của nội dim chết, chẳng mấy may sót lại trong tâm trí lúc mười hai tuổi ấy.

“Ê, nhóc con! Hứng mấy trái này cái coi!”

Đang mơ mơ màng màng ngủ, tôi bị đánh thức bởi giọng nói ồ ồ mới lớn của một thằng con trai. Đến khi, một trái mận chín bị dơi ăn thối rơi vào mặt cùng với tiếng cười đắc thắng của hăn vang lên thì tôi mới tỉnh táo hoàn toàn.

“Ha ha, con nhóc gỗ tàu này, mau dậy cái coi!” Hăn tiếp tục ném thêm hai, ba trái nữa vào người tôi.

Tôi xiêu vẹo né đòn tấn công của hăn, cũng không còn lòng dạ nào mà ngủ nổi, dứt khoát nhảy khỏi cái võng, trợn mắt lên nhìn “ông trời con” từ đầu nhảy vào vườn nhà mình.

“Mày, mày còn dám lén vào nhà tao ăn trộm hả?” Tôi vừa nói, vừa lén đưa mắt nhìn xung quanh. “Mày mau đi đi, hoàn cảnh của mày tao hiểu, nhưng mà nội tao không có hiểu gì đâu. Mày còn ở đây, nội tao mà ra là mày hết trở về được luôn đó ghen!”

“Bộ, nội mày đáng sợ lắm sao?” Hăn vươn tay ngắt chùm mận, tay còn lại gạt tán lá phía trước sang một bên.

“Ờ, cũng sợ lắm. Ít ra thì tao sợ, mà tao tin mày rồi cũng sẽ sợ.”

“Không ghê gớm vậy chứ? Bộ đáng sợ hơn ‘bà già ăn thịt trẻ con mặc áo đỏ’ hả? Không phải chứ? Vì sao tao phải sợ nội mày chứ?” Hăn ngồi vắt vẻo trên cây, chân còn đong đưa tới lui đầy thoải mái. Nói thật, đời tôi chưa bao giờ ăn trộm của ai, nhưng ít nhất cũng biết kẻ ăn trộm mà bị phát hiện thường có dáng vẻ như thế nào. Bộ đáng ung dung như ra chợ mua trái cây của hăn quả thật là độc nhất vô nhị.

“Rồi mày phải sợ thôi, bởi vì quanh đây không có đứa con nít nào dám ăn trộm mận nhà tao ngoại trừ mày.” Tôi khẳng định.

“Tao không tin!” Hăn hét lên một tiếng, rồi vung tay ném chùm mận đỏ vào chiếc võng phía dưới.

“Rồi mày sẽ phải tin thôi!” Tôi lại khẳng định chắc nịch thêm lần nữa.

Đương nhiên, khi khẳng định như vậy tôi chẳng hề mang ý tứ trù ẻo nào hết. Chỉ đáng tiếc là, giọng tôi thì nhỏ, mà giọng của kẻ ăn trộm là hăn lại

to. Giây phút tiếng “rống” như loa phát thanh của đài tiếng nói xã vang lên từ phía sau, cũng là lúc trái tim tôi rớt ra ngoài.

“Á à, ra là mày, hóa ra là mày! Ra là mày ăn trộm mận nhà bà!” Bà nội tôi một tay cầm cán chổi, một tay vén ống quần bà ba dài lướt thướt lên, lăm le chuẩn bị tiến về phía tên trộm.

“Chết cha, bà nội mày ghê quá!” Hấn la lên một tiếng, vứt toàn bộ mận trên tay xuống rồi lập tức nhảy xuống khỏi cây mận, gạt phăng đám rau cải nội tôi tỉ mỉ chăm bón mà chạy.

“Trời đất ơi! Trời đất quỷ thần ơi! Mày tưởng mận nhà bà là của ông nội mày để lại hả, mày tưởng rau cải nhà bà là rác rưởi dưới chân mày hả? Thằng quỷ sứ, đứng lại cho bà!” Tiếng hét của nội ngày một to, đương nhiên tỉ lệ thuận với tốc độ vọt lẹ của hấn. Ngay khi cán chổi của nội lao tới cũng là lúc bóng hấn khuất sau hàng bông giấy bờ rào hàng xóm.

Nhìn cảnh một già một trẻ đuổi nhau, tôi bỗng muốn cười một trận cho thỏa thích. Tiếc là, tôi còn chưa kịp cười đã phải khóc, tối đó vì hấn - một kẻ chẳng hề quen biết chi, mà tôi bị nội dẫn cho một trận nên thân vì gặp trộm mà không khai báo.

Chút nắng chút gió, chút yêu thương...

“Bé Ốc phải không?”

Tôi giật mình quay lại, chợt nhận ra bản thân đã để ký ức đi lạc trở về những ngày xưa ấy. Nhìn người đàn ông da đen sạm, mặc quần áo công nhân đang đứng lơ ngơ trước mặt mình bây giờ, tôi chẳng còn nhận ra người chú bệ vệ của mười năm trước nữa.

“Vâng, cháu chào chú!” Tôi mỉm cười đầy khách sáo. “Mấy năm nay chú có khỏe không?”

“Ừ, chú vẫn khỏe!” Ánh mắt người đàn ông lấp lánh niềm vui mừng, vội vàng đưa tay ra định nắm lấy tay tôi, biểu lộ sự xúc động chân thật nhất. Nhưng chỉ chốc lát thôi, ông bỗng rút tay về, ngại ngần chùi hai tay mình vào bộ quần áo cũ kỹ.

“Ngại quá, lại để cháu thấy thế này. Vào nhà đi cháu!” Ông cười cười, vội quay người đi trước.

Nhìn dáng vẻ chân chất, lại có chút đáng thương của ông, lòng tôi lại chùng xuống, những đoạn hồi ức đau thương như sống lại một cách chân thực nhất, từng chút từng chút rồi ùn ùn kéo về...

Từ sau vụ ăn trộm mận bị bắt tại trận hôm ấy, hăn không dám bén mảng đến vườn nhà tôi lần nào nữa, đơn giản vì nội tôi canh phòng ghê quá, đến cả con dơi cũng chẳng dám bay qua nữa là. Cũng từ vụ ấy, tôi và hăn bắt đầu quen biết rồi chơi chung với nhau, cụ thể là cùng nhau đi trộm khoai, sắn dưới đồng. Hăn bảo, so với cái việc leo cây ngồi nhâm nhi trái chín thì việc mò xuống đồng mà bới đất tìm đồ ăn như thế này thú vị hơn. Cái cảm giác được vui củ khoai còn sống nhả răng vào than bếp, rồi hít hà ngửi với lũ trẻ xóm Hục thối phù phù cho nguội mới xứng với hai chữ “nghỉ hè”.

Tôi thường được ngồi cùng tụi xóm Hục, lại chen thêm vài đứa trên phố Chợ - bạn của hăn xuống chơi. Đối với những đứa trẻ khác, có lẽ đây là chuyện bình thường, nhưng với tôi thì khác. Từ năm lên năm tuổi đến giờ, tụi phố Chợ hành chọi thì khỏi phải nói đến, ngay cả bọn trẻ con xóm Hục cũng chẳng thèm chơi với tôi. Bởi lẽ, chúng nó đều bảo tôi là đứa con hoang không cha không mẹ, mặc dù sự thật thì chẳng phải vậy. Mỗi đứa trẻ đều có cha có mẹ thì mới thành hình, tôi nào phải người lập dị được nặn từ đất sét mà ra. Chỉ là, tôi khác chúng nó ở chỗ, bố tôi chết do bom đạn chiến tranh, còn mẹ thì bỏ đi theo một người đàn ông nào đó chẳng ai biết. Đó cũng là lí do bà nội ghét tôi còn hơn ghét lũ dơi trong vườn.

Cho nên, lúc hăn xuất hiện và chịu chơi cùng tôi, đối với tôi mà nói, đó là bước ngoặt lớn nhất trong suốt mười hai năm qua của tôi.

“Yên tâm, có tao ‘bảo kê’ cho mày rồi, coi thử có đứa nào dám khinh rẻ mày không?”

Tôi bật cười thích thú nhìn hăn, từng câu từng chữ khắc sâu vào tận đáy lòng.

Chẳng cần gì cả, chỉ cần là hăn thì cho dù bất cứ loại chuyện trên trời dưới đất nào đối với tôi đều hay cả, đều chân thực cả. Tôi vẫn kiên trì ngồi

nghe, cho dù lũ trẻ con hàng xóm đã chán tới nỗi phải mộng bỏ về từ sớm.

Tôi mãi kiên trì như vậy, cứ mãi ngu ngơ ngồi nghe những mẩu chuyện thú vị từ hân, rồi lại gật gù. Cho đến tận bốn năm sau, khi tôi mười sáu, hân mười chín, tình cảm từ lúc bắt đầu chỉ như cơn gió nhẹ, thổi qua rồi thôi, băng quơ chút hơi hương nào đó của tình yêu đôi lứa, tựa cơn nắng mơ màng khẽ đậu trên bầu cửa, lóng lánh long lanh nhảy nhót rồi chợt tan... Hân, cũng như vậy đối với tôi, rồi thôi.

Bắt đầu từ mùa hè năm ấy, hân không về xóm Hục nữa, cũng chẳng thể nào về được nữa. Bởi lẽ, cả xóm Hục và phố Chợ đều thuộc diện di dời giải tỏa toàn bộ, nghe đồn là có dự án khu đô thị mới dành cho giới thương nhân giàu có. Ngày tan trường, hân đứng đợi tôi trước cổng bên chiếc xe Cup bạc màu sơn rồi mỉm cười, hân dúi vào tay tôi món quà sinh nhật muộn, đưa tay vò vò mái tóc dài của tôi đến rồi tung lên rồi bật cười ha hả mà phóng xe đi mất.

Tôi đứng mãi nhìn theo, trái tim đập thình thịch rồi lại trầm xuống. Hân học đại học trên thành phố, nghe cái Liên nói cả tháng mới về nhà một lần, mà số lần hân trở lại xóm Hục thăm tôi chỉ vón vện đếm trên đầu ngón tay.

Thời gian cứ thắm thoát trôi, một năm nữa lại qua, tình người cũng theo thời gian mà phai nhạt dần...

Ngày nội với chú thím cầm trên tay con số mấy chục triệu tiền đền bù mà cười tí mắt, cũng là ngày tôi chẳng biết mình trôi dạt về đâu. Còn nhớ buổi chiều hôm ấy, sau giờ học trên đường trở về, tôi gặp lại mợ Hai - người mợ đã không gặp suốt từ thời tôi còn đỏ hỏn trong nôi, chẳng qua là nghe nội nói tôi mới biết đó là ai. Hóa ra, cũng là một trong số những người thân của tôi...

Trước ngày theo mợ lên bến xe vào Nam, tôi có gặp lại hân một lần. Hân chỉ đứng lặng im trước cây lộc vừng già, mặc cho cánh hoa li ti đã rơi đầy trên áo. Chúng tôi đứng nhìn nhau như vậy, chẳng ai thốt lên nổi một lời nào.

“Em đi thật đấy à?” Giọng hân khàn khàn, lại có chút run run chẳng thành lời.

Tôi gật đầu cứng ngắc, tưởng như cần cổ chẳng còn là của mình nữa.

“Ha, thế thì xin chúc mừng vậy!” Hấn dựng xe đứng thẳng dậy, nghiêm mặt nhìn tôi. Ánh nắng cuối chiều lằng đằng treo trên vai áo trắng tinh của hấn, từng giọt rồi từng giọt rơi xuống, chiếu thẳng vào mắt. Tôi không hiểu, hấn đang chúc mừng vì điều gì? Chúc tôi sắp vào Nam hay chúc mừng vì... Chúng tôi sắp phải xa nhau?

“Đi mạnh khỏe!” Hấn nhìn thẳng tôi, mắt đỏ hoe ẩn chứa điều gì chẳng rõ nữa, mím môi thốt lên ba chữ rồi nhấn ga vọt qua trước mặt tôi đi mất.

“Hai Lúa!...” Tôi đứng chơi vơi giữa bờ sông, nhìn bóng hấn mờ nhạt rồi dần biến mất. Trái tim cũng vì thế mà khuyết đi một mảnh. Hấn xuất hiện rồi kéo cả khoảng trời xanh lặng đến, nay hấn đi rồi, khoảng trời ấy bỗng phút chốc sụp đổ...

Ông rót một cốc nước đẩy đến trước mặt tôi, vuốt vuốt mái tóc lòa xòa trước trán rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Thím và mấy em đi đâu cả rồi? Sao nhà cửa vắng tanh thế này?” Tôi nhấp một ngụm nước cho phải phép, nhìn cây hương mới thắp đang cháy dở trên bàn thờ ông bà nội mà ngậm ngùi.

Ông trầm mặc hồi lâu, môi mấp máy mấy lần chẳng thành tiếng. Qua một lúc lâu, lâu đến mức tôi những tưởng ông sẽ không trả lời.

“Chuyện nói ra thì dài dòng, mười năm rồi mà, cháu cũng thấy đấy. Haiz! Vật đổi sao dời...” Ông trầm ngâm, hai tay đan vào nhau, mắt nhìn xa xăm như đang hồi tưởng về một khoảng trời cho riêng mình ngày xưa ấy.

Rốt cuộc tôi cũng hiểu được ánh nhìn ấy từ ông. Mười năm trước, khi cả cái làng này đang từng bừng vì công trình quy hoạch của dự án đầu tư giải tỏa ấy, thì “đùng một phát”, nhà đầu tư chỉ trả một nửa số tiền đền bù cho người dân. Ngay cả khu quy hoạch, lúc ban đầu là cả xóm Hục và phố Chợ thì nay chỉ đốc thúc xây dựng phía trên phố Chợ và một phần rìa liền kề với nó thôi. Chuyện này khiến những người dân đang nằm mộng đổi đời của xóm Hục trong phút chốc bị tạt một gáo nước lạnh đến thê thảm. Đường

nhiên, nhà nội tôi nằm sát vực sông chỉ “dính” được 30% số đất trong khu quy hoạch ấy. Chuyện đó cũng không có gì đáng nói, quan trọng hơn là toàn bộ số tiền đền bù trong nhà đã không cánh mà bay sau ngày tôi đi theo mợ Hai. Nghe đâu, thím tôi dắt theo cu Kẹo bỏ đi cùng một người đàn ông khác, mà nội tôi trong đêm hay tin con dâu ẵm cháu trai đích tôn cùng với toàn bộ tiền tài cao chạy xa bay thì lên cơn đau tim rồi đột quỵ tại chỗ. Chú tôi cứ vậy mà ôm hận sống lay lắt đến tận giờ này với bé Ba.

Chuyện xưa nhắc lại, mỗi một số phận chẳng hề khác hơn nhau, đều có bi và hài trong đó. Có người cả đời chạy theo hai chữ Tiền Tài, có người lại bi lụy vì một chữ Tình, lại có người ôm hận sâu bi mà sống tiếp như chú tôi, hay ngay cả nội tôi cũng vì uất nghẹn hai chữ Đích Tôn mà ra đi ngay phút chốc. Đời là bể khổ, bơi đến đâu cho hết bể đời này? Ngay cả tôi đây, mười năm dang dăng đã trôi qua, vậy mà chẳng thể nào tìm lại được khoảng trời trong veo của ngày xưa cũ ấy nữa... Trở về đây, tôi đang hy vọng điều gì?

“Chú..., Ốc à! Chú còn muốn xin lỗi con một chuyện nữa...” Ông ngập ngừng “... Lúc cháu sắp đi, thằng Hai Lúa con ông chủ tịch xã có đến tìm, lúc ấy chú không thích nên tiện miệng nói cháu sắp lấy chồng ở Sài Gòn. Chú không để ý lắm, mãi cho đến sau này...”

Tại tôi như ù đi, những lời sau cùng dần dần bị trận gió trong vườn tạt ngang, rồi lẳng đàng bay đi mất... Tôi lơ đãng đưa mắt nhìn qua cửa sổ, tán lá mận đã không còn xanh mướt như xưa, những gốc cây sần sùi, trơ trọi dưới nắng chiều tà. Bỗng có chút ảo giác mơ hồ, tựa như lại quay về buổi trưa mười mấy năm trước ấy, có bóng dáng một cậu con trai ngồi ung dung ném mận vào người tôi...

Mười năm rồi, tất cả đã đổi thay. Tôi không biết Hai Lúa giờ ở đâu, mà có khi hẳn cũng đã quên tôi mất rồi. Bao nhiêu năm qua, bon chen ở chốn thị thành phần hoa ấy, từ lúc chỉ mới mười bảy tuổi đầu theo chân mợ vào Sài Gòn. Cho đến nay, đã có công việc ổn định trong tay. Người đến rồi người đi, hoa thơm thì ong bướm dập dìu, mà tôi lại chẳng thể nào tìm lại được xúc cảm ban đầu gặp hẳn ngày ấy. Dường như nó đã trở lì và hóa đá, chẳng thể nào ấm lên...

Ánh mắt đỏ hoe của hắn trong lần gặp cuối cứ mãi ám ảnh và đeo bám tôi trong mỗi giấc ngủ chập chờn.

“Hai Lúa, anh khỏe chứ?” Ngược mắt nhìn lên khoảng trời xanh rộng, từng đám mây trắng đục trôi nhẹ về phía Tây, sắc đỏ tím cuối chiều dần bao phủ lên vạn vật... Tôi lại nhớ hắn rồi.

Cánh cổng làm từ gỗ tre phát ra tiếng kêu cọt két. Ánh trăng sáng vằng vặc soi bóng xuống dòng sông. Hạ đến rồi, gió nồm mang theo hơi nước thối tới mát rượi, khóm cúc dại hai bên bờ cũng khẽ khàng lay động trong đêm.

“Ốc?”

Tôi giật mình quay lại, có chút sững sốt, lại có chút hồ nghi bản thân mình hoa mắt mà trông gà hóa cuốc. Nhưng cái bóng tĩnh lặng đó suốt mười năm qua, tôi chưa từng quên dấu chỉ là trong thoáng chốc, thì làm sao có thể nhìn nhầm?

“Em về rồi sao?”

Tôi chậm chậm đứng dậy, mắt nhìn thẳng mà trong lòng đang có từng cơn sóng cuộn trào mạnh mẽ. Nước mắt không kìm được từng giọt lại lăn dài. Ướt đầm. Sương đêm lành lạnh, gió mùa hạ thối tới từng hồi, làm vạt áo trắng của anh bay lất phất.

“Anh biết mà, dấu sao thì em cũng sẽ về...”

Hắn nhìn tôi và mỉm cười dịu dàng. Ánh mắt hắn lại sáng lấp lánh như sao. Tôi đứng chôn chân tại chỗ nghe tim mình từng hồi loạn nhịp. Ký ức mười năm quay trở về mạnh mẽ, dường như chúng tôi chưa bao giờ chia xa...

Hạ muộn, nhưng hạ chắc chắn sẽ về, chẳng thể nào làm trái lại quy luật của thời gian. Hạ có thể muộn nhưng tình duyên của chúng ta dấu muộn cũng chẳng xa, liệu có mấy người đợi được mười năm trong đời? Tôi chạy đến ôm chầm lấy hắn, lắng nghe hơi thở của thời gian ngừng lại. Duyên đến rồi, hãy cứ trân trọng đi...

Phía sau cánh cổng, đôi mắt già của người đàn ông có làn da đen sạm vì sóng gió cuộc đời khẽ lấp lánh niềm vui.

“Cháu à, chú vẫn chưa nói hết mà, mười năm qua nó vẫn luôn đợi cháu...”

MAI THẢO NGUYỄN

Trở lại mỗi tình đầu

Tôi ngán ngẩm chống tay vào cằm, thở dài một tiếng rồi đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. “Cũng khá muộn rồi” tôi khẽ càu nhàu một tiếng nhỏ trong miệng, nhưng lại chẳng thể làm gì khác ngoài việc phải tiếp tục “dán” mắt vào đồng sách vở, và làm nốt chỗ bài tập đang dang dở. Tôi không thể đến lớp hay đến trung tâm vì bài tập về nhà vẫn chưa làm xong. Vậy là tôi đành lòng chấp nhận sự lựa chọn duy nhất của tôi vào lúc này. Mặc cho hai con mắt cứ lơ lơ muốn nhắm lại, lâu lắm rồi. Cơ thể tôi cũng uể oải và tâm hồn đôi lúc còn lơ lửng trên mây.

Tôi đứng bật dậy, xuống bếp pha cho mình một cốc cafe, rồi quay lại bàn học tiếp tục “chiến đấu”. Cảm giác đúng là có dễ chịu hơn khi tôi nhấp một ngụm cafe, tận hưởng mùi thơm cũng như hương vị của nó. Thế nhưng không được bao lâu, cảm giác buồn ngủ lại vây lấy tôi, trái hẳn với mọi lần, khi cốc cafe cạn thì tôi sẽ tỉnh lại như sáo. Tôi cầm cốc, uống nốt những giọt cuối cùng để chắc chắn nó là cafe chứ không phải là một thứ nước gì khác (biết đâu đấy trong lúc buồn ngủ tôi đã mơ màng pha nhầm). Và mọi thứ không thể tệ hơn vì mắt tôi vẫn cứ nhắm lại. Một lần nữa, tôi lại để tâm hồn mình thả trôi. Chống tay vào cằm tôi liếc mắt lên nhìn đồng hồ. Kim giây vẫn xoay tròn từng vòng. Kim phút thì lại nhích một cách chậm rãi. Tôi chớp mắt và sau cái chớp mắt đó, một chuyện kì lạ đã xảy ra. Đồng hồ treo trên tường quay ngược, lóe lên một luồng sáng. Vì không chói mắt, tôi vẫn nhìn vào đó. Sau vài giây, đột nhiên tôi thấy có một người ló mặt ra. Đó là một cậu bạn chạc tuổi tôi, nhìn ngơ ngác và khi bắt gặp ánh mắt của

tôi đang nhìn cậu ta thì cậu ta bật cười, vẻ sung sướng rồi thốt lên: “A! có người.” Tôi cũng cười thay cho lời chào và tò mò về sự xuất hiện của cậu bạn. Rồi cậu ta khẽ nói: “Chào cậu. Hình như cậu có vẻ mệt mỏi?”

“Ừ!” Tôi đáp lại rồi giải thích thêm. “Tớ đang phải hoàn thành nốt chỗ bài tập!”

Ra vậy. “Hay là cậu đi cùng tớ đi, giải trí một lúc rồi về làm tiếp!”

“Đi đâu?”

“Đi bất cứ đâu.”

Tôi tròn mắt, lưỡng lự. Đã khuya quá rồi, mà con gái đi chơi muộn và lại đi cùng một người lạ mặt thế này thì chẳng hay ho chút nào. Chưa biết chừng đây lại là một âm mưu bắt cóc và tổng tiền thì sao? Bất giác, tôi bật cười với suy nghĩ của mình. Như đoán được ý nghĩ của tôi cậu bạn lắc đầu cười. “Đừng lo, tớ không làm hại cậu đâu!”

“Nhưng đi đâu?” Tôi lại hỏi.

“À!” Cậu bạn thốt lên. “Tớ có thể đưa bạn quay ngược thời gian.”

“Quay ngược thời gian?” Tôi ngạc nhiên. “Không phải cậu đang đùa đấy chứ?”

“Ừ! Không đùa.”

Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác những gì mà cậu bạn vừa nói không phải là nói dối. Rồi cậu bạn đưa tay ra, tôi khẽ nắm tay cậu ấy và cậu ấy kéo tôi bay vào một dải đường sắc sỡ màu sắc. Tôi đang tự hỏi mình liệu có phải thực sự tôi đang quay ngược thời gian? Khi mà điều này chẳng dễ dàng có được ở ngoài kia. Hay đúng ra là chẳng bao giờ có được dù đánh đổi bất cứ thứ gì đi chăng nữa. Cho đây là một cơ hội hiếm có, tôi lại không mất gì. Vậy nên tôi muốn thử đặt niềm tin vào cậu bạn lạ lùng vừa đến để đổi lấy điều tôi luôn ao ước: “Quay ngược thời gian.” Đảm rằng, mọi thứ chẳng bao giờ dễ dàng có được.

Tôi vẫn chưa tin là mình đang bay. Thật kì lạ là tôi bay mà không cần cánh hay bất cứ thứ gì khác (ví dụ như Nobita thì cần chong chóng tre

chẳng hạn). Điều tôi thắc mắc duy nhất lúc này là đến bao giờ chúng tôi mới ra khỏi giải đường sắc sỡ này để trở lại những ngày đã qua.

Cũng giống như ban nãy, cậu bạn quay ra: “Tớ quên không nói với cậu, là cậu phải lựa chọn thời điểm muốn đến thì tớ mới đưa cậu đến được.”

Tôi gật nhẹ, băng quơ nói mà không kịp nghĩ: “Thế thì cho tớ quay lại mỗi tình đầu đi!” Cậu bạn cười, kéo tôi qua một góc nhỏ trên dải đường sắc sỡ màu sắc. Rõ ràng, việc quay lại thời gian không như tôi đã nghĩ. Mọi thứ hiện ra một cách rõ nét, y hệt như những gì tôi đã từng trải qua vậy. Dưới tán phượng vĩ mùa hè cuối năm lớp chín, tôi và Khiêm ngồi cạnh nhau rất lâu mà không nói được câu gì. Tôi không rõ là do chúng tôi không có chuyện để nói, hay là có quá nhiều chuyện cần nói nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Mặc dù, chúng tôi là bạn thân. Mọi thứ cứ im lặng như vậy cho đến lúc tôi thấy những cánh hoa phượng từ một chùm nào đó trên cây rụng xuống, và tôi khẽ cúi xuống nhặt chúng lên kẹp vào cuốn sổ đang cầm trên tay thì Khiêm lên tiếng. Đó là một lời đề nghị, mà lẽ ra tôi mới là người nên nói ra những câu đó. “Yên cho tớ viết vài dòng vào lưu bút của cậu nhé!”

“Tớ xin lỗi, tớ quên mất là mình cầm cuốn sổ này ra đây để nhờ cậu viết cho vài dòng”. Tôi giải thích.

Khiêm cười nhẹ, đưa tay nhận lấy cuốn sổ và hứa sẽ trả lại tôi trong thời gian sớm nhất, để tôi có thể xin thêm của các bạn khác cùng lớp. Lòng tôi băng khuâng, chưa bao giờ tôi thấy mùa chia tay về gần đến thế.

Rồi cái ngày mà không ai mong cũng đã đến. Trời đổ những cơn mưa như khóc cùng chúng tôi. Thi thoảng trời ngớt mưa, chúng tôi kéo nhau xuống sân trường chụp ảnh kỉ niệm. Do mưa thất thường, vì thế buổi tổng kết đã không được tổ chức. Chúng tôi tiếc hùi hụi, vì những tiết mục văn nghệ đã chuẩn bị để tặng cho nhau lại không được biểu diễn. Tuy nhiên, bù lại chúng tôi lại có thời gian để gần nhau lâu hơn.

Khiêm đưa lại cho tôi cuốn lưu bút. Cậu ấy nói đã không biết viết gì trong đó cho đến khi đặt bút. Cậu ấy cũng dặn tôi, một lúc nào đó khi cả hai không còn gặp nhau nữa thì hãy đọc. Tôi tò mò và chờ đợi.

Đến khi đọc xong những gì cậu ấy viết, tôi đã khóc nhiều hơn cả hôm chia tay. Khiêm nói cậu ấy thích tôi, nhưng lại không dám nói ra vì sợ tôi từ chối, và sợ chúng tôi không còn là bạn nữa. Cậu ấy cũng hỏi tôi, có từng thích cậu ấy không dù chỉ là một chút? Tôi phải trả lời cho Khiêm thế nào, khi mà tôi và cậu ấy không còn cơ hội gặp nhau nữa. Đành để những tiếc nuối trôi theo thời gian, khi tôi và cậu ấy đã không thử một lần cho nhau cơ hội. Yêu thương thật dễ, nhưng để nói yêu thương với người cần nói thì ngược lại.

Vào cấp ba, tôi dần quên với việc đã từng thích Khiêm. Không quá xinh đẹp, hay nổi bật, nhưng tôi cũng được khá nhiều bạn nam cùng trang lứa để mắt tới. Có điều, tôi chưa nhận làm “gà bông”¹ của ai cả. Vì muốn thử thách trái tim mình và cũng để xem tôi thực sự cần ai? Mặt khác, tôi nghĩ mình đang quá thu mình. Rồi một ngày, tôi biết mình không thể mở lòng thêm với ai được nữa. Khi vào đầu năm lớp mười một, tôi gặp lại Khiêm trong một hoàn cảnh chưa từng nghĩ tới. Cậu ấy chuyển trường và lại vào đúng trường cũng như lớp tôi đang theo học. Có thể coi đây là một sự tình cờ, cũng có thể coi đây là một sự sắp đặt của số phận. Nhưng dù thế nào tôi cũng sẽ không nuối tiếc về những gì mình đã chọn. Và không có trở ngại nào khi tôi và Khiêm đến với nhau, sau hơn một năm xa cách. Ai cũng thấy kì lạ, dù biết chuyện của chúng tôi. Giữa tôi và Khiêm bắt đầu có những buổi hẹn hò đúng nghĩa. Có những câu chuyện được kể tiếp từ hồi Cơ sở, và cả những câu chuyện mới không hồi kết. Sau đó, chúng tôi có những cái nắm tay thật chặt, đi cùng nhau trên mọi cung đường như hình với bóng. Đặc biệt hơn, là đã trao nhau nụ hôn đầu tiên ở tuổi mười bảy. Ngọt ngào, cháy bỏng và đầy hạnh phúc.

¹ Người yêu

Tôi không thể kể hết những gì đã trải qua, hay nhớ chi tiết từng sự việc. Nhưng tôi biết, tình yêu đẹp để tuổi mười bảy ấy mãi mãi lưu lại ở một nơi mà không ai tìm đến được. Đó là trái tim của chúng tôi. Và tôi cũng nghĩ rằng, sẽ không có điều gì có thể phá vỡ được tình cảm ấy của chúng tôi. Cho đến một ngày, khi tôi cảm nhận được sự tan vỡ trong tim mình, thì tôi

nhận ra rằng, mọi thứ không như mình nghĩ. Và cuộc sống, dù ở bất cứ lứa tuổi nào có đẹp bao nhiêu đi nữa, thì cũng không chỉ có một màu hồng. Bất giác, tôi giật mình vì cái chạm tay của cậu bạn đã đưa tôi quay ngược thời gian. Như một luồng điện chạy qua cơ thể, tôi thấy tê người. Đồng thời, tôi thấy mình đang đứng ở cạnh cửa quay lại dải đường màu sặc sỡ.

“Cậu muốn quay ngược thời gian về thời điểm khác không?” Cậu bạn đột nhiên hỏi tôi.

“Tớ không.” Tôi lắc nhẹ đầu. “Cậu để tớ đi tiếp mối tình đầu vừa rồi đi!”

“Cậu sẽ lại buồn đấy. Chẳng phải, cậu đã trải qua một lần rồi sao?”

“Nhưng tớ gần như không còn nhớ gì nữa.” Tôi gượng cười rồi nhún vai. “Vì tớ muốn biết chắc chắn chuyện gì đã xảy ra giữa tớ và ‘gà bông’, ai là người sai?”

Cậu bạn kì lạ gật đầu, rồi hỏi tôi: “Sẵn sàng chưa?”

Tôi gật, và cậu ấy khẽ đẩy nhẹ tôi một cái. Tôi lại rơi vào những ngày đầu năm lớp mười hai. Lúc mà trái tim tôi có những rạn vỡ đầu tiên. Đó là một buổi tối, học ở trung tâm ngoại ngữ. Như mọi lần, tôi và Khiêm ngồi cạnh nhau, ở cái bàn gần cuối - cái bàn mà bất cứ buổi học nào cũng chỉ có hai chúng tôi. Do cả hai cùng đến sớm, nên chúng tôi tranh thủ trao đổi bài. Được một lúc, thì Thục Anh - cô bạn cùng lớp từ đâu xuất hiện và làm gián đoạn cuộc trò chuyện của chúng tôi. Kì quặc hơn là việc cô bạn đó xin được ngồi chung, khi mà xưa nay cô ấy vẫn luôn ngồi bàn đầu. Chỗ còn rộng, bàn cũng không phải của riêng tôi nên tôi chỉ biết ngồi dịch vào để Khiêm ngồi giữa.

Thục Anh chủ động bắt chuyện với Khiêm. Tôi không lấy làm lạ, vì quả thực ở Khiêm có nhiều điểm rất thú vị khiến người khác bị cuốn hút. Nhưng lẽ nào đến tận hôm nay, cô bạn mới nhận ra điều đó? Cho dù thế, tôi cũng không thích Thục Anh nói chuyện với Khiêm lắm. Dù rằng, tôi biết cậu ấy vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Tuy nhiên, Thục Anh có vẻ không biết điều ấy và hình như cũng không biết tôi là “gà bông” của Khiêm nên đôi lúc cô bạn vẫn tỏ vẻ thân mật. Điều ấy khiến tôi thực sự khó chịu.

Tôi biết Khiêm nhận ra, bởi đôi lần cậu ấy né tránh cái nhìn của tôi, né tránh những câu hỏi của Thục Anh. Thế nhưng không hiểu sao, tôi lại vô cớ giận cậu ấy rồi có những hành động trẻ con như đứng dậy đi ra ngoài và chen vào ngồi giữa hai người. Tôi tự hỏi mình, vì tôi vốn đã không thích Thục Anh? Vì tôi muốn tạo khoảng cách thực sự giữa hai người họ? Hay vì tôi không đủ niềm tin dành cho Khiêm lúc bấy giờ, và lo sợ mơ hồ nếu cứ tiếp tục thế này đến một lúc nào đó, dù không phải ở lớp học này, không phải với Thục Anh thì tôi cũng sẽ mất cậu ấy.

Kết thúc buổi học, trên cả đoạn đường về tôi im lặng. Mặc cho một vài lần Khiêm có bắt chuyện. Sáng hôm sau, tôi một mình đến trường mà không gọi điện cho cậu ấy đỡ phải qua đón. Tệ hơn là việc tôi biết cậu ấy gọi, nhưng cũng không thèm bắt máy nói với cậu ấy là tôi đang ở lớp rồi.

Khiêm biết tôi giận cậu ấy. Dù không biết rõ nguyên nhân, nhưng cậu ấy vẫn chủ động làm lành với tôi trước. Thế mà tôi vẫn giận cậu ấy ghê gớm. Và cũng chính những giận hờn vô cớ đó, tôi tự làm mình tổn thương, tự làm mình đau. Dù biết rằng càng giận cậu ấy bao nhiêu thì tôi lại càng yêu cậu ấy bấy nhiêu. Rõ ràng hơn trong chuyện này, tôi là người sai. Nhưng lại không thể nói ra một lời xin lỗi. Phải chăng, cũng vì thế mà khoảng cách giữa tôi và Khiêm lớn dần hơn? Khiến cậu ấy đổi thay, khiến trái tim tôi tan vỡ thực sự.

Một lần, tôi hẹn Khiêm đi xem phim. Nhưng cậu ấy từ chối và nói bận việc. Cặp vé đã đặt không thể bỏ đi, tôi đành rủ một cô bạn cùng lớp đi cùng. Kết quả, tôi lại gặp Khiêm ở rạp chiếu phim và thấy cậu ấy không chỉ đi một mình, bên cạnh cậu ấy bấy giờ là một cô bạn chạc tuổi tôi mặc váy xòe, đi giày búp bê khá đẹp. Đã vậy, họ còn rất thân mật, cô bạn đó còn cầm tay Khiêm rất chặt để kéo cậu ấy vào phòng. Nếu không phải đang đi cùng bạn, tôi đã bật khóc và bỏ về ngay lúc đó.

Tôi đã không đủ bình tĩnh để nói với Khiêm những gì mà tôi đã nhìn thấy. Cậu ấy có ý định giải thích, vậy mà tôi lại bỏ đi chẳng thương tiếc. Và rồi, tôi nghe một số người nói là tôi đang hiểu nhầm Khiêm. Nhưng tôi phải

nói sao với họ về những điều mà tôi đã tận mắt trông thấy? Nước mắt tôi lại vô tình tuôn rơi. Vì mỗi tình đầu đẹp đẽ ấy đang dần tan vỡ.

Có lẽ quay lại mỗi tình đầu như thế là đủ. Vì tôi đã được sống với những phút giây hạnh phúc cũng như đau đớn. Lẽ ra, để đi đến hiện tại mà tôi đang sống còn một chặng đường dài nữa. Nhưng vì nghĩ tới hiện tại, nên tôi bảo cậu bạn kì lạ kéo tôi về dải đường sặc sỡ.

“Tại sao cậu không đi nốt? Chẳng phải?...” Cậu bạn hỏi khi chúng tôi đã ra đến dải đường.

“Vì tớ nhận ra càng về sau, tớ càng buồn hơn. Còn ở hiện tại tớ đang dần quên đi chúng mà.”

“Ừ, nhưng mà hiện tại cậu đang có, đáng ra không phải là hiện tại mà cậu sẽ có. Nếu như...”

“Nếu như... làm sao?” Tôi tròn mắt hỏi lại.

Tuy nhiên, cậu bạn cũng chỉ kịp nói: “Hãy mở Gờ”, rồi bỗng biến mất.

Thì ra, tôi vừa ngủ quên, và những gì tôi vừa trải qua chỉ là một giấc mơ. Tôi đã tỉnh dậy sau cái lay người của mẹ. Liếc nhìn đồng hồ, tôi thấy đã qua một giờ sáng. Mẹ bảo tôi hãy vào giường ngủ. Tôi “Dạ!”, nhưng không hiểu sao vẫn trần trọc một điều gì đó. Chợt có một linh cảm xuất hiện, đồng thời giấc mơ ban nãy cũng hiện ra rõ nét. Nhất là câu nói chưa hết của cậu bạn kì lạ. Nó thôi thúc tôi, hãy làm gì đó trước khi lên giường ngủ.

Tôi mở máy tính và bỗng giật mình. Lẽ nào “Hãy mở Gờ...” có nghĩa là “Gmail”. Suy nghĩ thoáng qua, khiến tôi vội vã đăng nhập Gmail thật. Có thư mới, đến từ một địa chỉ lạ. Tôi kích chuột, những dòng thư trước mắt hiện ra không thể rõ nét hơn.

“Chào chị! Em là Duyên, em họ của anh Khiêm, người mà chị đã nhìn thấy nắm tay anh ấy ở rạp chiếu phim. Hôm ấy, em mới về nước và quả thực định nhờ anh Khiêm vài việc. Vậy mà không hiểu sao, em lại kéo anh ấy đến đó. Em...”

Thư còn dài, nhưng tôi cũng không có ý định đọc tiếp. Vì tôi biết, tôi đã hiểu nhầm Khiêm. Đã vậy, còn nhất quyết không chịu nghe cậu ấy giải

thích, tôi đã sai. Liệu có quá muộn để ngày mai, nói với cậu ấy một lời xin lỗi không? Khi mà giấc mơ kì lạ vừa rồi đã nhắc tôi: “Đừng bao giờ nhìn mọi việc theo một chiều hướng, và cho rằng suy nghĩ của mình luôn đúng. Hơn thế nữa, hãy học cách giữ bình tĩnh trong lúc không biết mình sẽ làm gì, để có thể lắng nghe, trước khi đưa ra quyết định.”

Tôi nằm xuống giường, nghĩ về Khiêm và sẽ mơ một giấc mơ có cậu ấy. Sẽ chẳng bao giờ là muộn, để nói một lời xin lỗi, phải không?

WIN

Khi nào ta yêu nhau

M

ột ngày hè, khi những tia nắng gay gắt ủa vào phòng, mang theo cái không khí nóng, cháy như muốn thiêu đốt tất cả. Bốn cái quạt ở bốn góc phòng dù đã bật hết công suất cũng không thể xua đi cái nóng. Mười tám thằng con trai trong câu lạc bộ, bao gồm cả tôi, bắt đầu gào thét như lợn bị chọc tiết: “Ông trời ơi, cho con xin năm trăm gió!”

Sau màn gào thét, ai oán một cách vô vọng, cả đám con trai liền điên cuồng hò nhau... thoát y. Tôi còn chưa kịp lên tiếng phản đối thì đã thấy một đồng quần áo đủ màu bay vèo vèo qua trước mặt. Tôi chống một tay lên cằm, thờ dãi, đang tính xem có nên bắt chước đám bạn, cởi áo ra cho mát hay không thì bắt gặp một đôi mắt đen láy đang trợn tròn đầy bối rối với hai gò má ửng đỏ vì xấu hổ của một cô bé đứng bên ngoài cửa sổ. Cô bé bắt gặp ánh mắt của tôi liền vội vàng quay lưng lại, lúng túng gãi đầu, chần chừ mãi không chịu đi. Dựa vào thái độ của cô bé, tôi đoán chắc rằng cô bé này đến muốn xin vào câu lạc bộ, hoặc chí ít cũng có việc gì đó cần làm ở câu lạc bộ của tôi chứ không phải chỉ là vô tình đi ngang qua. Ngay lập tức, tôi gào lên: “Chúng mày, mặc áo vào, có gái!”

Chưa đầy một phút, đồng quần áo mới này còn nằm la liệt trên sàn nhà, giờ đã “trở về chốn cũ”. Tôi thầm nghĩ, chúng nó mà không nhanh mặc áo vào, làm mất mặt ban đại diện câu lạc bộ, thì tôi lại chẳng đem áo chúng nó ra làm giẻ lau nhà ấy chứ. Tôi đứng dậy, cố ưỡn ngực thể hiện vẻ phong độ,

ra mở cửa phòng kèm theo một nụ cười mà tôi cho là đậm đà bản chất đàn ông nhất.

“Em muốn xin vào câu lạc bộ hả?”

“Dạ!” Cô bé nhìn tôi mỉm cười, bẽn lẽn gật đầu. Hai bím tóc tết đuôi sam thả lơ lơ buông hờ trên vai, đôi mắt trong veo, lấp lánh những tia sáng ẩn sau cặp mắt kính viền đỏ. Cô bé không phải thuộc dạng xinh đẹp rạng ngời, nhưng được cái có vẻ trong sáng, đáng yêu, cũng đủ để cái miếu hòa thượng của chúng tôi có thêm chút sức sống rồi đây.

Vừa dắt cô bé vào phòng, cả đám con trai đã nhao nhao lên như sói đói, câu nói mà tôi nghe thấy nhiều nhất chính là “Có người yêu chưa bé ơ?” và “Bé ơ, cho anh xin số điện thoại cái nào!” Tôi phải lừ mắt, chỉ tay vào từng đứa một ra hiệu im lặng thì căn phòng mới bớt ồn ào. Tôi mời cô bé ngồi xuống ghế, rồi kiếm một cái ghế khác ngồi đối diện. Đưa cho cô bé mẫu đơn xin vào câu lạc bộ, tôi tiện mồm hỏi một số điều cần bản: “Em có biết chút gì về guitar chưa? Là chưa biết gì nên muốn học hay là biết nhưng chưa giỏi?”

“Bố em có chỉ cho em vị trí của các nốt cơ bản và cách bấm dây ạ. Hồi trước em cứ tưởng là chỉ cần gảy dây đàn là ra tiếng, không biết là còn phải bấm dây. Em cũng biết sáu dây đàn là những nốt nhạc nào, nhưng các nốt ở từng phím khi bấm dây thì em không biết nhiều, cũng quên gần hết.”

Có vẻ như đã quen dần với không khí trong hội, cô bé nhanh nhẩu trả lời tôi, hoàn toàn không còn vẻ bẽn lẽn như lúc đầu nữa.

“Thế tại sao em lại muốn học đàn?”

“Dạ, tại bố em đánh đàn rất giỏi. Hồi nhỏ, em hay nghe bố em chơi đàn, nên thích đàn từ đó luôn. Em có nhờ bố dạy, nhưng bố chỉ dạy em những nốt cơ bản và cách bấm dây rồi để em tự học. Nhưng em tự mò mãi mà không được, với lại...”

“Vớ lười chứ gì? Tôi lại chả biết tổng.” “Hì hì!” Cô bé cúi đầu, cười ngại ngùng.

Nhận lấy tờ đơn đăng kí từ tay cô bé, tôi liếc nhanh qua phần họ tên, thích thú ồ lên một tiếng. “Ồ! Hê hê! Em có cùng tên với anh nè. Anh tên là Duy Anh.” Tên của cô bé là Chi Anh.

“Tên của em nghĩa là một loài hoa đẹp, còn tên của anh tuy đẹp nhưng em chả hiểu nó có nghĩa gì cả. Nói chung là cũng chẳng liên quan lắm, với lại anh có thể cười một cách bình thường được không ạ? Anh cười nghe dè quá, em sợ.” Chi Anh thật thà nhìn tôi, vô cùng nghiêm túc nói.

Mặt tôi dần ra, còn đám “quỷ” xung quanh cười ầm lên như trúng tà. Huy - thằng bạn thân chí cốt của tôi kiêm hội phó câu lạc bộ cợt nhả: “Em nói một câu chí lí thế chứ lại, anh bảo bao nhiêu lần rồi mà nó có bao giờ thừa nhận đâu.”

“Còn nữa ạ, mùa này trời nóng, em hay nhìn thấy anh trai em cời trần nên cũng không ngại. Nhưng anh trai em tập “gym”¹, cơ bắp đẹp lắm, chứ không bèo nhèo như mấy anh đâu, nên lần sau mấy anh đừng cời nữa, nhìn đau mắt lắm.”

¹ Tập thể dục trong đó có các máy tập chuyên dụng và giáo viên hướng dẫn.

Nguyên một đám con trai dần mặt ra, á khẩu. Tôi muốn cười mà cũng không thể cười được, chỉ có thể bấm bụng nín nhịn. Cô bé này, độc mồm thật đấy.

Ngày hôm sau, Chi Anh mang đàn đến phòng tập của chúng tôi, bắt đầu tập những bước cơ bản. Mặc dù tôi đã nói với cô bé rằng cô bé mới tập đàn, lại là con gái, nên sử dụng loại đàn có dây nilon chứ không nên dùng đàn có dây sắt, nhưng cô bé vẫn cứ khẳng khẳng muốn tập đàn dây sắt cho bằng được. Cô bé hồ hởi khoe với tôi cây đàn mà bố cô bé tặng, vẻ mặt vô cùng tự hào. Vừa thao thao bất tuyệt rằng cây đàn là của một người bạn đem từ Tây Ban Nha về tặng cho bố mình, sau đó ông lại tặng cho cô bé. Cô bé vừa nói vừa chỉ cho tôi hai chữ CA được khắc trên thân đàn, do chính tay bố của cô khắc tặng con gái yêu. Kết quả là suốt ba mươi phút, tôi chỉ có thể ngồi nghe cô bé thao thao bất tuyệt về nguồn gốc, giá trị về mặt vật chất

và cả tinh thần của cây đàn đối với cô bé. Sau buổi tập đầu tiên, tôi rút ra được một kết luận: “Cô bé này không những độc mồm mà còn rất lảm lòi.”

Về sau, khi đã quen thân với Chi Anh rồi, tôi mới biết rằng thật ra cô bé là kiểu người làm quen với người lạ rất nhanh, vô cùng “thật thà” và nói nhiều có tiếng. Khả năng bắn liên thanh của cô bé, chỉ cần nhắc đến thôi là những người xung quanh đã lắc đầu lè lưỡi, vậy mà lúc đầu tôi còn tưởng cô bé phải ngoan hiền, bẽn lẽn lảm cơ.

Chi Anh tập đàn rất chăm chỉ, câu lạc bộ của tôi không có lịch tập cụ thể, ai rảnh rỗi thì đến tập. Nhưng hôm nào cô bé cũng đến, dù có đôi khi cô bé chỉ có thể đến được mười phút là phải về. Mặc dù những lúc bấm dây, cô bé luôn mồm kêu đau ngón tay, nhưng dù tôi có nói đến hàng tỉ lần là đổi qua tập bằng đàn có dây nilon thì cô bé cứ nhất nhất đòi tập bằng cây đàn của mình. Các thành viên trong câu lạc bộ ai cũng đòi dạy cô bé, nhưng cô bé chỉ muốn tôi dạy, với lí do tôi là hội trưởng, mà đã là hội trưởng chắc chắn phải là người giỏi nhất. Cô bé muốn người giỏi nhất dạy mình, có như vậy mới nhanh tiến bộ. Nhờ một câu nói của cô bé, tôi được dịp nở mày nở mặt với đám anh em chiến hữu, đồng thời cũng bị đám anh em chiến hữu của mình xúm vào đánh hội đồng sau buổi tập, can tội hót tay trên của anh em. Thế mới nói, một đám con trai “mồ côi người yêu” vì gái quên bạn, thật chẳng có chút nghĩa khí.

Có một sự thật đã được chứng minh, thầy giỏi chưa chắc trò đã tài. Dù tôi đã cố gắng hết sức, nhưng Chi Anh tiến bộ chậm vô cùng. Cô bé thường xuyên mếu máo khi tôi bảo ôn lại bài cũ, và câu nói mà tôi nghe thấy nhiều nhất từ cô bé có lẽ là: “Em quên mất tiêu rồi, hu hu.”

Gần đến kì thi, các thành viên trong nhóm đều bận rộn, ngay cả tôi cũng ít có thời gian để đến câu lạc bộ hơn. Có những khi, nhiều nhất chỉ có sáu, bảy người tới chơi đàn, như là một cách xả stress trong những ngày ôn thi đầy mệt mỏi. Duy chỉ có Chi Anh là vẫn thường xuyên đến câu lạc bộ, đôi khi chỉ là để gảy những nốt nhạc một cách bâng quơ, chẳng ra đâu vào đâu. Có những khi, tôi nhìn thấy cô bé dụi dụi mắt đến lạ, mái đầu nghiêng nghiêng, khoe miệng khê nhếch, bím tóc đuôi sam rơi trên cần đàn, hàng

mi dài cụp xuống phủ trên đôi mắt vẫn lấp lánh những tia sáng trong trẻo sau cặp kính gọng đỏ. Những ngón tay cô bé hờ hững gảy từng nốt nhạc, vu vơ mà trầm lắng. Đường như... tôi để ý đến cô bé ngày càng nhiều.

Tôi hỏi cô bé rằng: “Cô bé không phải ôn thi à? Sao ngày nào cũng có thời gian đến câu lạc bộ tập đàn?”

Cô bé cười hì hì, tinh nghịch trả lời: “Có hai kiểu người không bao giờ phải ôn bài mỗi khi kì thi đến. Một là quá giỏi nên không bao giờ phải học. Kiểu thứ hai là quá dốt nên có học cũng vẫn vô ích, anh nghĩ em thuộc kiểu người nào?”

“Anh biết làm sao được. Đừng nói em thuộc kiểu người thứ hai đấy nhé!”

Cô bé bật cười: “Hì hì! Anh hiểu em thế chứ lại, em đúng là kiểu người thứ hai đấy.”

Tôi hết cách, không nói được lời nào. Chẳng biết là cô bé nói thật hay đùa, nhưng nếu là thật thì quá thảm rồi.

Một lúc lâu sau, cô bé mới nói: “Em đùa đấy, em hay học vào buổi tối, hoặc tranh thủ học ở trên lớp. Việc nhà đã có anh trai em lo tất, nên những lúc rảnh rỗi em đều đến đây tập. Học đàn vui lắm anh ạ.” Nói rồi, cô bé cười, nụ cười lấp lánh như những tia nắng rực rỡ.

Có một hôm, khi tôi đến câu lạc bộ đã thấy Chi Anh ngồi ở đó, chỉ có một mình cô bé. Có lẽ các thành viên khác còn đang bù đầu với đồng sách vở nên chưa đến, hoặc là không có thời gian để đến. Hôm nay cô bé không tập đàn, mà đang ngồi ôm một quyển tiểu thuyết, đọc chăm chú. Thấy tôi, cô bé mỉm cười, rồi lại cắm đầu xuống đọc.

“Hôm nay không tập đàn nữa hả cô bé?” Tôi hỏi.

“Em tập này giờ cũng chán, nên tranh thủ giải trí một tí.”

Cô bé vẫn không ngẩng đầu lên, những sợi tóc rơi lòa xòa trên trán, cái nóng khiến vàng trán cô bé lấm tấm mồ hôi, vài sợi tóc mai bết dính trên má. Cô bé đưa tay lên quạt đi những giọt mồ hôi lớn, cười ngây ngô. Tôi

liếc qua quyển tiểu thuyết, nhìn được cái tên truyện “Bên nhau trọn đời”, tò mò hỏi: “Truyện này nói về cái gì?”

Như thế bắt được sóng, cô bé bỏ quyển tiểu thuyết xuống, hào hứng nói: “Truyện này ấy á, là kể về chuyện tình của một cặp đôi đã xa cách nhau bảy năm. Bảy năm cơ đấy, anh thấy ghê không? Không phải ai cũng có thể chờ đợi được lâu thế đâu nhé. Em nói anh biết, nhân vật nam chính trong truyện này si tình cực kì, đẹp trai, có tài, tính cách tốt, chờ đợi nữ chính suốt bảy năm. Không phải là không muốn từ bỏ, mà là không cách nào từ bỏ được tình cảm đối với nữ chính. Câu chuyện bắt đầu từ lúc...”

Tôi bắt đầu thấy hối hận vì đã hỏi câu hỏi đó. Vì cô bé bắt đầu luận thuyết không ngừng nghỉ về cuốn tiểu thuyết đó. Sau khi kể cho tôi nghe từ đầu đến cuối nội dung của cuốn sách, cô bé lại bắt đầu bày tỏ cảm nhận một cách sâu sắc về tính cách và tình cảm của các nhân vật trong truyện. Nhiều lúc, cô nói một tràng mà thậm chí không có ngắt câu, cũng không cần dừng lại. Khả năng nói dài, nói dai của cô bé được tôi lĩnh hội một cách triệt để đến mức choáng váng.

“Con gái tui em hay thích đọc tiểu thuyết nhỉ? Mơ mộng nhiều quá không tốt đâu nhé cô bé.” Mãi mới tìm được lúc cô bé dừng lại, tôi vội vàng nói, tránh để cô bé lại tiếp tục thao thao bất tuyệt, chỉ khổ cái lỗ tai của tôi thôi. Với lại, thấy cô bé bày tỏ lòng ngưỡng mộ một cách sâu sắc với một người đàn ông chỉ tồn tại trên trang giấy, không hiểu sao, tôi lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Xì!” Chi Anh ngáy dài một tiếng, nhìn tôi như thể tôi là một thằng ất ơ mới rơi từ tinh cầu nào đó xuống trái đất. “Ai nói anh là em mơ mộng? Anh là người không biết cảm thụ nghệ thuật, tinh hoa văn học thì có.”

Tôi nhún vai, không muốn tranh cãi nhiều. Dẫu sao thì tôi muôn đời cũng không thể nào nói lại với lí lẽ của cô bé. Càng không đủ khả năng nói không ngừng nghỉ để tranh cãi với cô bé lắm lời này. Với lại, con trai ai lại đi tranh cãi với con gái.

Đột nhiên, Chi Anh nhìn tôi chăm chăm, khiến tôi thấy... nhột nhột. Tôi xoa xoa cằm, ra vẻ. “Tự dừng ngó anh lom lom vậy? Có phải bây giờ cô bé

mới phát hiện ra anh rất là đẹp trai không?” Khả khả.

“Anh tốt thật đấy.” Chi Anh cười hì hì. “Hả?”

Tôi tốt bụng, ai mà chả biết, nhưng tại sao tự dưng cô bé lại nói thế nhỉ?

“Bạn em đứa nào cũng nói em lắm lời, mỗi lần em nói cái gì chúng nó cũng toàn nói chen vào, cắt ngang lời em. Có mỗi anh lần nào cũng chăm chú nghe em nói, cũng chẳng bao giờ chê em nói nhiều.” Chi Anh cười tít cả mắt nên không để ý đến nụ cười của tôi ngu đến mức nào. Ôi! Cô bé của tôi ơi, đâu phải tôi chưa từng nghĩ thế, chẳng qua tôi chưa bao giờ nói ra thôi. Và cho dù lần nào tôi cũng tỏ ra chăm chú lắng nghe những gì em nói, nhưng thực ra thì có lời nào lọt vào tai đâu. Chỉ cần vào tai này đã lập tức trôi sang tai kia mà không cần qua sàng lọc rồi. Nhưng nếu giờ tôi mà dám nói ra, nói không chừng cô bé lại phang cả cây đàn đang ôm trong lòng lên đầu tôi ấy chứ. Đành để cô bé cho rằng tôi luôn quan tâm, lắng nghe cô bé thì tốt hơn.

Kỳ thi kết thúc, cả đám chúng tôi quyết định rút tiền quỹ của nhóm để liên hoan một bữa, coi như là để chúc mừng cả nhóm đã vượt qua thời kì sinh tử, cũng là để chúc mừng muộn việc Chi Anh tham gia vào câu lạc bộ luôn. Hẹn nhau từ lúc ba giờ chiều, nhưng chờ rất lâu mà vẫn không thấy Chi Anh xuất hiện. Cô bé luôn rất đúng hẹn, thậm chí nhiều khi còn đến sớm, không biết liệu có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Chần chừ hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định gọi điện cho cô bé. Cô bé vừa bắt máy, tôi đã nghe thấy những tiếng nước nở vụn vỡ. Trái tim tôi đột nhiên như thắt lại, tôi hốt hoảng hỏi dồn: “Cô bé, sao thế em? Làm sao mà khóc?”

“Em... em bị cướp... bị cướp rồi... cây đàn bị cướp rồi.” Cô bé khóc nức lên, giọng nói đứt quãng, nghẹn ngào.

Tôi cuống hết cả lên, hơi to tiếng: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Em... em đang ở... đầu... đầu đường quán Nam.”

Tôi vội vã cúp máy rồi lao ra ngoài, bỏ mặc đám bạn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Từ đầu đường quán Nam rẽ vào một con ngõ nhỏ, đi thêm một đoạn nữa là tới trường tôi, thế nên chỉ chưa đầy năm phút

tôi đã tìm ra Chi Anh. Cô bé ôm gối ngồi thu lu bên lề đường, khóc thảm thiết, mái tóc xõ tung, vết dính trên gương mặt thấm đẫm nước mắt. Một bên vai áo của cô bé lấm lem bùn đất, trên mu bàn tay là những vết xước ngang dọc rớm máu, tôi nhìn cô bé mà thấy xót xa. Cô bé ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, lập tức túm lấy áo tôi, khóc òa. Tôi không biết phải làm cách nào để an ủi cô bé, chỉ có thể đứng bất động ở đó, để mặc cho những giọt nước mắt của cô bé thấm ướt ngực áo. Một bác gái bán nước bên vệ đường đi ra nhìn chúng tôi chằm chằm, khẽ hỏi: “Bạn cháu hả?”

Tôi gật đầu, khẽ đáp: “Dạ!”

“Khổ thân con bé, tiếc cây đàn nên ngồi khóc từ nãy đến giờ. Vừa nãy ấy, đang đi bình thường, tự dưng có hai thằng đi xe máy phóng vèo qua, thằng đằng sau túm cây đàn giật một cái. Thôi, thế là mất cây đàn, đổ cả xe, sây sát hết cả. Có mấy người phóng xe đuổi theo nhưng có đuổi kịp được đâu. Đấy, lần sau đi đường phải chú ý vào, dạo này trộm cướp kinh lắm.”

Tôi dạ dạ vâng vâng, cố dỗ dành cô bé. Rất lâu sau, cô bé mới nín, đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhiều, trông đến tội. Tôi gọi điện thoại cho Huy, bảo nó dẫn mọi người trong câu lạc bộ liên hoan trước rồi đi bộ ra đầu đường đón tôi và Chi Anh. Tôi chở Chi Anh bằng xe của cô bé, Huy đi xe của tôi, hai đứa chúng tôi đưa cô bé về nhà. Nhà Chi Anh không có ai, tôi đưa cô bé lên gác, kiểm thuốc sát trùng và băng gạc để băng bó bàn tay cho cô bé. Khi lên gác, tôi mới thấy ở sát tường đặt một cái bàn thờ lớn, trên đó là di ảnh của một người đàn ông tầm tuổi trung niên. Thì ra bố của cô bé mới mất hồi tháng chín năm ngoái, nếu là như vậy thì cây đàn càng quan trọng với cô bé. Cô bé thắp một nén hương cho bố, khóc nức nở, meo meo nói: “Bố ơi, bố phù hộ cho con tìm được đàn.” Tôi cũng thắp cho bác một nén hương, cầu nguyện một điều y hệt.

Những ngày sau đó, Chi Anh không đến câu lạc bộ, khiến cho không khí trong hội trầm hẳn xuống. Các thành viên khác biết chuyện, ai cũng buồn thay cho cô bé. Dù tôi đã báo công an, nhưng hy vọng vô cùng mong manh. Nhớ đến vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của cô bé mỗi khi kể về cây đàn, nhớ đôi mắt đỏ hoe trong chiều nắng khi cô bé túm lấy áo tôi mà khóc và cả di

ảnh của bố cô bé trên bàn thờ, trong lòng tôi trào dâng một cảm giác thương cảm sâu sắc. Vì vậy tôi quyết chí đi tìm cho bằng được cây đàn, dù chỉ có một phần trăm hy vọng.

Tôi bỏ việc luyện tập ở câu lạc bộ suốt cả một tuần để đi hỏi ở tất cả những cửa hàng bán nhạc cụ và hiệu cầm đồ mà tôi biết. Bất cứ lúc nào rảnh rỗi, tôi lại lấy xe ra và đi, chỉ cần nhìn thấy một hiệu cầm đồ nào đó, tôi sẽ lập tức lao vào hỏi thăm. Một cây đàn guitar Tây Ban Nha chính hiệu có giá khá cao, đây là chưa kể, giá trị tinh thần của nó còn cao hơn nhiều. Ngày thứ mười một, tôi đã tìm đến gần trăm cửa hiệu cầm đồ. Tôi dần cảm thấy nản chí, niềm hy vọng hoàn toàn tan biến, tôi đã muốn bỏ cuộc. Nhìn vào hiệu cầm đồ trước mắt, tôi tặc lưỡi: “Thôi, ghé nốt hàng này nữa mà không có thì đành chịu chứ biết làm sao?” Dường như ông trời không phụ lòng người, niềm hy vọng mong manh cuối cùng của tôi, hiệu cầm đồ cuối cùng mà tôi muốn đặt chân vào chính là nơi đang giữ cây đàn kỉ vật của Chi Anh. Ông chủ cửa hiệu có vẻ như không biết rõ giá trị của cây đàn. Một cây đàn guitar giá gần mười triệu, ông ấy chỉ đòi tôi chuộc lại với giá tám trăm. Tôi chỉ vào hai chữ CA khắc trên thân đàn, nói với ông chủ rằng, cây đàn này là đồ ăn cướp, tôi đã báo công an rồi, nếu như để họ xử lí, ông ấy sẽ phải hoàn trả lại cây đàn, nói không chừng còn bị vướng thêm tội chứa chấp và tiêu thụ tài sản do người khác phạm tội mà có. Tôi chẳng biết gì về luật pháp, cố gắng dùng những lời lẽ hùng hồn nhất có thể, hy vọng có thể “lòe” được ông chủ. Kì kèo mãi, cuối cùng tôi cũng chuộc lại được cây đàn với giá hai trăm.

Khi tôi đem cây đàn trả cho Chi Anh, cô bé ngạc nhiên đến nỗi không thốt thành lời, nước mắt lăn chã rơi trên cây đàn, cô bé tỉ mỉ vuốt ve cây đàn từng chút, từng chút một. Những ngón tay của cô bé miết trên hai chữ CA, đôi mắt ầng ậc nước, mếu máo. Rất lâu sau, cô bé ôm lấy cây đàn, khóc òa trong niềm xúc động vô bờ.

Từ sau ngày hôm đó, Chi Anh biết ơn tôi, tôn sùng tôi như một thần tượng. Sau khi nghe đám bạn kể về việc tôi đã vất vả thế nào để tìm lại được cây đàn, cô bé lại càng thêm cảm kích tôi hơn. Mỗi lần nói chuyện

với tôi, thế nào cô bé cũng phải để thêm một câu “Cảm ơn anh nhiều lắm!” kèm một đôi mắt sáng lấp lánh và một nụ cười rạng rỡ dành cho tôi. Dù rằng tôi cũng không hy vọng sẽ được cảm kích đến mức ấy, nhưng được cô bé yêu mến đến như vậy, cảm giác... cũng thật ngọt ngào.

Một buổi chiều, sau khi kết thúc giờ học trên lớp, khi đi trên hành lang ngang qua ghế đá kê sát lan can, tôi nhìn thấy Chi Anh đang ngồi trò chuyện cùng với bạn của cô bé. Giọng nói của hai người khá to, lại thêm khoảng cách giữa chúng tôi khá gần, nên tôi có thể nghe thấy nội dung của câu chuyện khá rõ.

“Đúng là chết vì trai có ngày, mê trai cho lắm vào, cắm đầu đi học đàn, tí nữa thì mất luôn cây đàn. May cho mày nhá, nếu không nhờ anh hội trưởng câu lạc bộ thì mày mất toi. Khéo đêm về, bố mày lại chẳng hiện hồn về mắng cho một trận cái tội le te làm mất đàn ấy chứ, he he.”

“Con ranh, tao đánh mày chết bây giờ, chẳng lẽ có đàn không học, cứ vứt ở góc nhà như vậy hả? Với lại tao mê trai hồi nào?”

“Lại chẳng? Thế không phải tại lần trước nhìn thấy anh trai cái Ngọc vừa đánh đàn, vừa hát bài “Nhỏ ơi” mày đã chả bắn loạn lên, đòi đi học đàn cho bằng được còn gì?”

“Nói linh ta linh tinh, vợ va vợ vãn, tao bóp cổ mày chết bây giờ, con quỷ!”

Chi Anh giơ hai tay ra, nhào tới phía cô bạn của mình. Cô bạn kia nhanh chân chạy mất, vừa chạy vừa cười sằng sặc. Chi Anh thấy vậy liền đuổi theo, không hề chú ý đến tôi đang đứng chết sững trên hành lang.

“Em đi về đi, từ mai không cần đến đây tập nữa!” Đó là câu nói đầu tiên tôi nói với Chi Anh khi cô bé đến câu lạc bộ vào buổi chiều để tập đàn. Cô bé ngơ ngác một lúc lâu liền bĩu môi, đang định nói gì đó thì im bật. Có lẽ khi bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của tôi, cô bé đã nhận ra tôi hoàn toàn không nói đùa. Cô bé cúi đầu, suy nghĩ một lúc lâu, có vẻ như vẫn chưa tìm thấy một câu trả lời hợp lý cho bản thân, cô bé ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt hoang mang.

“Ờ? Sao thế ạ? Em có chọc giận gì anh đâu?”

“Tôi không chấp nhận nổi một người nói dối.” Tôi lạnh lùng nói.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cộng thêm việc bị kết tội một cách vô lí, Chi Anh có vẻ bức mình, cô bé nhìn thẳng vào mắt tôi, gắt lên: “Anh nói vớ vẩn cái gì đấy? Ai nói dối? Tự dưng nổi cáu với em là sao?”

“Em nói lí do em muốn học đàn là gì? Nếu là vì một thằng con trai thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải nói dối? Em nói thế không thấy có lỗi với bố em à? Tôi nói rồi, tôi không chấp nhận nổi một người nói dối. Với khả năng hiện giờ của em, em đủ sức cầm cây đàn đi lấy ‘le’ với người ta rồi đấy, không cần tập nữa đâu.”

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, ai cũng ngờ ngàng trước những gì tôi vừa nói. Huy lặng lẽ đến bên cạnh tôi, khẽ huých vào tay tôi, nói thầm: “Này, mày không thấy những gì mày nói là quá vô lí à?” Nói xong, nó quay sang nhìn Chi Anh, nhẹ nhàng bảo: “Em cứ vào tập đi, kệ nó.”

“Tao là hội trưởng, chứ không phải mày. Đứa nào muốn xin cho con bé này thì tự giác rời khỏi câu lạc bộ, từ mai không cần phải đến tập làm gì cho mất công.” Tôi gắt lên.

Chi Anh nhìn tôi trân trối, trong khoảnh khắc, tôi thấy đôi mắt cô bé như nhòe đi bởi nước mắt. Cô bé cầm cây đàn, quay người bỏ đi. Trước khi đi, cô bé vẫn kịp để tôi nhìn thấy một sự tổn thương vô cùng lớn nơi đáy mắt.

Tôi đứng lặng giữa căn phòng, cảm thấy không khí nóng hầm hập thường ngày bị rút đi đâu hết, chỉ còn lại cái cảm giác lạnh đến tê tái. Huy khoác vai tôi, cười cười. “Giờ thì mày thấy mày ngu chưa em? Vô duyên vô cớ nổi giận ùng ùng đuổi em nó đi. Mặc dù ai cũng biết tổng là tại mày ghen nên mới giận cá chém thớt như thế, nhưng mà cái hành động của mày nó ngớ ngẩn và ấu trĩ khủng khiếp. Sau này có muốn hối hận cũng không kịp đâu.”

“Mày nói vớ vẩn cái gì đấy? Ai ghen?” Tôi lườm nó, bức bối gắt lên.

“Mày có ghen hay không, đâu cần bọn tao phải nói ra. Chẳng qua là chơi thân với nhau lâu rồi, tao biết là cái đầu của mày không đủ thông minh để

nhận ra điều đấy, nên có ý tốt nhắc nhở mày tí thôi. Mày có muốn đuổi tao ra khỏi câu lạc bộ cũng được, nhưng mà chú em cứ nôn hết số tiền quỹ tháng này mà anh đây đã đóng, kèm thêm chi phí đèn bù tổn thất tinh thần là anh đây đi liền, hê hê!” Nói xong, Huy vỗ vỗ vai tôi, ném cho tôi một nụ cười nửa miệng rồi chạy về chỗ ngồi. Tôi ngồi phịch xuống ghế, phiền não vò vò mái tóc ngắn ngắn của mình, thở dài.

Chiều tà, mọi người trong câu lạc bộ lục đục kéo nhau về hết, chỉ có tôi vẫn ngẩn ngơ ngồi lại giữa căn phòng lặng thinh không một tiếng động. Những tiếng đàn bật lên vang vang khắp căn phòng, dội vào tai tôi, đau nhói, thê lương. Tôi nghĩ lại về những gì Huy đã nói, tự cười chính bản thân mình. Tôi đã và đang làm cái gì thế nhỉ? Tôi lấy lý do gì để bực tức với cô bé? Tôi lấy quyền gì để cấm cô bé tập đàn? Dù cô bé muốn học đàn vì bố của mình hay vì một ai khác thì có liên quan gì đến tôi? Tôi đang hành động như một kẻ điên, và làm tổn thương người mà tôi yêu mến. Cô bé hẳn là thất vọng về tôi lắm. Tôi nhếch miệng, cười nhạt. Uế oải nhắc cây đàn lên, tôi nghĩ có lẽ tôi nên đi xin lỗi cô bé, mời cô bé quay lại câu lạc bộ. Như thế, chí ít thì tôi vẫn còn được nhìn thấy hai bím tóc đuôi sam lúc nào cũng lúc lắc, được thấy đôi mắt sáng long lanh ẩn dưới cặp mắt kính viền đỏ, và được nghe thấy giọng nói lạnh lạnh tươi vui của cô bé mỗi ngày.

Tuy nhiên, tôi lại chẳng hề có cơ hội để xin lỗi cô bé, vì cô bé đã đứng đợi tôi ở cửa từ khi nào, vừa thấy tôi, cô bé đã buồn rầu nói: “Em xin lỗi, nhưng em không nói dối anh đâu. Hồi bé, bố hay đàn cho em nghe nên em thích đàn lắm, mỗi tội hồi đó em chỉ thích thôi, còn bé quá nên đâu có nghĩ đến chuyện học đàn. Hồi lớp chín, có một lần sang nhà bạn chơi, em nghe thấy anh trai nó vừa chơi đàn, vừa hát bài “Nhỏ ơi” nghe hay lắm. Lúc đấy, em cảm thấy ngưỡng mộ anh ấy vô cùng, thế nên em mới quyết tâm muốn học đàn. Lúc bố biết em muốn học đàn, bố mừng lắm, cho em luôn cây đàn, dù rằng đây là cây đàn mà bố em rất quý. Nhưng em chỉ hào hứng học được một thời gian, chưa đầy một tuần sau em đã cảm thấy chán, thế nên em lại đem cây đàn treo ở góc nhà, không đụng đến nữa. Sau khi bố em mất, chẳng còn ai thường xuyên chơi đàn cho em nghe, nhiều lúc nhìn cây

đàn lặng lẽ im lìm ở một góc nhà, em thấy xót lắm. Thế nên em mới quyết tâm đi học đàn. Em thực sự muốn học đàn là vì bố mình, chứ không phải là vì ai khác đâu. Anh đừng giận em!”

Tôi im lặng, cảm giác tội lỗi ngập tràn trong tim, lồng ngực tôi như nghẹn lại, tôi thở dài: “Sao em lại xin lỗi tôi? Người phải nói câu đó là tôi mới đúng. Lẽ ra tôi không nên giận em vô cớ. Tôi xin lỗi.”

Cô bé nhìn tôi, cười mếu máo, sụt sịt. “Hi, vậy là anh không giận em nữa hả?”

“Ừ!” Tôi cười, lẽ ra ngay từ đầu tôi đã không nên giận cô bé mới đúng.

“Hi, tốt quá!” Chi Anh cười rạng rỡ. “Vớ lại, anh biết không, thật ra lúc anh vừa đàn vừa hát bài ‘Let it be’ thật sự rất hay, hay hơn bất cứ ai.”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô bé, im lặng, và mỉm cười. Mọi người trong hội chẳng có ai ngạc nhiên khi thấy Chi Anh quay trở lại, ai cũng nhìn tôi cười vô cùng bí hiểm. Huy còn ném cho tôi một nụ cười nửa miệng nhìn rất là... gian. Sao tự dưng tôi thấy cái nụ cười quen thuộc của nó gọi đòn thế chứ lại? Chi Anh thì vẫn vô tư như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cô bé vẫn hồn nhiên tập đàn, ca hát và liến láu luôn mồm khiến chúng tôi nhiều lúc muốn tẩu hỏa nhập ma. Còn tôi, vẫn thật hạnh phúc khi được nhìn thấy cô bé mỗi ngày.

Cuối tháng bảy, trường tôi tổ chức một buổi giao lưu với trường đại học Hải Phòng. Cả nhóm chúng tôi cũng quyết định góp vui bằng hai tiết mục, một tiết mục để mở màn cho chương trình và một tiết mục solo để góp mặt trong phần giao lưu. Riêng tiết mục solo thì chẳng một ai được chỉ định ngay từ đầu. Tất cả bọn tôi đều thống nhất là mỗi người tự mình tập một bài riêng, đến lúc bắt đầu phần giao lưu, ai có... hứng thì lên. Thật ra, vốn dĩ chúng tôi ai cũng muốn để bông hồng duy nhất của câu lạc bộ lên sân khấu thể hiện, nhưng Chi Anh không chịu. Cô bé nói ngại lên sân khấu, trình độ lại còn non kém, mà đợt giao lưu này, câu lạc bộ guitar trường bạn cũng tham gia, không thể để họ thấy trình độ của mình thua kém họ được. Thế nên chúng tôi đành bó tay chịu chết.

Tối ngày hôm ấy, chúng tôi đến sớm để chuẩn bị, tình cờ gặp được câu lạc bộ guitar bên trường bạn. Bọn họ vô cùng niềm nở bắt tay chúng tôi, bên đó có nhiều thành viên hơn câu lạc bộ của chúng tôi, số thành viên nữ cũng nhiều hơn, khoảng bảy, tám người gì đó.

Nhưng nhìn khắp một lượt, cả đám chúng tôi đều trầm nhất trí, chẳng có ai xinh bằng Chi Anh, cũng không có vẻ đáng yêu bằng. Dù đôi lúc nhìn hai cái bím tóc đuôi sam vô cùng “hai lúa” của cô bé, chúng tôi phải trầm ai oán trong lòng. Nhưng hôm nay, Chi Anh không tết tóc, cô bé mặc một chiếc váy xòe màu trắng, mái tóc xõa dài thả hờ hững sau lưng, một nửa phần tóc phía sau được tết cẩn thận, buộc lại bằng một dải ruy băng lụa màu trắng. Dù không trang điểm, nhưng ở cô bé lại toát lên vẻ mộc mạc, đáng yêu vốn có, khiến cả đám chúng tôi ngây ngất. Các thành viên nam trong câu lạc bộ guitar trường bạn ai cũng trầm trồ trước vẻ xinh đẹp của cô bé, khiến cô bé ngượng chín cả mặt, trong bóng tối, hai gò má đỏ ửng của cô bé vẫn hiện lên rõ mồn một. Khi hội trưởng của câu lạc bộ guitar bên trường bạn chuẩn bị xong tất cả, trao đổi xong công việc với phía ban tổ chức của trường tôi, cậu ấy mới quay lại chào hỏi chúng tôi. Khi cậu ấy và Chi Anh nhìn thấy nhau, cả hai đều thốt lên vô cùng ngạc nhiên “O!”

Cậu bạn hội trưởng kia nhìn Chi Anh thật kĩ, cười tươi rói: “Em học ở trường này hả? Cũng chơi guitar à?”

“Dạ vâng ạ!”

Chi Anh mỉm cười, bẽn lẽn gật đầu. Nhìn thấy cảnh ấy, tôi cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng. Nhìn cái cách nói chuyện của bọn họ là tôi đã đoán được cậu bạn này chính là người mà cô bé “thầm thương trộm nhớ” bao lâu nay rồi. Từ sau lưng tôi, tiếng của Huy vang lên khe khẽ: “Đối thủ của nó xuất hiện kìa. Khổ thân thằng bé, quả này chắc đau lắm đây.”

Dù tôi đang bực mình, nhưng cũng chẳng thèm để tâm mấy đến những gì thằng bạn trời đánh vừa nói, vì lúc này tôi còn bận nhìn vẻ mặt rạng rỡ của hai người đang đứng trước mặt tôi đây.

“Lớn lên nhiều đấy nhì! Xinh gái quá.” Cậu bạn kia vỗ nhẹ lên đầu Chi Anh, dịu dàng và tình cảm, như đang cưng chiều cô em gái nhỏ.

“Dạ!” Cô bé lại mỉm cười.

Cô bé à, cô bé có biết rằng, có một thằng con trai đang cảm thấy đau lòng vô cùng khi nhìn thấy cô bé cười với một thằng con trai khác không?

Tiếng nói của Huy lại vang lên lần nữa: “Chúng mày chuẩn bị sẵn tinh thần lao vào cắn nó nhé, tao sợ nó nổi cơn điên lại lao vào cắn xé người ta. Chờ đấy, tao đi kiểm xô nước, đề phòng nó bốc hỏa quá đà dẫn đến hỏa hoạn.”

Tôi quay đầu, dùng cùi chỏ thụi một cú vào bụng Huy, khiến nó rên lên thảm thiết. Tôi ghé tai nó nói nhỏ: “Cái giọng bà tám oang oang của mày có vấn ‘volume’ nhỏ hết cỡ tao cũng nhận ra. Cứ coi chừng cái mồm của mày đấy.”

“Vâng, anh trai tha cho em, sau này em không đụng vào nỗi đau thầm kín của anh nữa.” Huy cười nhả nhổ, vội né sang chỗ khác trước khi tôi kịp tóm lấy nó để thụi cho nó một phát nữa.

Khi ban lãnh đạo nhà trường đọc xong diễn văn khai mạc cũng là lúc bắt đầu phần giao lưu văn nghệ giữa hai trường. Đây là phần tự do cho các sinh viên trong trường, bất cứ ai muốn cũng có thể giơ tay lên sân khấu tham gia trình diễn, không phân biệt bạn có giỏi hay không, có tập luyện từ trước hay không đều có thể tham gia.

Cậu bạn kia là người đầu tiên tham gia với một bài hát rất quen thuộc đối với Chi Anh - bài hát “Nhỏ ơi”.

Đến hôm nay tôi mới hiểu, vì sao Chi Anh lại muốn học đàn chỉ vì một lần nghe cậu ấy đàn hát. Phong thái biểu diễn ung dung, lãng tử, giọng hát trầm lắng, du dương, từng câu hát nhẹ nhàng như một lời thầm thì, dịu dàng như nhắc về một kỉ niệm của cậu khiến một thằng con trai như tôi cũng phải nể phục. Tôi liếc sang nhìn Chi Anh, cô bé đang chăm chú nhìn theo cậu bạn ấy, ánh mắt chứa đựng sự dịu dàng, ngưỡng mộ, nụ cười dịu dàng hiem hoi của cô bé nở rộ đầy tình cảm, tôi nghe sao lòng mình đau nhói. Bài hát vừa kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Cô bạn MC xinh xắn hào hứng nói: “Vâng, chúng ta hãy cho bạn Thiên - hội trưởng câu lạc bộ guitar của trường đại học Hải Phòng một tràng pháo tay lớn hơn nữa đi

a. Các bạn sinh viên trường mình có ai muốn lên biểu diễn hay không ạ? Các bạn trong câu lạc bộ guitar trường mình đâu rồi, các bạn có muốn gửi tặng các bạn trong câu lạc bộ guitar trường đại học Hải Phòng một bài hát không ạ?”

Chi Anh quay sang huých vào tay tôi, nhìn tôi cười. “Anh lên đi.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, Huy đã đưa cây đàn cho tôi, vỗ vỗ vai tôi. “Chú em lên đi, có anh em ở đây ủng hộ chú em rồi, chú em có ngất xỉu ra đấy cũng có các anh đây đỡ giùm chú em.”

Tôi quay sang lườm nó, lần đầu tiên trong đời, tôi có suy nghĩ vô cùng bông bột rằng, đàn không phải để chơi nhạc, mà là để phang vào đầu thẳng bạn trời đánh này của tôi. Cuối cùng, tôi cũng quyết định lên biểu diễn, vừa bước ra sân khấu, cả hội trường đã ồ lên vì vẻ đẹp trai rạng ngời của tôi. Tôi vuốt ngược mái tóc ra đằng sau, mỉm cười. “Có một cô bé đã nói với tôi rằng, tôi hát bài hát ‘Let it be’ hay hơn bất cứ ai. Tuy nhiên, ngày hôm nay, tôi sẽ không hát ‘Let it be’. Tôi muốn hát một bài hát gắn liền với kỉ niệm của cô bé, bài ‘Nhỏ ơi’.”

Cả hội trường ồ lên vì ngạc nhiên. Tôi ngừng lại một chút, mỉm cười một lần nữa. Tôi muốn quay đầu lại, để nhìn xem cô bé sẽ có phản ứng như thế nào? Nhưng vì không thể làm thế, nên tôi chỉ có thể nhìn xuống những gương mặt tò mò đang ngồi dưới hội trường.

Tôi muốn nói với cô bé rằng: “Đừng chơi đàn vì bất cứ ai, hãy chơi vì bản thân em muốn thế. Vì muốn đắm mình vào những tiếng đàn tuyệt diệu, lúc ấy, những ngón tay của em mới có thể tạo nên những tiếng đàn tuyệt vời nhất.” Nói xong, những ngón tay tôi bắt đầu lướt trên những dây đàn, từng mảng kí ức về Chi Anh xẹt qua trong tâm trí tôi, từng ánh mắt, từng nụ cười của cô bé hiện lên rõ hơn bao giờ hết. Giống như thể đang nói chuyện với cô bé, tôi đem cả trái tim mình để hát, tôi muốn cho cô bé thấy trong lòng tôi cũng có một cô gái nhỏ như trong bài hát này.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang dội, tôi có thể cảm nhận được sự hào hứng của tất cả mọi người. À, thật ra thì tôi cũng không ngạc nhiên lắm đâu, tôi biết mình hát hay lắm mà. Khi vào sau cánh gà, tôi

không thấy Chi Anh đâu, như đã đoán trước được ý tôi, Huy vỗ vai tôi nói: “Con bé bảo ra khu A4 đi dạo rồi.”

Bước chân ra khu nhà A4, tôi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Chi Anh chìm trong màn đêm. Cô bé lững thững bước đi trên hành lang, ngân nga khe khẽ giai điệu bài hát “Let it be”. Nhìn thấy tôi, cô bé hơi chững lại, rồi im bật, không hát nữa. Tôi mỉm cười sánh bước đi bên cạnh cô bé, trong không gian vắng lặng chỉ có tiếng bước chân của chúng tôi. Một lúc lâu sau, Chi Anh khẽ nói: “Anh hát bài ‘Nhỏ ơi’ cũng hay phết nhờ.”

Tôi dừng chân, xoay người nhìn cô bé, cười dịu dàng. Lúc tôi hát bài hát đó, tôi nhớ về những kỉ niệm giữa tôi và em, cô bé ạ. Lúc ấy, tôi mới nhận ra rằng, từ lúc em gia nhập câu lạc bộ, tôi chưa từng hát “Let it be”, vậy thì tại sao cô bé lại nói rằng tôi hát “Let it be” là hay nhất? Tôi nhớ, lần cuối cùng tôi hát bài hát đó là... cách đây hai tháng, ngày mười hai tháng năm. Chi Anh ngắt lời tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn cô bé, nhìn thật kĩ gò má đang ửng đỏ, và cả nụ cười e ấp ngại ngùng của cô bé, cuối cùng quyết định không hỏi nữa. Tôi kéo cô bé ngồi xuống ghế đá, bắt đầu chơi đàn, tiếng đàn vang lên trong đêm yên lặng xen lẫn tiếng hát thật nhỏ của chúng tôi. Ngoài kia, tiếng ca hát vang vọng, nhưng dường như cả hai chúng tôi đều không nghe thấy, nơi này là không gian của riêng hai chúng tôi, chỉ có tôi và cô bé mà thôi.

*“Let it be, let it be,
Let it be, let it be,
Whisper words of wisdom,
Let it be.”*

Một ngày hè ngập tràn nắng và gió, Chi Anh ngồi sau xe tôi, ngẫu nhiên hát bài “Con cò bé bé”. Cô bé hát rõ to, khiến cho những người đi trên đường tò mò quay lại nhìn chúng tôi. Tôi vừa ngại, vừa thấy buồn cười, bất giác tôi bật cười thành tiếng.

“Anh làm gì mà tự dưng cười như bị điên thế? Bảo làm sao này giờ mọi người cứ nhìn. Đừng cười nữa, làm mất mặt em quá.”

Chi Anh bất mãn phản đối tôi, khiến tôi dở khóc dở cười. “Cô bé à, em không nhận ra vấn đề bắt nguồn từ em chứ không phải từ tôi sao?”

Khi đi qua vườn hoa trung tâm, nhìn mấy cặp tình nhân đang nắm tay nhau, chuyện trò vui vẻ, tôi hỏi băng quơ. “Nè cô bé, có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

“Nhớ, tròn bốn tháng em gia nhập câu lạc bộ, đồng thời cũng là kỉ niệm ngày gặp nhau đầu tiên giữa người đẹp và quái vật.”

“Ừ, anh cũng không muốn làm em buồn nhưng nếu em tự ý thức được mình là quái vật như vậy thì anh cũng không cần phải ngại nữa.” Tôi gật đầu.

Cô bé đánh bộp một cái vào lưng tôi: “Anh muốn chết hả?”

Tôi cười vô cùng vui vẻ, im lặng một lúc, tôi lại ngập ngừng hỏi tiếp: “Thế... không biết đến bao giờ chúng mình mới yêu nhau nhỉ?”

Cô bé im lặng, không có một câu trả lời. Tôi không nghe thấy tiếng ồn ào của phố phường nữa, chỉ nghe thấy tim mình đập thật mạnh. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng cười thật khê vang lên sau lưng. Đôi bàn tay nhỏ nhắn vòng ra đằng trước ôm hờ lấy thắt lưng của tôi, tiếng cô bé thì thầm thật khê: “Bây giờ.”

Tôi cười hạnh phúc, bàn tay nắm lấy tay cô bé, những ngón tay đan vào tay cô bé thật chặt. Từ hai bên đường, dường như có tiếng đàn guitar vang lên, vút cao, cao mãi. Những tia nắng len qua tán lá cây, lốm đốm trên mặt đường, rực rỡ những sắc màu hạnh phúc.

LILA

Tình yêu màu nắng

Những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai yếu ớt vương trên những tán lá còn lấp lánh sương đêm. Những chú chim sẻ ríu rít nhảy nhót trên cành cây. Gió len qua những khe cửa lùa vào nhà, mang theo hơi thở lạnh giá của nữ thần mùa đông.

Trà Mi cựa mình, kéo chăn lên kín cổ, cuộn tròn lại như một con sâu. Chỉ được một lúc, cô lại thò đầu ra khỏi chăn, lười nhác ngồi dậy. Cô che miệng ngáp một hơi dài, với tay lấy chiếc áo khoác dạ vắt trên ghế, nhanh chóng mặc vào rồi bước chân xuống giường. Cái cảm giác lạnh lẽo của sàn nhà truyền tới bàn chân cô, khiến cô hơi rùng mình. Cô mở cửa ban công, vươn vai, vận vẹo cơ thể cho khỏe khoắn. Từng làn gió nhẹ mơn man trên gương mặt cô khiến cô co rúm người lại. Giơ tay lên cao, làm một động tác vận mình, lúc này cô mới liếc mắt nhìn đến đồng hồ đang treo trên tường, cô giật mình nhận ra lúc này đã là gần bảy giờ sáng.

Vội vàng mặc đồng phục, rồi khoác cái áo khoác bông ấm áp mà mình thích nhất, Trà Mi vớ vội lấy cái cặp rồi chạy xuống nhà. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cô chạy ra phòng khách. Bố mẹ cô đang xem bản tin thời sự buổi sáng rất chăm chú, ba bát phở nghi ngút khói đặt trước mặt họ nhưng chẳng ai thèm động đũa tới, bố mẹ lại đang chờ cô đây mà. Cô vuốt vuốt mái tóc dài của mình cho đỡ rối, nói với bố mẹ: “Con muộn mất rồi, không ăn sáng đâu, bố mẹ cứ ăn đi! Con đi đây.”

Bố mẹ Trà Mi dường như không chú ý tới cô, họ đang chăm chú xem bản tin hình sự trên ti vi. Vốn đã định lao ra khỏi nhà, nhưng một gương

mặt trên ti vi đã níu bước chân cô lại. Giữa màn hình là hình ảnh của một chàng trai chừng hơn hai mươi tuổi, gương mặt sáng sủa, khá đẹp trai, đeo kính trông rất thư sinh và có vẻ trí thức. Tiếng nữ biên tập viên vẫn vang lên đều đều khiến cô không thể không chú ý. “Sau nhiều ngày trốn chạy khỏi sự truy nã của lực lượng công an nhân dân thành phố X, đến ngày hôm qua, tức ngày x/x/20xx, tên tội phạm giết người hàng loạt Trần Văn Tiến đã bị lực lượng công an nhân dân bắt giữ. Tại cơ quan điều tra, Tiến đã khai nhận hành vi tội ác của mình. Tính đến thời điểm hiện giờ, Tiến đã sát hại mười hai người, trong đó có hai người là đàn ông và mười nữ sinh viên đại học. Theo viện kiểm sát của tòa án nhân dân tối cao, mức hình phạt dành cho hành vi giết người của Tiến là bị kết án tử hình...”

Trà Mi chép miệng, lắc lắc đầu. “Đúng là chẳng thể trông mặt mà bắt hình dong được mà, nhìn cái mặt hiền lành thế kia...”

Cô liếc nhìn mẹ cô đang ứa nước mắt, ngả người vào ngực bố cô mà khóc; thầm chép miệng một lần nữa, mẹ cô lại bắt đầu ủy mị rồi. Bình thường mẹ cô xem phim tình cảm cũng khóc, miền trung bão lũ mẹ cô cũng khóc vì “thương đám nhỏ sống cực khổ”, “thương nhà cửa bị lũ cuốn trôi”... Xem bản tin thời sự cũng phải khóc cho bằng được vì bà “thương gia cảnh người ta gặp chuyện bất hạnh”. Lần này thì cô cũng chẳng hiểu mẹ cô khóc vì thương cho mười hai nạn nhân, hay là thương vì tội phạm vẫn còn trẻ đã phạm tội, làm lỡ dở cả cuộc đời. Chẳng suy nghĩ nhiều nữa, cô vội đi giày, lao ra khỏi nhà; nếu không, chắc chắn mẹ cô sẽ lại ca bài ca bất tận vì cái tội ngủ dậy muộn rồi lại không chịu ăn sáng nữa cho xem.

Mẹ của Trà Mi sau một hồi thút thít cuối cùng cũng ngừng khóc, bà chậm rãi đứng dậy, vào nhà tắm lau nước mắt. Đột nhiên, bà ngẩn người ra một chút rồi gọi với ra ngoài: “Ông ơi, sao bàn chải với khăn mặt của cái Mi lại ướt thế hả ông?”

Từ bên ngoài phòng khách, giọng nói trầm khàn của ông chồng bà nói với vào: “Tôi có biết đâu.”

Bà nhú mày, rồi khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, không nghĩ ngợi nhiều nữa. Chậm rãi đi ra ngoài phòng khách, bà bê lên một bát phở, đem vào bệ

bếp để, nhẹ giọng nói: “Để khi nào con nó về thì nó ăn.”

Ông giương mắt lên nhìn vợ mình, nén tiếng thở dài, khẽ gật gật đầu: “Ừ, bao giờ con nó về thì nó ăn.”

Sáng sớm mùa đông, ngoài đường không có nhiều xe cộ, sương giăng một lớp mỏng trước mắt, nhìn phía xa chỉ thấy một màu trắng xóa, mờ ảo. Cái lạnh của ngày đông cùng lớp sương mù ngấm vào cơ thể Trà Mi, khiến cô khẽ run lên vì lạnh. Khi cô chạy tới trường thì đã là bảy giờ hơn, xui xẻo hơn, đứng ở cổng là thầy giám thị nổi tiếng khó tính của trường cô. Thôi xong, lần này nhất định cô sẽ phải đứng ngoài chờ đến tiết sau mất. Lò dò đi đến gần thầy giám thị, hy vọng có thể xin xỏ thầy châm chước cho, cô rụt rè lên tiếng: “Em... ừm... thầy ơi...”

“Hắt xì!”.

Thầy giám thị đột nhiên hắt xì một cái thật mạnh, rồi đưa ngón tay trở lên dụi dụi mũi, lẩm bẩm: “Hôm nay lạnh thế nhỉ!”

Thầy giám thị chẳng thèm liếc cô một cái, đi lướt qua cô vào phòng trực ban ngồi. Trà Mi hơi ngẩn ra một chút, thoáng có chút cảm kích. Thì ra thầy giám thị cũng có lúc tâm lý như thế, biết thương học sinh đi học vất vả. Không bỏ lỡ cơ hội trời ban, Trà Mi ba chân bốn cẳng chạy lên lớp; lúc này, cô giáo đang giảng bài, giảng đường cũng đã chật kín chỗ. Cô rụt rè xin phép vào lớp, nhưng không nghe thấy cô giáo trả lời, trên bục giảng vẫn vang lên tiếng giảng bài đều đều. Trà Mi tự hiểu rằng, cô giáo đang giảng bài nên không muốn bị cắt ngang, cũng đồng nghĩa với việc cô được phép vào lớp. Chọn cho mình một chỗ ngồi còn trống ở cuối lớp, Trà Mi bắt đầu lôi vở ra chép bài, cô cảm thấy hôm nay lớp học có cái gì đó khang khác, nhưng khác ở chỗ nào thì cô lại không lý giải được.

Năm tiết học trôi qua một cách nhanh chóng, Trà Mi nhanh như một cơn gió, vội vàng thu dọn đồ dùng học tập rồi chạy ra cổng trường đứng chờ. Đã thành thói quen từ lâu, mỗi lần tan học, cô đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra đây để chờ người yêu cô - Hoài Trung.

Nhưng mà... cô đang nhìn thấy gì thế kia? Anh đang đi cùng một cô gái, họ đang nói chuyện cười đùa với nhau rất vui vẻ, cô gái đó đang khoác tay

của anh, gương mặt anh không giấu nổi sự ngọt ngào và yêu chiều. Chuyện gì... chuyện gì đang xảy ra thế? Anh cùng cô gái ấy đi lướt qua cô, lúc này dường như trong mắt anh chỉ tồn tại hình bóng của cô gái ấy, chỉ có mình cô gái ấy, không có cô...

Trà Mi cảm thấy trời đất như đảo lộn, thế giới xung quanh chao đảo, trái tim như bị ai bóp nghẹt đau đớn, nước mắt lăn dài trên gương mặt lạnh giá. Đôi chân cô run rẩy bước theo bọn họ, hơi thở khó nhọc như có đá chặn ở ngực. Anh vẫn không nhìn thấy cô, hai người họ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng đầy ngọt ngào.

Cô muốn gào to lên, muốn chạy tới, muốn để anh nhận ra rằng mình đang đi rất gần anh. Nhưng cô lại không làm được, nỗi đau như quật ngã cô, khiến cô choáng váng. Sau khi đưa cô gái ấy về nhà, anh rẽ vào một con ngõ nhỏ. Cô vội vàng chạy theo, nhưng bước chân anh cứ thế xa dần, xa dần... Cô không cách nào đuổi kịp.

Cuối con ngõ nhỏ thông ra một con đường dọc ven sông, ở nơi ấy, có một khu nghĩa trang. Bước chân anh chậm dần, chậm dần rồi dừng lại hẳn trước một ngôi mộ. Anh quỳ xuống trước mộ, dịu dàng đưa tay lên vuốt ve phiến đá. Sự hạnh phúc tràn đầy trên gương mặt đã biến mất, thay vào đó là một nụ cười gượng gạo đầy đau đớn. Khóe mắt anh long lanh, rồi cuối cùng, không kìm được nữa, anh khóc. Bàn tay nắm lại thành nắm đấm, anh gục đầu xuống để nước mắt rơi trên phiến đá, đôi bờ vai khẽ run lên, tiếng nói đứt quãng, nghẹn ngào: “Trà Mi, cuối cùng thì... hẳn cũng đã phải... đền tội trước pháp luật, em... có thể... an nghỉ được rồi.”

Giống như có một tiếng nổ lớn mạnh mẽ vang lên trong đầu, Trà Mi cảm thấy không gian xung quanh như vỡ vụn dưới chân, lồng ngực đau buốt. Cô bàng hoàng trước những gì mình vừa nghe thấy, đôi chân cô run rẩy, cố lê bước đến phía sau anh, nhìn vào di ảnh trên bia mộ. Đôi mắt nhòe nước cố gắng mở to để nhìn cho rõ... nụ cười rạng rỡ của cô trên phiến đá xám ngoét lạnh lẽo... Những dòng chữ trên bia mộ như những nhát dao đâm thẳng vào lồng ngực của cô. “Nguyễn Trà Mi. Sinh năm 199x, mất năm 201x.”

Những mảnh kí ức rời rạc quay trở về trong tâm trí, cô đau nhói lòng nhớ lại một ngày cách đây ba năm, khi cô và anh cùng nhau ngồi xem phim “Tình người duyên ma.” Miệng nhồm nhoàm nhai bỏng ngô, cô vươn bàn tay, giật giật tay áo anh.

“Anh!” “Gì?”

“Sao ma mà người lại chạm vào được thế kia?” “Anh chịu.”

Hoài Trung trả lời gọn lỏn, anh vẫn luôn như thế, kiệm lời đến đáng sợ.

“Nếu sau này em chết, liệu anh có giống anh chồng kia, vẫn yêu em dù em là ma không?”

“Em nói bậy bạ cái gì thế?”

Hoài Trung nhú mày, tỏ vẻ không vui. Cô hứ một tiếng rồi lại bốc bỏng ngô bỏ vào miệng, mắt chăm chú nhìn vào màn hình ti vi.

“Sau này em mà chết trước, thế nào em cũng hiện hồn về tìm anh cho mà xem.” Cô lẩm bẩm.

Hoài Trung cười xòa, dịu dàng xoa đầu cô. “Đồ ngốc này, không được nói linh tinh như thế. Anh không vui đâu đấy. Em mà chết trước anh, anh yêu cô khác cho mà xem.”

Cô còn nhớ, hôm ấy cô đuổi theo anh, đánh anh cho đến khi anh vừa cười sằng sặc vừa xin lỗi.

Cô nhớ... thái độ kì lạ của mọi người sáng nay và cả sự kì lạ trong lớp học. Cô đã không nhận ra trong lớp toàn những gương mặt lạ lẫm, và cô chép vào vở những kiến thức của một môn học mà cô chưa từng được biết tới.

Cô nhớ... nhớ cả cái ngày định mệnh cách đây ba năm... khi cô về nhà sau một buổi học thêm muộn. Ngày ấy... cô gặp người con trai đó... người mà cô đã nhìn thấy trên bản tin hình sự... Cô đã nằm ở đó, dưới ba tấc đất lạnh. Cô... chỉ là một linh hồn.

Hoài Trung gạt nước mắt đứng dậy, mỉm cười nhìn gương mặt của người con gái anh yêu lần cuối rồi bước đi, dáng lưng đầy cô độc. Trà Mi hoảng hốt, cô cố đuổi theo anh, nhưng dường như có một lực hút níu bước chân

cô lại, khiến anh càng lúc càng xa. Cô nhìn xuống dưới, thấy đôi chân của mình đang dần dần mờ nhạt, cô cố gọi tên anh nhưng lại nhận ra cổ họng mình như nghẹn lại, không phát ra bất cứ âm thanh nào. Cô đuổi theo, vùng vẫy trong vô vọng, cô sắp đuổi kịp anh rồi, nước mắt tuôn rơi không cách nào dứt, cô cố gắng gọi tên anh...

“Anh Trung!”

Bước chân của Hoài Trung dừng lại, dường như... anh nghe được một giọng nói quen thuộc, anh xoay người, sững sờ khi nhìn thấy cô. Cô đứng trước mặt anh, cơ thể gần như trong suốt khiến anh có thể nhìn được cả cảnh vật phía sau. Toàn thân cô tỏa ra những đốm sáng lấp lánh, tản ra khắp bốn phía. Đôi môi anh run rẩy, cổ họng nghẹn đắng, nước mắt đã khô lại một lần nữa rơi xuống. Anh đưa tay muốn chạm vào cô, nhưng tay anh lại xuyên qua cơ thể của cô, anh chỉ có thể cảm nhận được hơi lạnh từ đầu ngón tay lan truyền đến, như thấm cả vào tim. Anh lên tiếng, thanh âm nghẹn ngào và run rẩy: “Xin lỗi, anh xin lỗi!...”

Cô nhìn anh, khẽ lắc đầu, cô hiểu anh đang nói gì. Cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng nhưng không giấu nổi nét đau buồn.

“Anh... yêu cô ấy nhiều chứ?”

“Nhiều!”

“Nhiều hơn yêu em không...?”

Giọng nói của cô vang vang, mơ hồ, như tiếng vọng từ một nơi rất xa, nhẹ như một làn gió thoảng qua bên tai. Nước mắt trong suốt rơi xuống, biến mất giữa khoảng không. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, đôi lông mày nhíu chặt, cổ kìm nén đau đớn.

“Nếu tình yêu anh dành cho cô ấy không đủ, anh sẽ không bao giờ chấp nhận từ bỏ em để ở bên cạnh cô ấy.”

Trà Mi mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng, thuần khiết như một tia nắng sớm mai, không trách cứ, không chút phiền muộn. Cô cảm thấy trong lòng thanh thản đến lạ kì. Người cô yêu nhất đã không còn cô độc, đã có một người khác thay thế cô chăm sóc cho anh, và anh sẽ sống một cuộc sống hạnh

phúc. Khi một người chết đi, nếu còn điều gì vương bận, linh hồn sẽ vất vương chốn trần gian. Còn cô, sau ba năm, cô trở về vào đúng ngày mình mất, ngày kẻ thù ác phải đền tội. Và cô trở về... để chứng kiến người cô yêu hạnh phúc bên một người khác. Để trong lòng không còn vương bận nơi trần gian - vốn đã không còn là nơi cô thuộc về. Ba năm trước, anh mất cô, để bây giờ anh lại gặp cô trong nước mắt cùng nỗi đau xé lòng.

Nước mắt cô rơi xuống, hóa thành những đốm sáng, bay lơ lửng trong không trung. Những đốm sáng phát ra từ cơ thể cô mỗi lúc một rõ nét, tản mạn ra nhiều phía, sang trái, sang phải, xoáy tròn nơi đôi chân đang dần biến mất của cô. Cô cố rướn người về phía trước, muốn đặt lên môi anh một nụ hôn. Anh khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận một thoáng lạnh lẽo trên đôi môi cùng nước mắt rơi xuống khoe môi mặn chát.

Cô cười, một nụ cười rạng rỡ, thân thể nhanh chóng tan biến dần thành những đốm sáng lấp lánh, lơ lửng giữa không trung rồi dần dần mờ nhạt đi và biến mất như chưa từng tồn tại. Anh hơi ngửa cổ lên trời, nước mắt lặng lẽ lăn trên gò má, xuống đến cằm rồi rơi xuống đất. Anh đưa tay ôm lấy ngực, cố nén nỗi đau đớn, anh gào thét thật to tên cô, nhưng... cô đã không thể trở lại nữa... Từ trên cao, những tia nắng vàng yếu ớt bao phủ lấy thân thể cô độc của anh, ấm áp như cái ôm của cô vậy...

Mùa đông, người anh yêu thương quay trở về...

LILA

Mưa hát khúc tình ca

Tôi đẩy mạnh cánh cửa phòng của Thiên. Cô bạn không khóc, cũng không tỏ ra buồn bã chút nào như tôi tưởng, mà thản nhiên ngồi mút kem, thật chậm, vừa lơ đãng ngắm nhìn bầu trời giông xám xịt vờn vũ qua ô cửa kính lớn. Hình ảnh này, đã lâu rồi tôi không gặp. Cũng chỉ vì cái cố gắng giảm cân điên cuồng của Thiên khiến tôi hiếm khi nhìn thấy cô đụng vào bất cứ đồ ngọt nào, khó thấy được gương mặt rạng rỡ khi tôi đưa cho cô ấy cây kem còn vương hơi nước lạnh lạnh. Mà rồi, xét cho cùng, Thiên cố gắng đến như thế chỉ vì một người mà cô chưa một lần gặp mặt.

Thiên với tôi là đôi bạn thân từ hồi còn đi nhà trẻ. Và cái người mà cô ấy chưa bao giờ gặp đã từng được cô kể với tôi bằng danh từ “bạn trai”. Thiên trẻ con, rất rất trẻ con và những đứa trẻ mang lốt người lớn như Thiên thì thường được khuyến mãi thêm tính mơ mộng vẩn vơ. Sẽ không có gì là lạ khi vào một chiều xám xịt nặng trĩu hơi nước, cô bạn qua nhà lôi tuột tôi ra một quán trà sữa không tên trong hẻm nhỏ mà hai đứa đã cộp mác “đồng khám phá” kiếm một chỗ thật gần cửa sổ, nơi gió thổi mát nhất, gọi hai ly trà sữa bạc hà, rồi ngồi lặng yên cho gió thổi bay ngược mái tóc dài về phía sau. Khi trời bắt đầu đổ mưa, cô bạn mới bắt đầu quay sang tôi, kể cho tôi nghe về... căn nhà trong tương lai - nơi có giàn hoa giấy hồng hồng vắt qua cánh cổng trắng, nơi có một mảnh vườn nho nhỏ bên hông nhà, để cô trồng cây, rồi mắc một chiếc xích đu trắng, giống như chiếc xích đu đồ chơi mà tôi tặng cô ấy từ hồi hai đứa còn nhỏ xíu, hoặc kể về những mơ ước thoáng qua trong đầu.

Vào một chiều hè nắng rực, Thiên chạy sang nhà tôi, cô kéo tuột tôi vào bếp, lấy cho mình một cốc nước lạnh, rồi cô từ tốn nói với tôi: “Này Minh, tớ nghĩ tớ đã thoát được kiếp FA¹”

¹*Vẫn độc thân, chưa tìm được nửa kia của mình.*

Tôi như bị một cục đá chặn ngang họng, cảm giác như ruột gan mình có hơi quặn lên chút xiu, nhưng rồi tôi lấy lại vẻ mặt nhản nhở: “Ai rước hộ tớ cái cục nợ này đi thế?” Thiên nhoài người lên đánh tôi, mặt cô đỏ lựng, rồi cô kể về Quân:

“Hôm đó tớ đang lang thang trên facebook, rồi tớ thấy ảnh của Quân trên một trang săn ảnh teen cùng với link facebook của cậu ấy. Tớ kết bạn, vô thức thôi, ai mà tin được rằng cậu ấy sẽ đồng ý chứ, và hộp thư của tớ nhận được tin đồng ý ngay sau đó, rồi tớ nói chuyện với Quân. Lần đầu tiên tớ thấy trai đẹp mà lại thân thiện như thế. Nói đến đây, cô bạn dừng lại, gãi đầu rồi ập úng, nói chuyện với nhau được hai tháng, cậu ấy nói thích tớ. Trước giờ tớ chưa từng nghĩ đến chuyện tớ sẽ thích Quân, nhưng tớ không có ý nghĩ chỉ coi Quân là bạn, nên tớ nhận lời”.

“Và rồi cậu nghĩ dần dần cậu sẽ thích Quân sao?” Tôi chặn lời Thiên.

“Tớ không biết. Hình như ngay bây giờ tớ đã thích rồi, hoặc là không. Ừ thì, cậu khó có thể định nghĩa được cảm xúc của tớ nếu cậu ở trong tình trạng của tớ, Minh ạ.”

Chúng tôi không nói thêm gì nữa. Thiên lên lầu, lấy Chuyện con mèo dạy hải âu bay trên kệ sách của tôi rồi thản nhiên đọc. Tôi liếc cô bạn, thừa biết rằng bây giờ có nói gì đi nữa thì cũng thừa thãi hết.

Không khó để tôi có được facebook của Quân. Cậu ta có vẻ như khá nổi với những bộ hình đẹp đến long lanh, gương mặt cậu đủ để đốn tim hàng loạt các cô gái, nhất là mẫu con gái như Thiên. Thú thực, tôi không có cảm tình với những đứa con trai như thế. Cậu ta có đủ kiên nhẫn để ở bên Thiên, để nghe về những thứ lấp lánh màu hồng của cô không? Đôi lúc, tôi thầm thắc mắc tại sao Thiên lại có thể đặt tình cảm của mình vào một người mà cô chỉ quen qua những dòng tin nhắn vô hồn và vài bức ảnh đẹp đẽ. Trong

suỵ nghĩ mà tôi hay áp lên Thiên, quen một “hot boy” là điều tồi tệ nhất trong đời. Sẽ thế nào với Thiên, nếu một ngày những dòng trạng thái mui mẫn không còn dành cho cô bạn và Thiên, trong những cuộc tán gẫu với bạn bè của Quân, sẽ được gọi với tên “con ngốc”. Điều đó sẽ thực kinh khủng, và với Thiên thì tôi thề nó sẽ ngang với ngày tận thế. Nhưng mà, làm sao được khi Thiên cứ khẳng khẳng cho rằng Quân không phải là người như vậy và ngày tận thế đó sẽ không bao giờ tồn tại. (Nghe như thế hai người sắp lên Thánh đường và làm lễ cưới không bằng).

Như tôi đã nói, Thiên trẻ con và Thiên tin vào những điều cô nghĩ một cách tự nhiên như kiểu “Thiên là phải vậy”. Không thể phủ nhận rằng nó tạo cho Thiên một tính cách rất riêng, nhưng đứng trên lập trường một thằng bạn thân lâu năm mà nói, điều đó chẳng tốt tí tẹo nào cả.

Tôi không phủ nhận rằng tôi khá ngạc nhiên khi nghe Thiên kể về những sự trùng hợp đến bất ngờ giữa cô bạn và Quân. Cùng ngày sinh, năm sinh, cùng phát cuồng lên vì Justin Timberlake và hơn hết là cùng thích mưa. Thiên nói Quân thích ngắm mưa qua cửa sổ và cực kì thích khi cảm nhận được sự mát lạnh của những giọt mưa trên da mình. Thú thực là trước giờ tôi không hề thích mưa, hay nói thẳng là ghét sự ẩm ướt đến khó chịu của những vũng nước đọng lại trên mặt đường và màn mưa xiên xiên che mất tầm nhìn. Nghe Thiên hào hứng khoe, bỗng dưng tôi cảm thấy lo lắng. Có khi nào Quân “cướp” mất Thiên của tôi không, và có khi nào Thiên sẽ phát chán với thằng bạn thân không có một điểm chung này không?

Mưa to. Sấm chớp ầm ầm ngoài cửa sổ. Với thời tiết như thế này thì việc Thiên đi ra khỏi nhà và kéo tôi ra quán là không thể. Thiên cực kì sợ chớp. Nghe có vẻ buồn cười, nhưng cô bạn chỉ sợ ánh chớp nháy nháy, chứ không hề sợ tiếng sấm đì đùng như hầu hết những cô bạn khác. Với lại, hôm nay là chiều thứ hai, là buổi chiều mà Quân sẵn sàng cắt lịch tập guitar để ngồi ở nhà và tán gẫu với cô bạn. Tốt nhất là không nên xen vào.

Nghĩ về Quân, tôi lại giật mình bất ổn. Sẽ thế nào đây nếu Thiên lúc nào cũng ở cạnh hộp tin nhắn của Quân và tôi trở thành người thừa trong cuộc sống của cô ấy? Tôi nhớ cô bạn có lần nói với tôi rằng Quân và cô ấy là hai

cặp góc đối đỉnh. Dù thế nào đi nữa thì số đo cũng bằng nhau không khác đi một độ. Tôi bật cười. Nếu nói thế thì Thiên cũng phải nghĩ đến việc tôi và Thiên là cặp góc kề bù chứ. Luôn ở cạnh nhau bất kì lúc nào, và dù cho là góc này to hay bé thì tổng cũng phải bằng 1800, bù trừ cho nhau những khiếm khuyết. Bỗng dừng một ý nghĩ thoáng qua trong tôi nhưng cũng đủ để tay chân tôi tê lại trong giây lát: “Hay là tôi thích Thiên? Chắc không... À mà, biết đâu bất ngờ.” Nhưng tôi thừa biết, Thiên chỉ coi tôi là bạn và tôi cũng thế. Hai đứa chỉ là bạn, những người bạn bù lấp khiếm khuyết cho nhau. Trấn an mình như thế, nhưng không thể phủ nhận là tôi vẫn còn bàng hoàng với ý nghĩ mong manh vừa rồi.

Trời đang nắng bỗng dừng lại một cách đáng ngạc nhiên, rồi gió thổi tới xóa hết đi những tia nắng còn sót lại. Theo lệ thì những buổi chiều như thế này, Thiên sẽ hí hửng qua nhà tôi, lôi tôi vào quán trà sữa nhỏ xíu nhưng quen thuộc và ấm áp, lúc nào cũng ngập tràn các giai điệu cổ điển rất hay mà tôi không biết tên. Nhưng hôm nay, khi trời đã lác đác vài giọt mưa, Thiên vẫn chưa đến, cảm giác khó chịu kì lạ khi lỡ một việc gần như đã trở thành thói quen thôi thúc tôi rời mắt khỏi ô cửa sổ để qua nhà Thiên. Đến nhà Thiên tôi bắt gặp Thiên đang xuýt xoa với cái lạnh của miếng kem to đến giật mình. Thiên lúng búng nói: “Quân nói muốn gặp tớ và tớ giảm cân. Tôi thề đây là câu nói ngắn gọn, nhưng đầy đủ ý nghĩa của Thiên khiến tôi dễ dàng phát điên trong khoảng thời gian không quá hai giây sau khi nghe.

“Kem trong miệng kìa.” Tôi chỉ chỉ.

“Ừ thì, nốt hôm nay thôi mà, một hôm thôi mà. Đâu có sao đâu!” Cô bạn đảo mắt nghịch ngợm.

Chúng tôi chỉ nói chuyện đến đó, rồi tôi lấy cớ ra về vì mưa ngày càng nặng hạt. Tôi hiểu rằng, sẽ chẳng còn buổi trà sữa nào nữa và thế thì cực kì buồn.

Tôi rời nhà Thiên, từ chối cái áo mưa của cô bạn đưa rồi lại đặt chân đến cửa quán trong bộ dạng ướt lướt thướt cho dù quán không xa nhà Thiên là mấy. Vẫn là hai cốc trà sữa bạc hà nhưng chỉ cho mình tôi uống. Trừ khoản

hợp nhau về tính cách, thì điểm duy nhất còn lại gắn kết tôi với Thiên là... cái bàn ăn. Thế nên mỗi lần hai đứa gặp nhau đều có sự góp vui của đồ ăn. Như vậy tức là không chỉ những chiều mưa tôi mới “được” gặp Thiên, mà chúng tôi hầu như lúc nào cũng ở cạnh nhau, vì nhà hai đứa chỉ cách nhau một con phố. Tôi có thể bỏ mọi cuộc hẹn với Thiên, ngoại trừ những chiều đặc biệt bên ly trà sữa. Vậy mà giờ đây, chỉ vì Quân - một thằng con trai chưa hề chạm mặt, mà cô bạn lại gạt tất cả những buổi chiều ấy qua một bên...

Mặc dù định sẽ giận lây sang Thiên, nhưng sau cuộc điện thoại kêu đói ẩm trời của cô bạn, tôi lại dẹp tất cả các ý nghĩ vớ vẩn đó đi. Dĩ nhiên là tôi chẳng thể bỏ mặc cô bạn thân, cực kì thân đang than trời than đất vì đói. Tôi trêu rằng Quân đã bỏ bùa Thiên, khiến cho cô mới phải làm mọi thứ vì cậu ta, như là đan khăn, làm móc khóa handmade rồi bây giờ là tới cái vụ giảm cân điên rồ này nữa. Đưa cho cô bạn cốc sữa không đường, tôi thở dài: “Tớ không thể tưởng tượng lúc gầy đi thêm cậu trông sẽ thế nào? Không phải bây giờ đã là rất ổn rồi sao? Mà nếu cậu nói vóc dáng như thế này là béo, thì lúc béo cậu sẽ xinh hơn gấp vạn lần. Chắc chắn!”

“Vấn đề là cậu phải thấy các bạn gái của Quân. Xinh và thon thả cực kỳ!” Cô bạn meo máo. “Tớ không thích làm con vịt đập đập đôi cánh ngăn tuna giữa bầu trời nga đâu.”

Tôi giả vờ cầm cúi đọc công thức nấu ăn trong cuốn sách, coi như không nghe thấy lời cô bạn nói.

Mọi chuyện vẫn trôi đi nhẹ nhàng. Những câu chuyện của Thiên không bao giờ tẻ nhạt, kể cả những câu chuyện về người tôi không ưa chút nào - là Quân. Dần dần tôi cũng chấp nhận sự hiện hữu, dù là vô hình của Quân giữa chúng tôi.

Hôm nay là ngày cô bạn đi gặp Quân.

Thiên hôm nay thực sự rất xinh. Thực ra thì đối với tôi cô lúc nào cũng xinh đẹp cả, theo cách của riêng tôi. Nhưng hôm nay, cô xinh theo một cách khác. Cầu kỳ hơn mọi ngày, kiêu sa hơn mọi ngày. Cô mặc váy xanh lam, ngắn ngang đầu gối, đẹp qua một bên áo phông quần jean thoải mái -

bộ đôi luôn là best choice khi cô mở tủ quần áo ra. Tóc không buộc túm lòa xòa tự nhiên như mọi ngày mà để xõa, thậm chí còn cài nơ. Giày converse đế mềm đen trắng bụi bặm cô để yên trong hộp tủ và lôi ra đôi giày bệt cũng thắt nơ ở mũi.

Tôi đưa ngón tay vuốt nhẹ những giọt nước đọng trên cốc trà sữa đầy nguyên, để giai điệu của Set fire to the rain “chảy tràn” bên tai. Tôi nghĩ, nghĩ rất nhiều, nghĩ miên man, nghĩ về tình cảm giữa tôi với Thiên. Ừ, tôi coi cô ấy là bạn. Nhưng sao bây giờ tôi lại thấy khó chịu đến thế, khi mà tưởng tượng ra cảnh Thiên và Quân ngồi bên nhau ở một quán cafe nào đó, cười nói như lúc tôi cùng cô ấy trong những ngày mưa ẩm ướt. Cảnh Thiên hạnh phúc nghệt thở khi tên Quân đó lôi cây guitar của cậu ta ra và gảy gảy một bài hát nào đó tặng cô. Có lẽ khi đánh mất đi một thứ, tôi mới nhận ra nó quan trọng với tôi đến nhường nào. Sau đó, tôi để trí óc lơ đãng lang thang nghĩ tới... Quân. Cậu ta thích Thiên vì cái gì chứ? Cô xinh? Hay cô nói chuyện thú vị? Hay đơn giản là để kiếm một người nào đó để vui chơi cùng cậu ta trong mùa hè dài lê thê này? Tất cả đều có thể. Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều là Quân không thích con người thật của Thiên. Cậu ta đâu biết là Thiên rất trẻ con, đâu biết cô xem phim Oggy như bị cưỡng, đâu biết cô thích kem, thích trà sữa bạc hà, thích mơ mộng, thích một cánh cổng trắng với giàn hoa giấy hồng hồng vắt ngang qua, thích văn phong của Marc Levy, thích rất nhiều thứ kì quái khác. Nói chuyện với nhau qua những dòng tin nhắn vô hồn thì làm sao cậu ta hiểu được Thiên chứ. Để hiểu một người, đâu chỉ có câu chữ là xong.

Hút một ngụm trà sữa, vị ngọt thanh quen thuộc. Quen thuộc đến mức bất giác tôi quay mặt sang phía đối diện, cứ ngỡ là Thiên vẫn đang ngồi đây, nhưng thực ra thì chẳng có ai cả. Trước mặt tôi chỉ toàn là không khí.

Điện thoại tôi rung bần bật trong túi quần... Thiên gọi.

“Sao thế?” Giọng tôi cáu kỉnh.

“Tớ về rồi. Đây, im lặng. Cậu đừng nói, đừng nói. Để tớ kể, đừng ngắt lời tớ...”

“Tớ sang nhà cậu nhé!” Tôi cướp lời luôn.

“Không không, bảo không được ngắt lời tớ mà. Đang ở quán à? Rồi rồi, hút trà sữa đi, thở sâu đi nào, rồi nghe tớ nói... Tớ, cậu biết rồi đấy, vừa đi gặp Quân về.”

“Buổi hẹn hoàn hảo đấy.” Tôi cười khẩy. “Rất hoàn hảo ý chứ”. Cười khẩy lần hai. “Quân tuyệt, đẹp trai, ga lăng”. Tôi gõ gõ tay lên mặt bàn. “Nhà hàng cậu ấy chọn tuyệt không kém nữa.” Tôi gục đầu xuống bàn tay. The Hard Way của Linkin Park đang chạy.

“Thực ra thì cũng đơn giản, bọn tớ nói chuyện, cười và cậu ấy hát cho tớ nghe.” Tôi nhắm mắt lại. “Như đã nói, buổi hẹn này con gái bọn tớ ai cũng mong hết.” Lồng ngực tôi run run. “Nhưng đến khi lên xe buýt về nhà, tớ tự hỏi mình là tớ đã lãng phí hai tháng hè vừa qua cho chuyện gì thế này, hay chính xác là cái quái gì thế này?”

Tôi phải mất mấy giây mới tiêu hóa nổi ý nghĩa câu nói ấy.

“Tớ cảm giác chúng tớ chẳng có gì cả. Vở ngoài hào nhoáng đấy, nhưng bên trong thì rỗng không như kiêu quả trứng bị hút hết lòng đỏ, lòng trắng ra ngoài. Muộn thật đấy, tớ mất hai tháng hè chờ đợi vô nghĩa. Chờ đợi đèn nick cậu ấy sáng, chờ đợi cho kim cân lùi về bên trái. Tớ dẹp hết những công việc hữu ích tớ có thể làm sang một bên để dành thời gian cho cậu ấy. Tớ thấy hối hận khi không hiểu ra những gì cậu nói sớm hơn. Nhưng bây giờ nói cũng chẳng để làm gì, tớ đã quyết định chia tay.”

“Chia tay? Ngay sau buổi hẹn đầu tiên với người nói chuyện cùng mình suốt hai tháng hè?” Được lắm! Kì dị như thế mới chính là Thiên. Cô ấy trở lại rồi.

Lại một lần nghĩ vẩn vơ nữa. Nếu Quân và Thiên không có tình cảm gì thì tôi có thể nắm lấy tay cô ấy được không nhỉ?

Thật tệ mãi sau tôi mới nhận ra một điều là, cố với tới những điều xa xôi để làm gì, khi những điều tốt đẹp đang ở ngay cạnh mình, quen thuộc như hơi thở.

TIỂU THIÊN

Kẻ bại trận

Nó xinh xắn, khéo léo, dịu dàng và thông minh. Trong mắt bọn con trai, nó rất đáng yêu, là hình mẫu lý tưởng của những đứa con gái đáng để yêu bây giờ, vì cơ bản nhà nó giàu, lại là con gái duy nhất nên được chiều chuộng. Thằng con trai nào cũng thích nó, theo đuổi và tán tỉnh nó, nghĩ nó như một nữ thần. Chỉ duy nhất những người từng “qua tay” nó mới biết nó là một đứa có gương mặt của thiên thần, nhưng trái tim cao đẹp thì không bao giờ gắn liền với bộ não của ác quỷ.

Nó thích chơi đùa với tình cảm của người khác, thích đặt tình yêu lên một ván cờ và xem cách mình chiến thắng. Nó thích cái việc cố gắng lừa dối một ai đó, để rồi bỏ rơi người ta ngay khi tình cảm của cả hai đứa đang đậm sâu nhất, đấy là những thứ nó thích. Bạn thân nó bảo đấy là bệnh, nhưng sẽ có người chữa khỏi cho nó, nhưng nó không tin. Nó không thích thì chẳng ai bước vào cuộc đời nó mà ra đi toàn vẹn cả. Vì nó đã từng đau, nên nó không cho phép mình nới lỏng trái tim ra một chút nào. Nó muốn thấy người ta phải đau như nó đã từng đau, muốn nhìn thấy ánh mắt đau thương cuối cùng của những con mồi mà nó chọn. Đâu phải riêng con gái mới biết đau. Nó có thể làm điều ngược lại mà bọn “playboy” thường làm và nó chắc chắn không bao giờ yêu con mồi của mình. Đôi khi nó thấy mình giống như một đứa bệnh hoạn, nhưng nó lại thấy vui với nỗi đau của người khác...

Những người đàn ông nó chọn, thường rất kỹ lưỡng. Họ phải có ít nhất ba tiêu chuẩn: Uả nhìn, dịu dàng và luôn có một mùi thơm riêng biệt. Những

mỗi tình chớp nhoáng của nó không bao giờ là vì tiền hay bất cứ cái gì khác, cho nên người nó chọn cũng không nhất thiết phải giàu có. Nó thường ưu tiên những chàng trai có một thiên tình sử với nhiều cô gái, nó thích những cuộc đấu và cảm giác chiến thắng khi người ta đã đem lòng yêu nó trước. Những “người yêu hò” của nó trung bình có thể ở bên nó nhiều nhất là ba tháng, nhưng nó vẫn luôn an toàn với những tai tiếng được gán mác gái ngoan vì tiêu chuẩn bốn không, không bao giờ xâm phạm: “Không yêu bạn thân; không yêu anh trai của bạn; không yêu bạn của người yêu; không yêu người yêu của bạn”. Cho nên những người được nó chọn thường không quen biết nhau, có thể nó gặp ai đó tại một quán bar, có thể trong một quán cafe, cũng có thể là trên đường đi học về...

Ấy vậy mà những con mồi của nó lại luôn yêu nó thật lòng và tha thiết dành tình cảm cho nó như một con thiêu thân thích lao đầu vào lửa. Điều đó làm nó hả hê vô cùng. Có một số người lại còn tỏ ra không tin với hành động của nó và nghĩ là nó có vấn đề gì khó nói mới nực cười. Giống như chàng trai ngồi trước mặt nó, nó cố gắng để không bật cười khanh khách về câu hỏi: “Em không phải thực sự muốn chia tay anh phải không?” Anh chàng có vẻ nghĩ mọi chuyện như tiểu thuyết thì phải? Anh ta nghĩ chắc là nó phải đi du học, hay cha mẹ nó bị ốm, hay là nó bị bệnh không muốn làm phiền anh ta?

Nó nhếch môi cười, vì anh ta không phải người đầu tiên nó gặp. “Anh thấy mặt em buồn khổ lắm à? Em không nói đùa đâu. Mình chia tay rồi.”

Nó đứng lên đi thẳng về phía cổng, nó bắt đầu chán ghét vì ánh nhìn như thương hại kia, anh ta khù khờ quá hay là do anh ta cũng đang giả vờ? Anh ta giữ tay nó lại giữa quán cafe, hét rống lên như lợn bị chọc tiết: “Em điên rồi, Linh? Anh yêu em! Những ngày tháng qua mình bên nhau chẳng phải rất tốt đẹp à?”

Nó giật mạnh tay lại, quay ra thấy cả quán cafe đang chăm chăm nhìn nó. Nó quay đi, sau đấy chỉ nhắn cho anh một tin duy nhất để kết thúc tất cả: “Anh vừa cư xử như một thằng trẻ con, anh biết không? Em không yêu

anh, thời gian qua em lừa anh đẩy chàng khờ ạ! Hôm nay nhìn thấy anh như thế, em mới nhắn cho anh tin cuối cùng này. Cố gắng mà quên em đi!”

Nó đã ở bên chàng trai này gần ba tháng, thời gian rất lâu đấy chứ. Anh ta điều kiện tốt, hiền lành, ưa nhìn, mùi hương đặc trưng, cái gì anh ta cũng có, cả tình yêu dành cho nó cũng là thật lòng. Nhưng anh ta cho phép mình cái quyền quản lý nó, lúc nào cũng như bố mẹ nó hỏi nó đang làm gì, ở đâu với ai và đấy là lý do nhanh nhất để nó thấy chán ngán. Nó cứ ngỡ nó và anh ta sẽ ở bên nhau lâu hơn cơ. Nhưng anh ta lại chẳng hoàn hảo như nó nghĩ, thôi thì đành tặng anh ta lời chia tay sớm một chút vì thời gian bên nó càng lâu, sẽ càng khiến anh ta đau đớn hơn thôi.

Và sau bao nhiêu gò bó, nó quyết định tự cho mình một ngày nghỉ ngơi. Nghỉ một buổi lên giảng đường, nó nằm ở nhà ôm gấu bông, chờ đến tám giờ để con bạn sang đón đi ăn sáng. Nó bất chợt nghĩ đến một chàng trai là mối tình đầu của nó. Anh ta phản bội nó ngay sau khi ngủ với nó đêm đầu tiên. Nó đã sớm hận bọn đàn ông, lại thêm thằng khốn nạn đấy, cho nên nó mới thành ra thế này... Rồi lại đến một hình bóng khác hiện lên, có thể nói Nhật là chàng trai đầu tiên khiến nó thấy hơi hơi tiếc nuối khi quyết định rời bỏ anh. Anh từng yêu nó nhiều hơn cả nó nghĩ, chấp nhận làm xe ôm, nó bảo gì nghe đấy, nó nói gì thì là cái đấy đúng. Anh ta như một thú cưng mà không bao giờ thắc mắc, bó buộc nó. Anh ta đẹp trai và từng là một “play boy” chính hiệu, từng yêu bao cô gái và cũng gây tổn thương cho bao người. Sau khi gặp nó thì thay đổi hẳn, thậm chí chịu cả đau đớn để xóa đi hình xăm trên người chỉ vì một câu “Em không thích” của nó. Anh ta cũng là người đầu tiên nhìn vào mắt nó đang long lanh ý cười mà biết hôm nay nó không vui. Nó ấn tượng với anh ta nhất nhưng cuối cùng nó vẫn chọn cách rời bỏ, vì biết đâu được anh ta chỉ yêu nó lúc này, đến lúc nó không làm chủ được tình cảm của bản thân nữa, ngựa lại quen đường cũ. Nó không cho phép mình mềm lòng thêm lần nào nữa. Cho nên khi nó nói câu chia tay, anh ta cũng là người suy sụp nhất. Lại bị nó cho biết sự thật và phải thừa nhận là mình đã thua hoàn toàn trước nó, anh ta liền bỏ ra nước ngoài du học. Một năm trôi qua, nó không còn nghe được tin tức gì của anh

ta nữa. Ồ, nó đã như thế này được hai năm rồi đấy... Nó mỉm cười rồi bước xuống khỏi giường và trang điểm nhẹ nhàng cho một ngày mới.

Nó ngồi sau chiếc SH, gió thu nhẹ thổi bay mái tóc màu socola dịu ngọt. Dáng người nó mảnh khảnh cao ráo, nụ cười của nó thu hút bao ánh mắt dõi theo trên đường, nó không thèm đánh mắt nhìn lại một cái, càng khiến nó quyến rũ hơn. Nó không phải chọn cách ăn mặc thiếu vải như bao đứa con gái khác, chỉ là quần jean, áo phông trắng nhưng khí chất của nó nổi bật lạ thường. Đây là lý do nó không bao giờ thiếu người để lựa chọn, nói như người ta thường nói là “bao nhiêu anh xin chết”, mà người ta biết đâu được, dính vào nó là chết thê thảm thế nào?

Buổi tối hôm ấy, nó quyết định lên bar, nó đang kiếm “mồi” vì gần đây cảm thấy buồn chán vô cùng. Nó ngồi một mình ở quầy bar, đã mấy người ngồi cạnh ve vãn nó nhưng nó lại dị ứng vô cùng với những kẻ suồng sã đối với nó và quan trọng là chưa có ai đủ tiêu chuẩn cả. Nó cứ ngồi như thế, uống vài cốc rượu cho đến khi thấy lâng lâng thì quyết định ra sàn “Show” một chút, vì hôm nay bỗng nhiên nó có cảm giác muốn nổi loạn. Đây không phải lần đầu tiên nó múa cột cũng không phải lần đầu tiên xung quanh reo hò vì những bước nhảy uyển chuyển thanh thoát mà quyến rũ của nó. Nhưng hôm nay, nó thực sự hiểu được hóa ra nó thu hút đến thế. Bọn con gái, kể cả lũ “hàng” cũng nhìn nó với ánh mắt ghen tỵ khi những đứa con trai cạnh chúng chỉ nhìn chăm chăm vào nó.

Sau màn nhảy điên loạn, đến chính nó cũng phải ngạc nhiên. Nó ngồi xuống bên quầy bar, gọi thêm một ly Bailey và nhắm nháp, đến lúc này hơi thở của nó vẫn chưa ổn định. Và quanh nó dần xuất hiện nhiều vệ tinh hơn theo đúng tính toán của nó, nhưng hôm nay, tiêu chuẩn của nó sẽ cao hơn... Nó từ chối nhiều người, cho đến khi có một chàng trai ngồi cạnh nó nhưng lại cố tình cách nó một chiếc ghế. Anh có dáng người cao hơn nó cả một cái đầu, có gương mặt cương nghị và đẹp như tạc, khiến nó ấn tượng ngay lập tức. Anh gọi cho mình một ly whisky và gọi thêm một... cốc nước lọc gửi cho nó. Nó bật cười, tự mình ngồi lại gần anh chàng hơn một chút. Cố ý sát lại và hỏi: “Tại sao lại là nước khoáng chứ không phải rượu?”

Nhưng anh không mím cười, chỉ nhìn nó và lạnh lùng nói: “Vì em say rồi.”

Khi sát gần vào người anh, nó kinh ngạc hơn cả là mùi thơm dịu dịu. Rõ ràng của một loại nước hoa nam, nhưng nó lại chưa từng ngửi thấy, đó là loại nước hoa gì mà không có một chút quen thuộc với người sành về nước hoa như nó. Nó bắt đầu thấy thú vị. Mùi nước hoa nó ngửi thấy không hắc lại không thanh mát theo kiểu nước hoa nữ, không hiểu vì sao khi ngửi thấy, nó lại cảm thấy ấm áp, an toàn. Nó nghĩ mình thực sự say... Và không cần mất nhiều thời gian, nó ngã vào lòng anh đêm đó. Họ thuê một phòng của một khách sạn bốn sao để nghỉ. Khi nó giả vờ say, để anh đưa lên ô tô, một chiếc Camry màu đen, trong xe lại không có mùi phụ nữ. Nó thường không có thói quen “tình một đêm” thế này nhưng không hiểu sao hôm nay lại cảm thấy mọi chuyện khá nhẹ nhàng và tùy hứng... Sau khi vụng trộm nhắn tin xin phép bố mẹ ngủ ở nhà bạn. Nó tắt máy và bắt đầu một đêm ân ái với người đàn ông lạ. Anh rất nhẹ nhàng, rất giỏi trong việc giường chiếu, hơn bất kì ai nó từng biết và là người đầu tiên khiến nó cảm nhận quá trình này không giống như một cuộc hành hạ xác thịt... Anh liên tục nhẹ nhàng hôn nó, nâng niu nó. Sáng hôm sau tỉnh dậy, nó cứ ngỡ anh đã vào tròng như mọi khi, sẽ ôm lấy nó và chào buổi sáng một cách hạnh phúc vì đêm qua của họ thật đẹp. Vậy mà khi tỉnh dậy, nó thấy anh đang mặc áo sơ mi. Vòng tay ôm lấy tấm lưng anh, nó ngửi lại mùi nước hoa đặc biệt của anh, nhưng anh gỡ dần bàn tay nó ra. Nó từ từ ngẩng mặt lên, đôi mắt không giấu nổi ngạc nhiên. Anh vẫn lạnh lùng quay mặt lại, nhìn nó lãnh đạm nói: “Đêm qua em rất tốt! Giờ anh có việc phải đi.” Anh rút ví ra, để lại một xấp tiền trên mặt bàn.

Nó thần thờ một chút rồi nhếch mép cười. Chưa ai dám đối xử với nó như thế. Chưa ai. Nó nhẹ nhàng nằm xuống và nói: “Anh nghĩ tôi là một con điếm?”

Nhưng anh không trả lời, chỉnh lại quần áo và khoan thai rời khỏi phòng. Nó ngồi dậy, vào phòng tắm tắm rửa, tự mình mặc lại váy cho chỉnh tề, bình tĩnh lấy đồ ra ngồi trang điểm cho đến khi nhìn thấy mình lại đẹp

trước gương, nó mới cho phép mình nổi cơn điên. Điên dại, nó ném vỡ năm chiếc cốc đặt trên kệ, ánh mắt nó sắc bén như dao. Chưa bao giờ nó nhục nhã đến thế. Chưa bao giờ nó từng bị ai khinh rẻ và coi như một con “hàng”. Tiếng đổ vỡ làm nó bốt tức giận, nó giấu vụ việc này vào nơi sâu thẳm nhất, quyết tâm tìm lại người vừa ngủ cùng nó đêm qua. Đừng mong nó để cho anh ta chạy thoát. Nó cất tập tiền anh để lại vào một ngăn riêng biệt của chiếc ví và bắt đầu ngày mới một cách bình thường nhất có thể.

Kể từ hôm đấy, nó mang trong mình mối thù nhất định trả, không còn tâm trí nói yêu đương hay có thêm mối quan hệ với bất cứ người con trai nào. Nó lục tung các quán bar lên chỉ để tìm lại chàng trai đêm ấy, mà cuộc tìm kiếm như tìm kim đáy bể vẫn chưa có kết quả. Hà Nội rộng lớn thế này, biết tìm đâu ra? Nhưng nó vẫn chưa bỏ cuộc và không cho phép bản thân mình bỏ cuộc. Anh ta nợ nó một món nợ phải trả.

Từ đêm hôm ấy đến nay đã là ba tháng trôi qua. Kỉ lục ba tháng chưa yêu ai của nó trong suốt hai năm khiến bạn bè vô cùng ngạc nhiên. Chỉ có riêng nó mới biết, không phải là anh chàng đêm hôm đó thì nó không còn hứng thú để nói yêu đương với bất kì đối tượng nào. Nhưng ba tháng vẫn chưa tìm thấy... Và nó cũng đang dần buông lơi ý định tìm kiếm.

Hôm nay, nó đi từ thiện với mẹ. Gia đình nó thường hay đi từ thiện cho trẻ em không nơi nương tựa ở cô nhi viện nó từng ở. Đúng! Nó là con nuôi. Đứa con nuôi duy nhất có phúc phận tốt được nhận nuôi trong một gia đình có bề thế, có tiền bạc, cả bố mẹ đều phúc hậu và chiều chuộng nó hơn ai hết. Gia đình này, bố mẹ này, đối với nó tuy chỉ là bố mẹ nuôi nhưng nó luôn một mực yêu thương kính trọng vì họ chưa từng làm nó buồn. Nó có một người bố nghiêm khắc nhưng yêu thương nó, một người mẹ luôn muốn tốt cho nó, chăm sóc nó là đã hơn rất nhiều đứa trẻ khác rồi.

Nó chuẩn bị đồ đi từ thiện từ rất sớm. Nó có thể rất đều đối với những người ngoài Xã Hội, nhưng đối với cuộc sống của nó, những người từng cứu mang nó, nó chưa bao giờ quên. Mang một chút quần áo về cô nhi viện, nó thăm lại các “mẹ” nay đã già, nhưng ai cũng còn nhớ nó, vui vẻ đón tiếp gia đình nó và ở đấy, nó gặp lại anh. Anh đi cùng một công ty nào

đó, cũng đến để làm từ thiện. Khi nó nhìn thấy anh trong bộ áo Vest, nó đã không khỏi giật mình. Anh còn đẹp trai hơn cả lúc nó gặp anh ở quán bar, bộ vest tôn dáng người cao dong dỏng. Nhìn cách anh giao tiếp có thể thấy ở anh sự chín chắn, ôn nhu của người trưởng thành. Có thể anh trải đời hơn những người đã qua tay nó, nhưng nhìn nó là một con “hàng”, thì đúng là...

Không ngờ sau bao ngày tìm kiếm lại gặp được anh ở đây. Anh cũng thấy nó, nhưng chỉ liếc mắt qua nó và bố mẹ nó một chút rồi rời mắt đi chỗ khác như thể họ chưa từng quen biết. Cứ cho là anh giỏi đi, nó không tin nó không đủ sức quyến rũ với người đàn ông này, dù sao thì bằng cách này hay cách khác, anh cũng phải trả giá cho hành động ngu xuẩn của mình.

Nó chờ anh ở ngoài sân, nó tin rằng anh sẽ bước ra và nói chuyện với nó. Vậy là anh thực sự bước ra, giả vờ như tình cờ hóng mát và ngang qua nó, anh ngồi xuống bên nó và hỏi giống như họ đã quen nhau lâu lắm rồi, nhưng giọng nói vẫn mang vài phần thờ ơ: “Em khỏe chứ?”

Nó mỉm cười với anh. “Em khỏe... không ngờ lại gặp anh ở đây.”

“Anh cũng không ngờ lại thấy em ở đây, đi cùng ba mẹ à...?”

Nó không biết nên trả lời thế nào, liền chuyển đề tài. Nó hơi dựa vào vai anh: “Em nhớ anh! Có thể cho em số điện thoại của anh được chứ?”

Đã chót nghĩ nó là “gái” thì cứ nghĩ như thế đi. Nó không quan trọng những điều không cần thiết như thế nữa.

“Anh không có nhiều thời gian dành cho những điều vô nghĩa. Nhưng anh sẽ lưu số điện thoại của em, rồi đến một lúc nào đấy, anh sẽ gọi.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.”

Nó cho anh số, vẫn mỉm cười nhưng thực ra trong lòng nó đã muốn đâm cho anh một cái. Con người anh cao ngạo thế cơ à? Nghĩ nó là con rồi? Thực sự nghĩ nó là loại “hàng” rẻ tiền, gọi là phải có mặt. Đợi đấy, nhìn cách nó thay đổi tất cả đi.

Cả tuần qua không thấy anh gọi đến, nếu cứ như thế này không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian nữa? Nhưng đúng đến chủ nhật, anh lại hẹn gặp nó

vào buổi chiều. Anh đến đón nó tới một quán cafe nhỏ và nó không ngờ họ đến đây chỉ để nói chuyện. Anh không hỏi nhiều về nó, cũng không nói nhiều về mình, anh chỉ nói, tự nhiên muốn có một người nói chuyện và nghĩ đến nó.

Nó thành thật nhìn vào ánh mắt anh: “Em có đẹp không?”

Anh không hề né tránh ánh mắt của nó, không cười, chỉ dịu dàng đáp lại: “Rất đẹp!”

“Vậy tại sao không yêu em?” “Vì em không yêu anh.”

Câu nói của anh làm nó đứng tim một chút rồi mỉm cười rạng rỡ: “Vậy nếu em yêu anh?”

“Để anh nhìn thấy đã nhé!”

Cuộc nói chuyện diễn ra không như nó nghĩ, trừ việc anh không nói nhiều, hơi lạnh lùng và giả bộ quên hết chuyện diễn ra tối hôm đó, thì nó với anh nói chuyện khá hợp. Sau một hồi moi móc thông tin, nó biết anh không phải người thường, không phải hạng người để nó dễ dàng lừa gạt, dễ dàng yêu nó chỉ vì vẻ ngoài. Lần này thì nó gặp phải đối thủ khá nặng kí, việc nó phải phô diễn hết nội tâm thì đúng là khó khăn vô cùng, để anh thấy nó yêu anh thật lòng cũng không phải chuyện dễ. Để thắng ván này, nó cược chính bản thân mình.

Kể từ đó, nó thường tìm cơ để gặp gỡ và chăm sóc anh. Điều mới khiến nó hơi lo lắng là xung quanh anh, không thiếu người nguyện sống nguyện chết vì anh. Nó cho đó là những đứa con gái ngu ngốc. Mà anh thì lại lạnh lùng, điềm nhiên với mọi thứ. Anh cũng thu hút nó vì cách nói chuyện thông minh và vẫn vì mùi hương “an toàn” mà nó chưa hỏi được thông tin loại nước hoa anh dùng. Và vì nhiều cô gái như thế, việc nó chỉ chăm chăm ở bên anh, sẽ khiến cho anh thấy nó không nổi bật thêm được chút nào, những hành động kiểu lãng mạn thì lại quá sến súa. Nó đang cố gắng vắt óc suy nghĩ, thì lại xuất hiện một việc trời ban giúp nó.

Tối hôm ấy, nó và anh ngồi trong cùng một quán bar, rượu anh uống khá ít và sắc mặt anh có vẻ không tốt, cho đến khi mồ hôi chảy đầm đìa trên

trán, anh mệt và gần như ngất lịm trên vai nó, nó mới phát hoảng đưa anh vào bệnh viện. Sau khi nghe bác sĩ chẩn đoán anh bị chảy máu dạ dày, suy nghĩ đầu tiên của nó chính là ông trời đang giúp mình. Nó thầm vui trong lòng, ngoài mặt lại giả vờ lo lắng, tức trực bên anh một thời gian dài, cho đến khi là cả người đi, đang định gục xuống thì anh tỉnh dậy. Đáng lẽ nó đã ngủ gục xuống giường bệnh rồi nhưng lại thấy tay anh động đậy, nó liền ép bản thân mình cầm vào bàn tay anh, cố gắng mở to mắt mà hỏi han: “Anh tỉnh rồi à?”

“Anh bị làm sao?”

“Anh ăn uống thế nào mà chảy máu dạ dày, bác sỹ bảo phải nằm điều trị, nghiêm trọng lắm! May mà vào viện sớm. Em đã mua cháo rồi, để em đi hâm nóng lại cho... À! Tối qua lúc vào đây, em đã thử tìm trong điện thoại của anh để gọi cho gia đình anh nhưng không biết mã, thành ra em ở lại đến giờ.”

Anh không nói gì, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: “Em ở lại chăm anh làm gì, anh không sao đâu, anh thuê người chăm sóc được rồi. Em về đi, còn phải đi học nữa!”

Nó nghe anh nói thế, hơi mỉm cười nhưng mắng yêu: “Anh này, có phải người dưng đâu, anh gọi gia đình đến đi, rồi em về. Anh như thế này, làm sao em nỡ bỏ anh lại được? Em có nhiều thời gian lắm, yên tâm đi.”

Nó đỡ anh dậy, dịu dàng xúc cho anh ăn hết bát cháo. Sau khi ăn xong, vẫn không thấy anh định gọi người nhà đến. Nó hỏi lại thì anh nói anh cũng là trẻ mồ côi, cũng đã từng sống trong cô nhi viện nó sống, sau thời gian đi du học về, giờ anh chỉ sống có một mình. Thế là càng có cơ hội cho nó ở cạnh chăm sóc anh. Nó đỡ anh đi ngủ rồi nó cũng không tự chủ được nằm xuống bên cạnh giường anh, ngủ một giấc ngon lành. Cả đêm qua, nó thức trắng trong phòng bệnh với đồng bài tập. Hôm nay, cuối cùng cũng nhờ được đưa bạn đến lấy bài tập mang đi nộp giúp. Nó thành thoi cầm lấy tay anh ngủ ngon lành. Nó thường gần gũi như vậy với những người trước và nó yên tâm với trái tim sắt đá của mình, chắc hẳn sẽ chẳng thể bị lung lay bởi một ai đó.

Khi nó tỉnh dậy đã là chiều tối, lúc đấy anh đã tỉnh, nhưng vẫn nằm trên giường bệnh và nhìn nó chăm chăm. Thế là nó biết lý do vì sao đang ngủ ngon lành thì bị tỉnh. Nó đưa đôi mắt lơ mơ ngái ngủ, mái tóc bù xù rất đáng yêu lên nhìn anh. Anh chưa bao giờ thấy nó đáng yêu như thế kể cả lần đầu tiên gặp gỡ, thế là anh bất chợt nở nụ cười. Lần đầu tiên nó thấy anh cười, đang trong cơn buồn ngủ, nó tỉnh hẳn, thấy nụ cười của anh vẫn chưa tắt, bất chợt nó cũng hôn nhẹ lên môi anh một cái, làm cả hai bất ngờ. Nó ngồi dậy, chỉnh chỉnh lại mái tóc và đi ra ngoài cửa, gọi một cuộc điện thoại cho gia đình, cũng để làm cho không khí bớt ngưng đọng. Khi nó bước vào, y tá đang thay dịch cho anh, nó hơi đỏ mặt cười với anh và nắm lấy một tay của anh đang đặt trên giường. Cô y tá nhoẻn miệng cười tùy hứng khen hai người đẹp đôi, nói anh có cô người yêu tốt luôn ở bên cạnh túc trực không rời, làm anh cũng không tránh khỏi lạng lẽ nhìn nó một hồi. Sau khi thay dịch, nó ngồi sát bên anh, lấy cho anh một cốc nước và hỏi: “Tại sao lúc này anh lại cười? Em chưa bao giờ thấy anh cười cả.”

Anh không nói, chỉ lạng lẽ nhìn nó. Sau đó nhờ nó ra ngoài mua đồ ăn để gọi một cuộc điện thoại sắp xếp công việc.

Ba ngày sau thì anh xuất viện. Nó bị bố mẹ quản chặt hơn nên chỉ có thể đến thăm anh vào những thời gian không phải lên lớp. Khi anh khỏe lại, anh mời nó một bữa tối ở nhà hàng nổi tiếng để cảm ơn nó những ngày qua đã luôn ở bên anh. Khi đưa nó thực đơn, nó chỉ tự mình chọn một chai rượu vang, còn đâu để anh tự chọn món. Khi nó nhắc đến chai Gordon Gin 2005, anh đã không khỏi ngạc nhiên, không phải vì anh biết giá trị của chai rượu không hề nhỏ, mà anh không ngờ nó cũng sành về rượu vang. Khi đồ ăn mang ra, chính tay nó rót cho anh một ly rượu và nói: “Anh chỉ được uống một ly thôi vì dạ dày không tốt và độ cồn của nó khá cao.”

“40°. Anh không ngờ em cũng thích rượu vang!”

Nó cười duyên dáng. Nó đâu có thích? Là nó biết anh thích do tình cờ để ý tủ rượu của anh, nên nó cố tình tìm kiếm chút thông tin để tạo ấn tượng tốt với anh. Nó biết những gì nó làm là không thừa.

Sau đó vài ngày, khi cãi nhau với đứa bạn vì một số chuyện vặt vãnh, nó cùng anh uống rượu tâm sự. Nó cố tình bộc bạch khá nhiều tâm sự của nó về cuộc sống, anh thì chỉ chú ý lắng nghe mọi thứ nó nói như không để sót bất cứ một chi tiết nào. Đêm đó, nó cùng anh qua đêm tại phòng ngủ của anh. Sáng nó dậy sớm, bắt đầu chiêu cuối cùng để đánh gục anh. Nó để anh ngủ và tự mình đi chợ, mua một chút đồ về và bắt tay vào làm bữa sáng. Nó có nhiều thứ chưa hoàn hảo nhưng việc bếp núc, nó xứng đáng là đầu bếp trong nhà hàng năm sao vì mẹ nó nấu ăn cũng rất ngon, nên từ bé nó đã sớm học tập. Cho đến nay, nó có thể chắc chắn tài nghệ nấu ăn của nó là không còn gì bàn cãi. Khi lửa đang nấu, mùi thơm từ nhà bếp lan khắp căn nhà, anh bị đánh thức và chẳng thấy nó đâu cả. Khi đi ra phòng bếp, anh ngạc nhiên hơn cả khi thấy nó đang một mình trong bếp, nhanh thoăn thoắt, thành thạo nấu nướng, từng món đang được bày lên bàn ăn. Anh đi về phía nó, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nó từ phía sau, hít hà cái mùi hương mà lâu rồi anh chưa từng ngửi thấy, mùi hương của gia đình, mùi hương của hạnh phúc.

Ngồi xuống bàn ăn, nó gắp cho anh một miếng và muốn nghe cảm nhận của anh, nó nói mình còn vụng về lắm. Và thực sự anh đã ăn hết cả bàn ăn giống như chưa bao giờ từng ăn bữa cơm nào ngon đến thế. Nó nhìn anh chăm chú ăn và mỉm cười với nó, nó biết anh sẽ không chạy thoát nữa. Anh không có gia đình, từ bé đã không biết hạnh phúc của một bữa cơm gia đình và thứ nó mang đến cho anh là thứ mà anh mong mỏi nhất. Cuối cùng anh cũng chỉ như một đứa trẻ con nằm gọn trong lòng nó.

Sau khi kết thúc bữa ăn, anh không vội vàng đi làm. Anh ôm nó và thì thầm nói yêu nó. Nó biết làm gì hơn ngoài mỉm cười hạnh phúc.

Nó và anh chính thức yêu nhau từ đấy. Nó không vội vàng cho kế hoạch trả thù của mình, mà nó bắt đầu đắm chìm thì đúng hơn. Có những đêm, nó mơ thấy anh và nó hoảng loạn tỉnh dậy. Nó chưa từng mơ thấy chàng trai nào trừ người yêu đầu tiên của nó. Nhưng ở bên nó, anh khác lắm! Đôi khi nó không chắc chắn anh có yêu nó hay không, nhưng đôi khi nó lại cảm nhận tình yêu của anh ngấm vào tận trái tim nó.

Không như những thằng đàn ông khác. Anh không hay nói yêu nó, nói đúng hơn là trừ lần đầu tiên nói câu yêu để tỏ tình ra, anh không bao giờ nói yêu nó nữa. Nhưng tình yêu của anh, nó lại cảm nhận được từ những hành động quan tâm rất thầm lặng. Đôi khi anh rất lạnh lùng. Anh không cáu giận với nó nhưng lại khiến nó thấy mình có lỗi. Anh không nói rằng phải mặc áo ấm vào vì trời lạnh nhưng ánh nhìn của anh khi nó mặc đồ mỏng manh trong thời tiết lạnh cũng khiến nó hiểu anh đang lo lắng. Anh không như những người khác, hay dành cho nó những thứ giá trị để lấy lòng nó. Anh biết gia đình nó không thiếu gì, thứ anh dành cho nó là nhẹ nhàng mang nó vào thế giới của anh. Anh chỉ cho nó những thứ anh thích, chỉ cho nó cách đánh giá rượu vang, cách nhận biết, những hãng rượu nào ngon, thơm, từng vị rượu có những điểm nào khác nhau. Hay anh dạy nó cách đánh giá một bức tranh thế nào là nghệ thuật, anh giải thích những thứ nó không hiểu một cách cặn kẽ và không bao giờ nổi cáu... Cứ thế, về lạnh lùng bên ngoài nhưng ấm áp bao bọc bên trong khiến nó sợ, nó sợ nó lạc vào thế giới đa sắc với tình yêu của anh. Và anh thông minh, anh rất giỏi khi nhìn vào ánh mắt nó mà hiểu nó đang nghĩ gì, cho nên khi ở gần anh, nó lại không hề muốn che giấu nữa, nó sống khá thật với con người nó. Anh nói, anh thích nhìn nó như bây giờ hơn... Nó sợ nó yêu anh thật lòng...

Đã bốn tháng, bốn tháng ở bên anh và nó cứ lần nữa mãi cái việc phải rời xa anh. Nhưng cái gì đến cũng phải đến. Đúng! Lúc này là lúc cần thiết nhất. Lúc mà nó chắc chắn được tình cảm của anh với nó đang đậm sâu (và cả tình cảm của nó nữa chứ). Lúc này nó ra đi, anh sẽ đau đấy. Thực sự đau chứ... và nó cũng sẽ đau. Nhưng nó mặc kệ cảm xúc của chính nó. Nó không cho phép mình yêu anh, luật chơi của nó là thế và giờ nó phải chấp nhận đi đến kết thúc, nó phạm luật, nó phải chịu. Nó mượn rượu để giúp nó giải quyết tất cả.

Hôm đấy nó hẹn gặp anh ở nhà anh. Anh đã đưa nó chìa khóa nhà từ một tháng trước. Nó vào nhà, chuẩn bị bữa ăn cho anh như mọi khi, vừa thấy anh về, nó không ra đón anh như mọi hôm. Giả như đang chăm chú nấu nướng không để ý anh đã về. Anh vào nhà, thấy nó đứng bên bếp, lại theo

thói quen ôm nó vào lòng, tựa cằm vào người nó sau một ngày làm việc mệt mỏi. Nó cũng để anh ôm như thế vì đâu còn nhiều dịp ở trong vòng tay anh thế này nữa. Nhưng hôm nay anh lại bỗng nhiên nói với nó giọng rất nhẹ nhàng yêu chiều: “Người yêu anh hôm nay uống rượu mạnh nhé!”

Nó hơi chột dạ. Anh luôn nhạy cảm như thế đấy. Nhưng vẫn cố gắng mỉm cười tập trung nấu cho anh một bữa cuối cùng. Anh ngồi vào bàn ăn, thấy thái độ nó khác thì nghĩ nó say nên để nó tự mình dọn dẹp bàn ăn. Nó vẫn gấp cho anh như ngày đầu tiên yêu nhau. Món ăn nó nấu vẫn ngon như thế khiến anh ăn không còn chừa lại chút nào. Nhìn anh như thế, trong lòng nó lại nhen lên chút hạnh phúc, nó không muốn nói lời chia tay này nữa... Nhưng... nó lẳng lặng dọn chỗ bát đĩa, rót hai ly rượu để lên bàn, nó chạm cốc với anh, nhìn anh uống hết ly rượu thì đưa tay chỉnh lại cà vạt đang xộc xệch của anh và nói: “Mình chia tay anh nhé! Đến đây thôi!”

Anh chưa vội hỏi han, anh nhìn nó, lặng lẽ mà nhìn sâu vào mắt nó, còn nó thì né tránh, cố gắng để nước mắt không rơi xuống, nó nói tiếp... Kế hoạch của nó là làm tổn thương anh trong giây phút này mà.

“Thời gian qua tôi không hề yêu anh, là anh đã dám coi tôi như một con “hàng” trong lần đầu tiên gặp, là anh đã dám trả tiền cho một đêm ngủ với tôi. Tôi chưa từng bị ai khinh rẻ thế. Tôi không cho phép ai khinh thường tôi. Giờ thì anh yêu tôi phải không? Tôi đã đạt được kế hoạch của mình. Anh nghĩ tôi yêu anh sao? Đừng bao giờ mơ tưởng như thế nữa!”

Tay nó run run rút ra tập tiền anh đã để lại trên bàn trong lần đầu tiên ấy từ một ngăn riêng biệt trong ví... Nó đã định sẽ ném vào người anh, nhưng lại không nỡ. Nó đặt trên bàn ăn: “Trả cho anh, cảm ơn vì tình cảm anh đã dành cho tôi. Nếu bằng này không đủ, anh cứ nhắn tin để tôi chuyển tiếp cho nhé.”

Nó bước ra khỏi nhà anh. Đằng sau, anh vẫn chết lặng trước bàn ăn còn vương vấn mùi hương của nó.

Trong thang máy, nó đang khóc... khóc trong tuyệt vọng. Chính nó đã bóp chết trái tim của mình. Không đúng, nó không yêu anh. Tại sao nó lại

khóc kia chứ? Thật mất mặt. Nhưng... tại sao anh không hỏi nó? Tại sao anh không giữ nó lại...

Đúng, nó say rồi!

Đêm hôm ấy, nó nhận được một tin nhắn của anh. Khi ấy, nó đã tỉnh rượu, bỗng dưng nó nhớ cái mùi hương quen thuộc nơi anh vô cùng. Từ bé, nó đã vô cùng nhạy cảm với mùi hương, nó thích và đam mê vô cùng mùi hương của người khác, nên cái cảm giác được hít hà mùi hương quen thuộc, nó thực sự sẽ chẳng bao giờ quên nổi. Tin nhắn của anh chỉ vồn vện vài chữ mà khiến nó bật khóc nức nở trong đêm tối: “Anh đã từng là bạn thân của Nhật. Nhưng anh yêu em!”

Bạn thân của Nhật? Có nghĩa là anh biết tất cả về nó nhưng anh vẫn tin tưởng nó? Là anh thực lòng yêu nó? Cũng giống như nó thực lòng yêu anh vậy. Là những thứ anh dành cho nó bắt nguồn từ trái tim, anh bỏ qua hết những gì nó đã từng làm dù biết nó không phải người tốt đẹp, anh mong nó thay đổi khi bên anh... Thực sự tình yêu của anh đã thay đổi được nó... nhưng nó vừa làm gì? Nó đã giẫm đạp lên tất cả ngày tháng qua chỉ vì lòng tự trọng, sự hiếu thắng...

Nó chợt nhận ra, mình mới chính là kẻ thua cuộc, thua trong vòng tay của anh, thua trong vòng tròn nghiệt ngã của số mệnh. Chưa bao giờ nó từng đau đến thế. Ngay cả việc bị bỏ rơi cũng không làm nó đau đến mức này. Nó liên tục nghĩ về anh. Nó biết, việc nó làm ảnh hưởng đến cái tôi của anh như thế nào, nó biết nó đã không thể quay đầu lại được nữa. Nó phải chấp nhận, tự nó làm, tự nó chịu. Nhưng nó biết làm sao đây? Nó yêu anh!

Đã một tháng trôi qua, nó hoàn toàn hòa nhập với cuộc sống, nó chăm chỉ đến lớp, chăm chỉ học tập, chăm chỉ dành thương yêu cho cuộc sống thực thụ. Nó không còn nghĩ đến việc quyến rũ và phá hủy hạnh phúc của ai thêm nữa, vì trong lòng nó hình ảnh anh vẫn cứ thế, cứ thế bám riết lấy giấc mơ của nó mỗi đêm.

Nó không dám liên lạc với anh vì nó sợ nó sẽ cầu xin anh quay lại với nó. Vì nó không biết, hóa ra tình yêu nó dành cho anh lớn đến thế. Nó cũng

không dám nói một câu xin lỗi vì nó biết một câu xin lỗi cho tất cả, không bao giờ đủ cả. Nó không cho phép mình làm như thế. Và nó chấp nhận chôn sâu mọi điều về anh. Hi vọng một ngày nào đó, nó trở lại là nó của ngày xưa. Nó cho rằng nó có thể sống với cuộc sống của chính mình và xóa sạch đi dấu vết của anh - người con trai nó từng thật lòng yêu.

Hôm đấy nó muốn say... Nó đến quán bar một mình và uống say mèm, nó không nhảy nhót nữa, mà giờ nó lại chẳng muốn ai quan tâm đến mình nữa. Nó không cần ai cả. Nó chỉ muốn ngồi một mình và uống... Cứ thế cho đến khi có ai đó ngồi xuống cạnh nó, cách nó một chiếc ghế. Người đó với giọng nói ấm áp quen thuộc, gọi cho mình một ly whisky và gọi cho nó một cốc nước lọc. Nó bật cười cay đắng nhìn người đó trong nước mắt: “Tại sao lại là nước khoáng mà không phải rượu?”

Anh nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, đặt nó dựa vào trong ngực mình, nó ngửi thấy mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, nó cố gắng vùi vào lòng anh như một đứa trẻ.

“Vì em say rồi!”

Nó bật khóc trong lòng anh: “Em nhớ anh lắm!”

MÈO

Mình đợi cậu trở về

Mùa hè năm thứ nhất Đại học, tôi và Quán Quân cãi nhau ầm ĩ vì một người. Cậu ấy tên là Tử Đằng.

“Cậu nghe này đồ ngu, rõ ràng hần không thích cậu, cậu ôm tương tư nỗi gì? Đầu tư lỗ vốn cũng muốn đầu tư hả? Đồ đũa mà đòi đeo chân hạc, không biết chữ ‘xấu hổ’ viết thế nào hả, đồ ngu?”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Tôi ngứa mắt vì có một đứa ngu như cậu!”

“Cậu quản nỗi sao? Tôi ngu như thế đấy, thì sao nào? Ảnh hưởng đến bữa sáng nhà cậu sao? Ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu sao, đồ hư hỏng?”

“Đồ ngu!”

Mùa thu năm thứ hai Đại học, tôi và Quán Quân lại cãi nhau ầm ĩ vì một người. Cậu ấy tên là Tử Đằng.

“Này, Hoàng Vy! Không thích Tử Đằng nữa thì cậu sẽ chết à?”

“Không, nhưng tôi sẽ sống không bằng chết!”

“Cái đồ ngu ngốc này, nếu thẳng đấy mà không thích cậu nữa... Cậu cứ nói cho tôi biết, tôi đâm vỡ mồm nó ra!”

“Cậu điên à? Nếu cậu mà đánh cậu ấy, tôi sẽ cho cậu sống không bằng chết, đồ hư hỏng!”

“Ừ đấy! Đồ hư hỏng vứt cho cậu cái này này. Cầm lấy!”

“Không cầm!”

“Cầm hay không thì bảo...?”

Mùa hè năm thứ hai Đại học, tôi và Quán Quân lại lần nữa cãi nhau ầm ĩ vì một người tên là Tử Đằng.

“Vy, bây giờ có về không thì bảo? Ngồi đây cho tới khi cậu chết thì hẳn cũng không đến đâu, hiểu không đồ ngu này?”

“Không, cậu ấy bảo tôi phải chờ cậu ấy... Cậu ấy bảo sẽ quay lại ngay, sẽ không để tôi lại đây một mình.”

“Thế bây giờ cậu ngồi mấy mình hả? Tôi nữa là hai à? Hừ!”

“Cậu không hiểu! Cậu không hiểu...không hiểu được đâu!”

“Tôi nói cho cậu biết, trên đời này, tôi chấp cả Tử Đằng, tìm cũng không ra người thứ hai hiểu cậu hơn tôi!”

Mùa hè năm ấy, tại thư viện Trung tâm thành phố, tôi khóc tức tưởi như một đứa trẻ lạc mẹ, khóc đau đớn đến mức khiến Quán Quân tức giận, khóc đến nỗi không ai dám đến gần khuyên nhủ... Dường như khóc đến tê tâm liệt phế, gan ruột đảo lộn, trí óc mù mờ và hoàn toàn trước mắt là ảo ảnh về Tử Đằng...

Thư viện chiều nay vắng người, chỉ dăm ba sinh viên tụ tập làm đồ án, thỉnh thoảng lại rì rầm to nhỏ, tiếng trêu chọc nhau vang lên dưới âm thanh rì rì chậm chạp của điều hòa bất chấp tiếng cằn nhằn khó chịu của cô quản lí thư viện đang đi lòng vòng kiểm tra. Đôi lúc lại có tiếng đánh máy lạch cách vang lên trong không gian vốn yên tĩnh...

Một buổi chiều mùa thu tương đối đẹp. Ngay góc bên trái gần giá để tạp chí, có một người con trai nhắm mắt, tai đeo headphone đang tựa lưng vào ghế gỗ, thả lỏng người và chìm trong ánh nắng cam vàng tuyệt đẹp của buổi chiều. Bất chợt tôi ngơ ngẩn cả người, dường như có thể thấy được từng sợi nắng xuyên qua tấm kính dày sát bờ hồ, phản chiếu lấp lánh trên mái tóc đen nhánh của cậu ấy, vẽ ra một vòng hào quang xung quanh, tựa như một vị thiên sứ đang tĩnh tọa yên bình với đôi cánh trắng muốt không vướng chút bụi trần...

“Vy, mày làm gì mà ngơ ngẩn cả người thế kia? Chặn hết cả lối đi rồi, tránh tránh cái coi!” Nhỏ Hồng càu nhàu đẩy cái balo của tôi từ phía sau.

“Có giai đẹp đằng kia hay sao mà mày nhìn dữ vậy?” Con nhỏ chồm tới trước, giơ quyển giáo trình Du lịch đánh bốp vào vai tôi.

“Không có gì!”

Dời ánh mắt khỏi góc trái ấy, tôi im lặng ôm giáo trình của mình đến góc đối diện, bỏ mặc tiếng lải nhải không ngớt của nhỏ Hồng.

“Ờ, ờ, sao thế? Sao tự dưng im ru rồi lủi vào một góc thế kia?” Con nhỏ nghiêng đầu khó hiểu, lăm bằm theo sau tôi.

Nhìn cái đầu đang cúi xuống trang sách không buồn ngẩng lên của tôi thế kia, chắc con nhỏ cũng quen rồi, nên chỉ biết lắc đầu cho qua. Tôi đoán thế.

“Nghe đồn Tự Đức sinh năm 1829, mất năm 1983? Phải không mày?”

“Có ông vua nào sống hơn một trăm năm không?” “Ờ,...thế à...”

Dứt lời con bé lại vùi đầu vào mớ giấy tờ hỗn độn trên bàn của nó, tẩy tẩy xóa xóa làm chân bàn rung bần bật.

“Chùa Thiên Mụ đẹp mày nhỉ? Nghe đồn nó cổ nhất Việt Nam đấy mày ạ!” Con nhỏ xoay tròn cây bút Thiên Long trong tay.

“Là cổ nhất ở Huế.”

“À, còn cái này nữa, nghe đồn Ngọ Môn chứng kiến lão Bảo Đại thoái vị...?”

“Bộp!” Tôi gập quyển giáo trình Du lịch lại, ngược mắt lên nhìn nó, nhấn mạnh từng chữ một cách rõ ràng. “Tất cả những gì mày nói đều có trong tài liệu và vui lòng bỏ bớt hai chữ nghe đồn của mày ở đầu câu đi!”

“Ờ, làm gì ghê. Biết rồi!” Con nhỏ bĩu môi, nhún nhún vai tỏ ý đã hiểu. Ánh mắt hấp háy liếc liếc tôi vài cái.

Mười lăm phút sau, khi tôi đã tưởng mình được yên ổn thì...

“Này, mày biết gì không?”

“?” Tôi khó hiểu nhìn nó. Lại giở trò gì nữa không biết.

“Thầy Khánh ‘hotboy’ trường mình có vợ rồi mày ạ! Chậc, đáng tiếc quá đi mất!” Con nhỏ nhướn mày tỏ vẻ tiếc nuối.

“Có liên quan đến mày sao?”

“Ước gì được như mày nói, liên quan một tí thì đời tao khác hẳn rồi còn gì.”

“Nhảm nhí!” Tôi cúi đầu viết tiếp bài báo cáo cho chuyến đi thực tế ở Huế trong hai ngày, quyết tâm không đếm xỉa gì đến con bạn dở hơi này nữa.

“Hoàng Vy, mày dám nhắc lại xem?” Nhỏ Hồng vươn tay qua, bặm môi liên tục nhéo tay tôi.

Và đương nhiên, tiếng ồn ngay lập tức thu hút sự chú ý của cô quản lí. “Này, hai cô kia, không học thì đi về nhé.Ồn ào cái gì, hả?”

Trong một giây sau đó, tôi bắt gặp đôi mắt cười cong cong tựa vầng trăng khuyết của cậu ấy, xuyên qua dãy bàn học phía trước, xuyên qua đám sinh viên năm nhất đang mặc kệ cái nhú mày khó chịu của cô quản lí thư viện, xuyên qua từng kệ sách gỗ cũ kĩ phủ đầy bụi chất đầy những cuốn sách Triết học nhức đầu và...xuyên qua ánh nắng li ti mỏng manh le lói còn sót lại cuối chiều. Tôi ngơ ngẩn nhìn về nơi ấy, tựa hồ có ảo giác...

Gió đã bắt đầu thổi rồi, đầu thu chớm lạnh. Bến xe buýt đông nghịt người. Đây là chuyến thứ hai trong ngày và tôi không biết chuyến thứ sáu đi thư viện Trung tâm thành phố lúc nào thì đến nữa? Có lẽ là chín giờ, có lẽ là trễ hơn hoặc sớm hơn cũng không chừng.

Trạm buýt Hoàng Diệu.

Chờ! Vài cánh hoa vàng vương gió khẽ bay bay.

Những cây Hoàng Anh thưa thớt lá nở rộ từng chùm vàng rực, rủ xuống ven đường, yếu ớt tựa vai nhau trong không khí tươi mát của đất trời. Ngược mặt nhìn bầu trời trong xanh cao rộng, từng đám mây trắng rờn rần nối đuôi nhau lượn lờ, bông bênh trông như những ngọn tháp trắng muốt, có lúc lại giống như đang chơi xếp hình, biến hóa khôn lường. Lúc này, tâm tình tôi bỗng cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng biết bao...

“Thư viện sao?” Quân ngồi xuống bên cạnh tôi, chiếc lục lạc đeo trên tay phát ra âm thanh leng keng quen thuộc. “Leng keng!”

“Ừ!” Ánh mắt tôi vẫn chăm chú dõi theo từng đám mây.

“Nghỉ một hôm đi!” “Lí do?”

“Ờ, lí do thì... Ôi dào, ngày nào cũng đến thư viện đọc sách, cậu không thấy chán sao? Tôi còn thấy chán nữa là...” Cậu đưa tay che miệng ngáp một cái rõ dài.

“Tôi không thấy thế.”

“Đồ mọt sách!” Quân lộ rõ ánh mắt khinh thường nhìn tôi, cái môi chẻ đa tình của cậu trề xuống đủ 450 không ngoa. Nhìn thái độ ấy, tôi cười khổ trong lòng...

Nếu bạn là một học sinh chăm chỉ, đương nhiên thầy cô, cha mẹ sẽ hãnh diện về bạn, bạn bè sẽ nhắc đến tên bạn như một người đáng để học tập, noi theo, có khi còn được tôn vinh bằng mũ từ “tử điển sống” bách biết. Nhưng nếu bạn đã là sinh viên, thì dường như hai từ “chăm chỉ” lại là một điều sỉ nhục đối với hầu hết những người khác, đặc biệt là kẻ trước nay chưa bao giờ xem trọng thành tích và điểm số như Quán Quân.

“Vy, tôi nói này... Cậu bán mạng học như chưa bao giờ được học thế kia, rốt cuộc là vì ai? Vì cậu hay vì gia đình, hử?”

Tôi khó hiểu quay sang nhìn cậu. “Không hiểu rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Không trả lời được?” Châm chọc. Tôi biết.

“Nếu là học cho chính mình, tôi nghĩ cậu quá xuất sắc rồi. Nếu là học vì gia đình, tôi nghĩ rằng cậu và gia đình quá ham hư vinh. Học bổng sao? Bao nhiêu? Vài trăm ngàn là cùng, chẳng thấm tháp vào đâu cả.” Cậu gác tay trên chiếc ghế dài, chân rung tỏ vẻ đắc ý với lí lẽ mình vừa đưa ra. Đương nhiên, đây là giọng điệu của cậu hai nhà họ Phùng.

“Nếu giỏi sẽ được nhận khoảng hơn hai triệu và có cơ hội được thầy cô giới thiệu cho các doanh nghiệp nước ngoài.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Thì sao? Bằng một vụ cá cược đua xe hạng ba. Cậu thích, tôi biểu!”

Tôi quay ngoắt sang nhìn cậu, trên mặt lộ rõ vẻ không vui. Thực sự tôi không thích nhìn thấy bộ dạng ngông nghênh này của cậu, cả cái giọng

điều đậm chất tay chơi này.

“Tôi không cần tiền của cậu.”

“Vậy thì tại sao lại phải vùi đầu vào mớ giấy hỗn tạp đó mà đánh nhau sưng đầu mẻ trán với bọn kia để tranh nhau tí học bổng?”

“Mớ giấy hỗn tạp?” Tôi lặp lại bốn “mỹ từ” mà cậu ta ban tặng cho số giáo trình tôi đã phải mày mò cả nửa tháng trên mạng Baidu và tích góp từng đồng để mua tài liệu.

Dường như cũng biết mình vừa lỡ lời, cậu quay mặt đi, cổ họng còn phát ra tiếng hừ hừ bối rối, tay vò vò mái tóc rối tinh của mình.

Chín giờ mười lăm phút, Chuyển xe buýt thứ sáu đi thư viện trung tâm thành phố phanh kít trước mặt, mặc kệ cậu ta ngồi lăm lè trên ghế chờ, tôi vác balo leo lên xe. Tựa người vào cửa kính xe, tôi đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Gió đã bắt đầu thổi rồi... Hàng cây ven đường lùi dần về phía sau, xếp hàng thẳng tắp rồi dần dần vẽ ra một đường nâu sậm cong cong, xen kẽ giữa những chiếc xe đạp của bọn trẻ trên vỉa hè đang réo gọi nhau.

Quân im lặng ngồi sau lưng tôi, không ồn, không cần nhả, cũng không có bất cứ một hành động nào nữa.

Tại Thư viện Trung tâm thành phố. Thang máy. Lầu năm.

“Tử Đằng, sớm thế?” Tôi nhoen miêng cười với cậu ấy, khẽ đưa tay vẫy.

Tử Đằng quả thật chăm chỉ, suốt mấy năm nay vẫn luôn như vậy, lúc nào cũng đến thư viện đúng giờ. Không biết từ lúc nào tôi cũng có thói quen như vậy, có lẽ là từ khi gặp cậu ấy ở đây.

“Ừ, hôm qua gặp cậu trong thư viện trường, mà không thể gọi được, lúc đấy cậu đi với nhỏ Hồng mà. Hi hi!”

Cách một dãy bàn, cậu ngược lên mỉm cười giải thích, đôi mắt ấy lại cong cong, cánh tay lại đưa lên vuốt nhẹ tóc phía sau.

Tôi bước đến rồi ngồi xuống đối diện cậu ấy, mở balo lấy quyển Trăm năm cô đơn của Gabriel Garía Márquez ra, lật đến trang đang đọc dở. Mà phía bên kia, Tử Đằng đang chăm chú đọc Đặc nhân tâm - một quyển sách mà tôi đã nhìn thấy cậu đọc lần thứ năm.

“Vy! Dạo này học hành căng thẳng lắm sao?” Tử Đằng bất ngờ hỏi tôi.

“Ừm, có nhiều bài tập phải hoàn thành và phải tham gia hai kì thi chuẩn đầu ra của trường nữa. Cũng khá bận!” Tôi trả lời thành thực.

“Vy, Quán Quân đối với cậu tốt không?”

“Sao lại có Quân ở đây?” Tôi khó hiểu nhìn cậu. Cậu ta đối với tôi tốt hay xấu, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Bản tính ngông nghênh của cậu ta, có lẽ không hợp với tôi.

“Cậu không nhận ra điều gì sao?” Tử Đằng cười khẽ, mái tóc nâu tự nhiên khẽ rung rung.

“Có lẽ đó không phải là vấn đề của mình, cũng có khi cậu nhìn lầm rồi.” Tôi quả thực không muốn nghĩ vấn đề này lệch đi một hướng khác. Điều này khiến lòng tôi rối bời.

“Hi, Vy...cậu luôn như thế. Nên nói cậu ngu ngốc hay nên nói cậu ích kỉ đây? Cậu không thể cứ để cậu ấy không biết làm sao với cậu như thế, vì như vậy là không công bằng với cậu ấy.”

“Mình không bắt ép cậu ta phải thích mình.”

“Cậu thật sự không có chút cảm giác gì với Quán Quân?” Tử Đằng nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi cũng không biết nên trả lời như thế nào. Rõ ràng người tôi thích là Tử Đằng - người con trai hiền lành, dịu dàng và chăm chỉ đang ngồi trước mặt tôi đây. Thế nhưng lí do vì sao tôi lại không thể trả lời một cách dứt khoát trước câu hỏi của cậu? Đầu óc cứ lúng búng, rối loạn khiến lòng tôi khó chịu, giống như có một con kiến đang cắn trong lồng ngực, không thể làm gì nó, chỉ có thể bất lực để nó giày vò...

“Hoàng Vy!”

Có người gọi giật tên tôi một cách đột ngột khiến tôi giật mình đánh rơi quyển sách đang định lấy trên kệ gỗ.

“Cái cô ngốc này, cậu làm gì đi nhanh như thế hả? Hả? Tôi đã bảo phải đứng trước cổng đợi tôi, thế mà cứ một mình vọt lên đây trước... Ày, thật

là...” Quán Quân bực bội vò vò mái tóc húi cua của mình, cặp mày nhăn tít dính lại với nhau, trong mắt tràn đầy lo lắng, lại có chút gì đó an tâm lạ kì.

“Tôi vì sao phải đợi cậu?” Tôi quay người, tiếp tục lựa sách rồi ghi vô phiếu mượn.

“Cái con người này, tôi không chấp với cậu.” Cậu qua quýt đỡ lấy hai quyển sách trên tay tôi, miệng vẫn lầm bầm. Tôi bỗng có chút buồn cười với thái độ trẻ con của cậu.

“Trăm năm cô đơn? Đắc nhân tâm? Ủa, tôi nhớ cậu đã đọc hết hai quyển này từ tuần trước rồi mà?” Quán Quân giơ giơ hai quyển sách lên, chau mày nhìn tôi. Ý tứ rõ ràng đang phê bình trí nhớ của tôi.

“Sao?” Tôi vội vã giật lại hai quyển sách, bìa màu của chúng đập vào mắt khiến sự nhức nhối trong đầu càng trở nên rõ ràng.

“Ừ, hôm qua gặp cậu trong thư viện trường, mà không thể gọi được, lúc đấy cậu đi với nhỏ Hồng mà. Hi hi!”

Quay ngoắt người về phía bàn đọc sách của thư viện, tôi nhìn thấy cô gái mặc áo trắng vẫn thường đến đọc sách vào cuối tuần, thầy Quang dạy Toán tôi thuở cấp hai đang mỉm cười hiền từ với tôi, cả bé Út Hiền nghiện truyện tranh đang vui đùa vào những nhân vật trong đó... Tất cả đều bình thường, hết sức bình thường, ai cũng như ai, đều như cũ, cảnh vật cũng như cũ... Tiếng sột soạt của âm thanh lật sách vẫn đều đặn vang lên...

“Nhưng.... Cậu ấy đâu? Cậu ấy đâu rồi? Hôm nay cậu ấy tốt hơn chưa cô?”

“Cũng đã ổn định hơn rồi.. Haiz, hai năm rồi...” Giọng mẹ Vy vang lên đầy mệt mỏi.

“Cô đừng lo lắng quá, bác sĩ đã khuyên nên để cậu ấy tự đối mặt với tâm lí của mình, cái này thuộc về tâm bệnh. Cô cứ nhẹ nhàng nói chuyện với cậu ấy, sớm muộn gì Vy cũng sẽ trở lại như xưa thôi...”

“Quân! Cảm ơn con nhiều lắm! Con sắp đi rồi, mà cô còn làm phiền con thế này...”

“Không đâu ạ, cô đừng nói thế...”

Những lời sau đó càng lúc càng nhỏ, tôi không thể nghe thêm được gì nữa. Tôi cảm thấy cả người mình vô lực, cũng không muốn làm gì nữa, chỉ muốn yên tĩnh nằm trên ghế như thế này, vừa có thể suy nghĩ lại tất cả những chuyện đã qua, lại vừa có thể thưởng thức thời tiết đẹp.

Có tiếng mở cửa, tấm màn bị kéo ra sau lưng. “Leng keng!” Tôi biết đó là Quán Quân.

Nhắm mắt lại, ngửa mặt đón cái nắng ban mai ấm áp, làn gió lạnh buổi sớm len nhẹ vào từng góc áo hở ra bên ngoài tấm chăn đang đắp hờ trên người, bất giác tinh thần bỗng trở nên tỉnh táo lạ thường. Cậu ấy nhẹ chân bước đến bên cạnh chiếc ghế mây tôi đang nằm, ngồi xuống rồi mỉm cười. Chiếc khuyên tai màu tím thạch anh bên trái sáng lấp lánh, phản chiếu ánh mặt trời ánh lên sắc tím tuyệt đẹp.

“Vy, cậu biết không? Hôm qua nhỏ Hồng vừa bị cô Thủy phạt vì tội ăn nói vô tội vạ, không biết trước sau, không biết lấy đâu ra tư liệu lịch sử mà bảo triều Nguyễn có mười bốn vị vua, trong đó vị vua thứ mười bốn kia là Tiểu Bảo. Hì! Cả lớp cười ầm lên, nhỏ bí quá liền đáp bừa, bảo có Đại Bảo, đương nhiên phải có Tiểu Bảo. Nếu có cậu ở đây, chắc con nhỏ sẽ không dám phát ngôn bừa bãi như thế đâu nhỉ!” Tay cậu khẽ vén những sợi tóc lòa xòa trước trán tôi, giọng nói đều đều vang lên, cảm giác ấm áp tựa như dòng nước nhẹ len lỏi vào từng tế bào não nơi bàn tay ấy lướt qua.

“Còn nữa, mọi người ai cũng mong cậu mau chóng khỏe lại, để có thể tham gia hoạt động cắm trại vào tháng mười hai tới....”

“À, tí nữa là tôi quên báo cho cậu tin vui này, bài báo cáo chuyển đi thực tế của cậu đã được thầy Phụng đánh giá rất cao, dự tính sẽ dành được một trong mười suất đi Trung Quốc trong hai tuần và được nhận vào làm việc ở Khu nghỉ dưỡng cao cấp Crowne Plaza ngay sau tốt nghiệp. Kì này cậu phải khao tôi đấy nhé! Hà hà!”

Cậu ấy có vẻ vui hơn tôi rồi? Rõ ràng người được nhận là tôi kia mà? Đừng nói là chỉ vì nghĩ được khao một bữa mà đã hớn ha hớn hở như thế chứ?

“Vy này, tôi đã hứa với cậu là tôi sẽ đi học chuyên cần, sẽ thật chăm chỉ như cậu. Tôi cũng không đi bar nữa, cũng không tham gia đua xe với bọn thằng Hoàng, thằng Bách nữa... Tôi đã hạ quyết tâm sẽ khiến bản thân mình giỏi hơn, tốt hơn và đương nhiên tôi sẽ thành công. Thế nên, dù thế nào cậu cũng phải mau chóng khỏe lại để thừa nhận những nỗ lực của tôi, hiểu không hả đồ ngốc?”

Cậu nắm tay tôi, xiết thật chặt, hơi nước âm ẩm từ mồ hôi trong lòng bàn tay cậu dính vào tay tôi... Tiếng hít thở của cậu nặng nề, có chút đè nén trong lồng ngực.

“Nhớ này, cậu phải luôn nhớ đến tôi, nhớ đến tay tôi đã nắm tay cậu như thế nào này, nhớ đến tôi đã mắng cậu như thế nào này, nhớ lời hứa cậu đã hứa với tôi như thế nào này...”

Khóe môi tôi bỗng mấp mịm vì “giọt mưa” trên trời bỗng rơi xuống.

“Nếu cậu mà dám...quên tôi, tôi nhất định sẽ bắt cậu hối hận cả đời, nhất định sẽ không tha cho cậu. Biết chưa?”

“Mưa” làm ướt một bên má của tôi rồi. Gió đã bắt đầu thổi rồi, hơi lạnh một chút.

“Cuộc đời của cậu còn dài lắm, của mình cũng như thế... Có những chuyện cần phải quên đi thì mới có đủ chỗ trống để nhớ những chuyện quan trọng khác... Đừng ôm mãi những chuyện đã qua, những người đã thuộc về quá khứ, những vật đã một đi không trở lại trong kí ức... Hoài niệm vẫn nên có, bởi lẽ không ai có thể trưởng thành được nếu không có quá khứ dạy họ những gì đã trải qua... Vy, vẫn nên tự mình đối mặt, để có thể trưởng thành hơn nữa, hai năm đã đủ để cậu có thể quên được mình... Tuổi hai mươi hai của cậu, đến rồi!”

Trong không gian tĩnh lặng, chỉ còn hơi thở của Quán Quân vương trên từng sợi tóc của tôi..., trong phút chốc bỗng nghe được giọng nói dịu dàng của Tử Đằng...

Chiếc màn tung bay, gió rì rào khẽ đùa trên những chiếc lá của khóm Tử Đinh Hương trước nhà, mang theo hương thơm tinh khiết dịu nhẹ thoang

thoảng trong không khí... Tôi vẫn nằm im trên ghế mây, lắng nghe tiếng bước chân xa dần của cậu ấy.

Quá khứ đã qua, phải nhường chỗ cho tương lai gõ cửa. Có những người xuất hiện trong chốc lát lại khiến ta cả một đời khó quên. Cũng có những người chỉ mãi âm thầm dõi theo ta, với tư cách...một người bạn.

Từ đầu đến cuối, cậu ấy chỉ đứng bên cạnh tôi - hư hỏng, bất cần, trốn học, đánh nhau, đua xe, chơi bar, thay bạn gái như thay áo. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một điểm tốt nào ở người con trai ấy. Càng ngày tôi chỉ càng phớt lờ cậu, không quan tâm cũng chẳng để ý đến sự ân cần, sự quan tâm một cách đặc biệt mà cậu dành cho tôi. Có đôi lúc lại ích kỉ cho đó là sự hiển nhiên mà mình đáng được nhận... Giá như tôi một lần quay đầu nhìn lại để có thể thấy được sự ấm áp qua từng lời nói ngông nghênh của cậu, một lần mở lòng mình ra để thấu hiểu những lo lắng của cậu dành cho mình...

Nhưng... cậu đi rồi!

Bầu trời trong xanh cao vời vợi, từng đám mây trắng lững thững trôi, không gian thơm ngát mùi hoa tươi mới, “mưa” vẫn rơi... ướt đầm chiếc gối bên dưới.

“Xin lỗi cậu, Quân! Đợi mình, đợi mình có thể nhìn cậu như cậu vẫn luôn nhìn mình.. được không?” Tôi tự nhủ với chính mình.

Trời nắng nhẹ, không mưa. Gió đã bắt đầu thổi rồi. Tôi mở mắt nhìn về phía cửa, không gian vắng lặng như thường. Chiếc chuông gió treo trước cửa đung đưa phát ra âm thanh “Leng keng... leng keng....”

Quân, mình đợi cậu trở về!

MAI THẢO NGUYỄN

Quán nhỏ

“Hà Nội mùa thu, mùa thu Hà Nội, mùa hoa sữa về, thơm từng con phố...”

Một nơi yên bình, một cô gái nhỏ, một cốc cafe nghi ngút khói, một đôi mắt nhìn xa xăm, một mùi hương hoa sữa nhẹ nhàng thanh thanh... Cô bé nào đó lẩm bẩm hát theo một giai điệu quen thuộc nào đó về mùa thu Hà Nội. Cô yêu Hà Nội, đặc biệt là mùa thu của Hà Nội, yêu từng góc phố quen thuộc, từng con người, từng cảnh vật, thậm chí từng bước chân khẽ khàng giẫm trên những chiếc lá vàng khô rơi rụng mùa thay lá. Với một cô bé vừa bước qua thử thách lớn nhất của cuộc đời, một tương lai đang chờ đón cô ở phía trước, ngưỡng cửa đại học đã mở rộng, vẫy gọi cô, hoan nghênh cô... Nhưng cô vẫn chỉ là một cô bé chưa trưởng thành, chưa va chạm và tâm hồn của cô vẫn đẹp, vẫn thánh thiện, vẫn biết rung động trước cái đẹp, vẫn thật nhạy cảm với tất cả mọi thứ xung quanh cô... Chiếc áo len mỏng đủ để giữ ấm cho cô trong mùa se lạnh, từng cơn gió cuốn theo những bông hoa sữa nhỏ bé chao đảo như đang vây quanh góc quán nơi cửa sổ có ánh mắt cô đang hướng ra. Trời vẫn thật xanh, mây vẫn êm đềm trôi, ấy thế mà đã qua rồi cái mùa hạ mưa tầm tã, cái nóng nực đan xen với nỗi mệt nhọc trước ngày thi cử. Rồi sau đó là sự lo lắng, chờ mong kết quả của mười hai năm đèn sách, cô lại ngồi đây, cảm nhận cái hạnh phúc của cuộc đời đến thật nhẹ, thật yên bình. Cái ồn ào của nơi đô thị, dòng người vẫn vội vã đi ngang qua nhau, nhưng đối với cô, dù là hình ảnh nào đi nữa, Hà Nội vẫn có nét đẹp của riêng nó, sự bình yên của riêng nó.

Cô phát hiện ra quán cafe nhỏ đặc biệt này hai năm trước, khi ấy cô còn quá trẻ, chỉ thấy nơi này thật yên tĩnh, đủ không gian cho cô ngồi đánh vật với đồng bài tập. Cũng không ngờ một ngày nơi đây lại trở thành nơi mà cô thỏa mãn cái tâm hồn nghệ sĩ của mình. Thực ra cô thích làm thơ... Điều này thật khác lạ đối với một đứa con gái học khối A, nhưng biết làm sao? Cô vẫn cứ thích thế vì những vần thơ cô viết làm cô yêu cuộc sống hơn, yêu bản thân cô hơn!

Hôm nay cô cũng đến, vẫn chỗ cũ nơi cô hay ngồi, vẫn đồ uống như thế, thêm một chiếc khăn quàng mỏng vì thời tiết có vẻ đang lạnh dần... Hai tay chống cằm ngâm nga những giai điệu quen thuộc. Cô quay lưng ra cửa, chờ đợi một hình bóng quen thuộc bước vào... Hôm nay anh đến muộn! Bàn tay cô gõ trên mặt bàn giống như tiếng kim giây đồng hồ tích tắc qua đi, không nhanh cũng không chậm, tạo cho người ta cảm giác nóng lòng, bồn chồn nhưng cô không thể, cô không vội, cô có thời gian. Cô thường ngồi đây như thế, im lặng và để ý đến một người con trai cũng ngồi một mình ở đây. Đã hơn một tuần nay, anh thường đến vào giờ này và ngồi khoảng một tiếng rồi đi, đều đặn giống như được lập trình. Còn cô giống như một cái máy, ngồi lặng lẽ từ lúc anh đến, đến khi anh đi, chỉ để nhìn ngắm anh. Cô chưa từng như thế bao giờ... Cô thích anh? Cô không biết, cô cũng chưa từng tin vào tình yêu sét đánh. Anh với cô hoàn toàn là hai kẻ xa lạ, anh thậm chí còn chưa liếc cô lấy một cái. Hàng ngày, anh chỉ lặng lẽ đeo tai nghe và viết lách gì đó trong máy tính. Cô để ý đến anh từ lần đầu tiên anh đến vì phong cách ăn mặc của anh rất gây chú ý làm cô tò mò, rồi đến cách anh coi cả thế giới như không tồn tại và khuôn mặt đẹp trai của anh nữa... Đúng thế, cái cô ấn tượng hơn cả cũng như bao cô gái khác là anh rất cuốn hút.

Anh đến...vẫn gọi một cốc capu như cũ, vẫn cái chỗ ngồi đối diện cô, lặng lẽ mở máy tính và bắt đầu viết... Hôm nay, anh “bình thường” hơn mọi ngày với quần jean, áo sơ mi trắng. À! Anh cắt tóc rồi, còn đeo một cặp kính nữa... Cô lại mãi mê nhìn ngắm, cô tự hỏi tại sao anh không biết cô đang nhìn anh. Con người ta thường nhạy cảm với những ánh nhìn xung

quanh mà. Tại sao anh không nhìn cô dù chỉ một lần? Đôi mắt anh dường như lúc nào cũng vô hồn, chỉ chuyển động theo cái bàn phím máy tính, cũng có khi rời mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh nào đó trên màn hình. Nhưng chưa bao giờ cô thấy anh cười vì đôi môi mỏng ấy luôn mím chặt, thêm một sống mũi cao, da trắng... Có lẽ anh đã bị một cô gái nào đó sở hữu chăng? Nhưng tại sao anh chỉ luôn đến đây một mình?... Cô có rất nhiều câu hỏi nhưng chỉ lặng lẽ dõi theo anh từ xa. Không phải cô nhút nhát mà cô đang chờ đợi một cái nhìn từ chàng trai ấy, chỉ cần một cái nhìn, cô sẽ lại gần và nói chuyện cùng anh. Cô biết, sẽ không lâu nữa đâu.

Nhưng đã ba tuần trôi qua, tuy ngày nào anh cũng đến, ngày nào cô cũng chờ đợi anh để ý đến mình, thế nhưng không nhận được một sự quan tâm nào từ anh. Cô bắt đầu hụt hẫng, có lẽ cô không đáng để người ta bận tâm đến chăng? Nhưng cô đã cảm nhận được từ anh nỗi cô đơn nào đó, dù khuôn mặt đó chưa một lần lộ ra sự yếu mềm, chưa một lần lộ ra vẻ mặt buồn bã, đôi môi đó chưa một lần nói chuyện với cô. Nhưng cô biết mình không cảm nhận sai, cô thấy được anh đang buồn, cô biết anh đang cô đơn. Có lẽ là do cô nhạy cảm, nhạy cảm đến quá mức nhưng ... Cô biết làm sao khi mà người ta chưa từng một lần để mắt đến cô? Cô cười, cô không hiểu được bản thân cô nữa. Không phải cô chưa từng yêu, cũng không phải cô chưa từng được yêu. Nhưng tình yêu tuổi học trò đối với cô nó quá mờ nhạt, thậm chí cô còn không nhớ rõ rằng tại sao mình và người đó yêu nhau nữa. Đây là lần đầu tiên, cô cảm nhận được sự rung động của trái tim mình, lần đầu tiên cô biết hóa ra mình nhạy cảm đến thế, cũng là lần đầu tiên cô không nghe thấy tiếng mưa tí tách bên cửa sổ chỉ đến khi người ấy rời đi.

Đã hơn một tháng rồi, anh vẫn không để ý đến cô, nhưng cô lại thấy bản thân không thể chịu đựng thêm được nữa, cô trở thành một đứa trẻ, cô không chấp nhận đứng nhìn que kẹo cứ ở trong tủ kính mãi. Cô muốn đập vỡ lớp kính trong suốt để lấy que kẹo ra, cô muốn được ăn nó, muốn được thưởng thức cái vị ngọt mà cô hằng tưởng tượng suốt quãng thời gian qua... Thế là cô cố tình vụng về làm rơi cốc cafe trên bàn, tiếng vỡ ấy làm

anh ngẩng đầu lên nhìn cô. Cô thành công trong việc khiến đôi mắt hai người chạm vào nhau và cô quyết định nói chuyện với anh ...

Hít một hơi, làn không khí tươi mát của mùa thu cùng mùi hoa sữa thoang thoảng làm cô có cảm giác dễ chịu hơn. Cô mặc một chiếc váy màu trắng vì cô biết anh thích màu trắng, ít ra là cô linh cảm thế. Cô đi về phía anh, gõ lên chiếc bàn gỗ hai cái khiến anh rời mắt khỏi màn hình vi tính. Đôi mắt anh nhìn cô, phản chiếu lại hình ảnh cô trong đôi mắt đen long lanh nơi anh, cô thấy mình đang cười, nụ cười như một làn gió mát thổi qua, lần đầu tiên cô biết một đôi mắt có thể trong đến thế. Cô nhẹ nhàng nói, như sợ ảnh hưởng đến anh: “Em có thể ngồi đây chứ?”

Anh thoáng nhìn cô bằng một nét khó hiểu làm tim cô rung lên một nhịp rồi cuối cùng cũng gạt đầu. Chờ cô ngồi xuống, anh mới hỏi: “Anh em mình quen nhau à?”

Cô lắc đầu, không biết trả lời sao thì thấy anh mỉm cười. Cô ngây ra vì lần đầu tiên thấy anh cười, cô còn tưởng anh thuộc loại “kool boy” đến cười cũng không biết, thế mà anh đang cười với cô đấy.

Cô cũng cười, then thừng: “Em chỉ muốn nói chuyện với anh... Em là Nhật! Còn anh?”

Nụ cười nơi anh càng đậm, cô cũng không hiểu anh cười gì nữa, rồi bất ngờ anh giơ tay ra bắt tay cô nói: “Anh là Hoàng, rất vui được nói chuyện với em, Nhật.”

Anh ngừng lại, rồi cô còn bất ngờ hơn khi anh nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt cô, làm ra vẻ nguy hiểm hỏi: “Em... thích anh?”

Cô thực sự hoảng sợ khi anh hỏi như thế... Chẳng lẽ anh biết cô vẫn thường quan sát anh? Chẳng lẽ anh biết cô thích anh dễ dàng thế? Cô nên trả lời thế nào? Câu hỏi dường như đột quá, cô không biết nên làm gì nữa, cô chỉ ngồi ngây ra và rất lâu, rất lâu sau cô mới mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng như vệt nắng sót lại của mùa hạ: “Vâng... thế còn anh?”

Dường như anh cũng bất ngờ với câu trả lời của cô. Thực ra chính cô cũng thấy khó hiểu, tại sao bản thân có thể mạnh dạn mà nói ra như thế...

Cô lại thấy hối hận, nếu như anh đánh giá cô là đứa con gái dễ dãi thì... Nhưng anh chỉ nhìn cô dịu dàng, rồi gật đầu: “Anh cũng thích em!”

Thế là họ chính thức “dây dưa” từ đấy... Họ vẫn thường cùng nhau ngồi cafe, cùng nhau dạo phố, nói chuyện phiếm... Khi cô hiểu thêm về con người anh, cô lại càng thấy anh thú vị ... Cô đã hiểu tại sao anh nói thích cô ngay từ lần gặp đầu. Anh chỉ mới về nước được hơn ba tháng, anh muốn về đây để tự mình gây dựng tương lai. Anh sống ở nước ngoài nhiều năm tới mức bản thân anh cũng dần “tây hóa” từ tính cách đến cử chỉ và thậm chí, cô thích anh như thế... Cô không hiểu nhiều về anh, anh cũng không hỏi nhiều về đời tư của cô, họ cứ lặng lẽ ở bên nhau như thế, ngày qua ngày, như những cặp tình nhân bình thường. Tình yêu của họ không mãnh liệt nhưng cũng không nhạt nhòa, không giống phim ảnh nhưng cũng không thiếu sắc màu, anh biết cách làm cô hạnh phúc, cô biết cách làm anh vui... Cô cùng anh trải qua mùa thu của Hà Nội với những kỉ niệm đẹp, đôi bàn tay đan lấy nhau qua từng con phố, chưa khi nào cô cảm thấy tình yêu có sức mạnh lớn đến thế... Rồi mùa đông giá rét của miền Bắc có anh, cô chẳng cảm thấy lạnh lẽo nữa. Những cái ôm của anh truyền cho cô hơi ấm, những nụ hôn ngọt ngào e thẹn làm ướm đôi bờ môi khô vì cái lạnh... Rồi vào ngày valentine, anh dở thói trẻ con đòi quà của cô và anh tặng cô một hộp socolate do đích thân anh mua từ Mỹ về. Anh ở lại Việt Nam đón tết cùng cô, cô chưa bao giờ có cái tết nào vui như thế. Anh đưa cô đi mua cây đào, cây quất, đêm giao thừa anh ôm cô vào lòng cùng ngắm pháo hoa, cùng mỉm cười, âu yếm nhìn cô thì thầm “happy new year my lady”. Anh ăn cái tết đầu tiên ở Việt Nam với gia đình cô, ấm cúng và gần gũi. Lần đầu tiên anh cảm thấy Việt Nam đẹp như thế, hóa ra nơi anh sinh ra còn hơn hẳn so với nơi mà anh đã sinh sống, lần đầu tiên anh thấy yêu Hà Nội nhiều hơn.

Cô đọc cho anh nghe những vần thơ mình viết, cô viết về Hà Nội, về anh, về hai người giống như những câu chuyện thật đẹp, tràn ngập hạnh phúc... Anh hát rất hay, những bài hát của các ca sĩ nổi tiếng Anh, Mỹ anh đều thành thục. Anh còn biết đánh guitar, điều này làm cô say đắm khi nhìn

anh vừa chơi đàn vừa hát tặng cô những bản tình ca đẹp đến “nhấn chìm” trái tim cô trong cái gọi là hạnh phúc... Họ cứ bên nhau như thế, cùng nhau đi ăn, đi xem phim, hẹn hò... Và quán cafe nơi hai người gặp mặt lần đầu cũng vẫn là “chỗ cũ” khi cả hai thấy nhớ nhau. Cô yêu anh nhiều hơn cô tưởng và tình yêu đó ngày càng thấm vào dòng máu nơi trái tim cô, lan truyền, sưởi ấm đến từng góc nhỏ trong tâm hồn cô.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã một năm kể từ ngày họ nói “thích” nhau, vẫn là cái nơi mà lần đầu họ gặp, vẫn với ánh mắt của lần đầu nói chuyện, anh ôm cô nói: “Mình sẽ ở bên nhau mãi...không phải một năm, mà là một trăm năm, em nhỉ!”

Cô chỉ biết mỉm cười hạnh phúc, vui mình trong lòng anh, gật đầu... Ngày hôm đó là ngày đẹp nhất trong những ngày tháng họ ở bên nhau, anh cứ ôm cô mãi thế, cô còn nhớ như in những lời anh nói vì anh không thường nói những lời yêu thương: “Chỉ cần em tốt nghiệp, anh sẽ đưa em sang Mỹ gặp bố mẹ, rồi mình sẽ đến Paris nghỉ tuần trăng mật sau khi cưới. Em biết anh đang cố gắng làm việc mà, anh cũng biết con gái ai cũng thích Paris... Rồi đến khi già đi, ta vẫn sẽ ngồi đây, anh vẫn sẽ ôm em như thế này, vẫn sẽ yêu em như vậy... em cũng phải như thế đấy! Rồi chúng mình còn phải có những đứa con...anh mong chúng chỉ được bằng một phần của em là đủ ...”

Cô cười, véo má anh, mắng yêu: “Chỉ khéo tưởng tượng thôi, nói thì hay lắm! Để xem anh làm được đến đâu.”

Anh cũng cười, vuốt tóc cô rồi đặt một nụ hôn lên môi cô, thì thầm: “Anh làm được nhiều hơn thế đấy. Đừng coi thường anh!”

Qua hôm đấy, tình cảm của họ tuy vẫn tốt đẹp nhưng anh bắt đầu bận bịu với công việc của mình, thời gian cô ở bên anh ít hơn, họ thường chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại... Nỗi nhớ anh được cô tích góp lại, nhiều dần, nhiều dần cho tới khi điện thoại của anh không còn liên lạc được nữa...

Hôm đó cô rất lo lắng, Hà Nội cuối thu trời mưa tầm tã, ướt đầm những con phố đầy lá rụng. Cô mệt mỏi ngồi bên cửa sổ của quán cafe ấy, cô hẹn anh hôm nay ở đây, nhưng đã đến giờ hẹn mà không thấy anh đến, điện

thoại của anh từ sáng cũng chẳng liên lạc được. Từng giọt mưa vẫn tí ta tí tách rơi đều đều mang theo cái hơi lạnh chớm đông. Cô dùng hơi ấm của mình, khẽ đan đôi bàn tay lạnh cóng vào với nhau nhưng vẫn thấy lạnh, cái lạnh thấm qua nhiều lớp áo, thấm vào tận xương tủy... Cô lo lắng, cô cố gắng gọi cho anh nhưng vẫn chỉ có một giọng nữ của tổng đài nhắc đi nhắc lại... Cô lo, lo anh đi xe máy không quen, lo đường trơn, mưa gió, lo anh có chuyện gì xảy ra mà không thể đến nơi hẹn cùng cô. Anh chưa từng đến muộn, ít ra cũng nên bật máy...rất lạ... Cô bồn chồn hơn... Thời gian trôi cho đến khi cốc cafe của cô lạnh ngắt, cô mới quyết định đi tìm anh, nhờ đâu anh bị ốm hay gia đình bên Mỹ có chuyện gấp mà anh không kịp nói với cô...?

Cô đi trên đường, chiếc ô không che chắn được những giọt mưa lạnh lùng thấm vào da thịt cô, nhưng đối với cô chẳng có gì quan trọng cả, cô chỉ cần biết anh thế nào thôi...

Cô đứng trước cửa nhà anh và thứ cô thấy là điều mà cô không thể ngờ tới được... Cô không biết mình nên buồn hay nên vui nữa, có lẽ là cả hai... Đương nhiên cô nên vui khi thấy anh vẫn khỏe, tất cả những gì cô lo lắng cho anh từ đầu tới cuối đều không cần thiết nữa rồi, chỉ là thừa thãi mà thôi. Nhưng cô không cười nổi... Cái hình ảnh trước mắt khiến cho cả người cô như vừa trút hết hơi thở, đôi tay cô không đủ sức cầm chiếc ô nặng trĩu nữa, đôi mắt cô hòa lẫn cùng nước mưa rơi ướt khuôn mặt khiến mọi vật trước mắt nhòa đi. Đôi trai gái đang ôm chặt lấy nhau, môi kề môi nồng nhiệt trong căn nhà quen thuộc trước mắt cũng không được rõ ràng nữa... nhưng đối với cô cũng đã quá rõ rồi. Cô biết cô gái đó, đương nhiên cô biết vì cô đã từng nhìn thấy, đã từng ghen bóng ghen gió với người con gái hiện diện trong bức ảnh đặt trong ổ cứng máy tính của anh, với người con gái mà anh đã từng ngồi cả ngày ở quán cafe chỉ để níu kéo cô ấy, nhớ nhung cô ấy, với một cô gái nóng bỏng, xinh đẹp, quyến rũ mà như anh nói là người Pháp... Cô quay lưng bước đi, cô đau lắm, từng bước đi nặng trĩu giống như những bước đi của người cá lúc mới có được đôi chân, mỗi bước đều giống như giẫm lên cả ngàn mũi kim, đây là cái giá phải trả cho hạnh

phúc... Nhưng cái đang rỉ máu nơi cô lại là trái tim yếu mềm. Đúng! Là cô tự ru ngủ mình... Là cô tự mình đưa ra cái hạnh phúc ấy. Có thể anh cũng có tình cảm với cô, nhưng người anh yêu vẫn là cô gái ấy, người mà anh chưa từng quên suốt một năm qua ở bên cô. Đây là lý do anh không xóa đi những tấm hình mà hai người họ chụp chung, đây cũng chính là lý do anh không chịu kể cho cô nghe về cô gái ấy, là lý do khiến anh thỉnh thoảng ngần ngại trước những khoảng không gian trống không... Còn lý do khiến anh ở bên cô thì sao? Không phải quá rõ rồi còn gì? Là vì anh thấy cô đơn nên anh dễ dàng nhận lấy tình cảm của cô, dễ dàng ở bên cô để lấp đầy chỗ trống. Cô không cố chạy, cô chỉ bước đi từng bước nặng nhọc trong cơn mưa tầm tã, từng người, từng người lướt qua cô, họ nhìn cô như kẻ điên... Đúng thế, ước gì cô được điên, để quên đi tất cả những gì vừa nhìn thấy, ước gì cô điên để có thể bỏ qua tất cả khi tận mắt nhìn anh ôm hôn người khác... Cô chỉ ước được như thế mà thôi, sao mà khó khăn thế!

Cô bước về ngôi nhà của mình. Chớm đông, cơn mưa rét buốt thấm vào cơ thể khiến cô phát run, không kìm được, nước mắt cô vẫn không ngừng rơi. Cô lạnh lắm, đắp đến ba, bốn chiếc chăn mà vẫn thấy lạnh, rồi hình ảnh của anh cùng cô gái đó cứ vẫn hiện hữu trong đầu cho đến khi cô mất đi ý thức và ngủ thiếp đi trên giường... Khi cô tỉnh lại thì đã là một ngày sau, chai nước đang được truyền vào người, cô không còn run nữa, cô cũng không còn khóc nữa, cô chỉ im lặng, im lặng mà thần thờ. Cô còn có thể làm gì? Khóc mãi cũng đến lúc phải hết nước mắt, đau buồn mãi cũng đến lúc phải im lặng mà buông tay. Chiếc điện thoại reo lên nhạc chuông quen thuộc mà anh tự tay cài cho cô, cũng là chính giọng hát của anh được thu lại, anh đã từng nói, bài hát này chỉ riêng cô mới có... Cô tắt máy, nhắm cho anh một tin vồn vện ba chữ “chúc mừng anh” rồi tắt nguồn. Nỗi cay đắng lại trào lên trong lòng nhưng cô chẳng thể nào cho phép bản thân được khóc, cô tự nhốt mình trong phòng, chẳng tiếp xúc với ai kể cả bố mẹ. Cô cần thời gian...

Đêm hôm ấy mưa to như trút nước, cô đã khỏe thêm được một chút sau hôm mê man. Mọi thứ quá nhanh khiến cô không biết nên làm gì ngoài việc

cô lập bản thân mình để tìm một con người mới. Mưa khiến cô lạnh, cô ghét mưa, đứng dậy lê bước để đóng chiếc cửa sổ nhỏ, nhưng qua cửa kính cô thấy một bóng hình quen thuộc, cô nghĩ mình nhìn nhầm... nhưng đúng là anh. Hình ảnh Hoàng đứng trong mưa trước cửa nhà mình, khiến cô bối rối. Trời mưa rất lạnh, lạnh đến mức chỉ cần nhìn anh thôi, cô cũng lạnh đến phát run... Rất lâu sau khi nhìn anh đứng đó, cô mở cửa phòng lê bước xuống nhà, mặc kệ sự can ngăn của bố mẹ, cầm một chiếc ô đi ra che cho anh, cô chua xót nói: “Đừng để bị ốm... Anh về đi!”

Hoàng ngẩng mặt lên nhìn cô, nước mưa không thấm vào người anh nữa, đứng bên cô anh thấy ấm áp hơn, anh ghen lời. Cô gầy đi nhiều là do anh, lỗi tại anh. Nhưng một câu xin lỗi, làm sao cô có thể tha thứ, anh muốn giải thích nhưng cuối cùng cũng chỉ là gương mặt nhìn người con gái anh yêu.

Cô bức tức. “Tại sao anh không nói gì mà cứ nhìn cô như thế? Anh...!” Cô nhìn anh, nước mắt một lần nữa trào ra. “Anh về đi, em nói anh về đi! Đừng có nhìn em như thế... anh nhìn gì kia chứ? Cô hét lên. Em không muốn làm người thay thế. Em là em, em không cần anh thương hại. Người ta đã trở về rồi, không cần phải giải thích gì nữa! Cũng đừng nhìn em như thế! Chia tay đi!”

Cô quay lưng bước đi, không quên vứt cái ô vào đôi tay buông thõng của anh, cô chạy vội vào nhà, cô chạy trốn tất cả. Tại sao anh còn đến đây? Cô hận anh, hận anh không nói mà chỉ nhìn mình, hận anh phụ tình cảm của mình. Cô lê bước lên gác, tắt đèn phòng nhưng vẫn không tìm được nên đã hé bức màn nhìn xuống phía dưới... Tại sao anh vẫn chưa đi, nếu cứ như vậy sẽ ốm mất, trời rất lạnh, tại sao anh vẫn cứ nhìn lên đây? Tại sao cô vẫn cảm thấy nỗi bi thương trong mắt anh? Hay là anh tiếc nuối? Cô quay lưng lại, ngồi xuống sàn gỗ lạnh buốt, cô hận cô tại sao vẫn quan tâm đến anh như thế...

Đã năm tháng rồi kể từ khi cô và anh chia tay... Cái đêm mưa ấy, thậm chí vẫn ám ảnh cô trong những giấc mộng寐. Cô sợ gặp anh, nên dù muốn cô cũng không quay lại quán cafe đó một lần nào nữa. Cô tránh tất cả những nơi anh hay đến, cô sợ những nơi mà kí ức của cô vẫn sót lại niềm

hạnh phúc khi có anh ở bên. Cô sợ tất cả. Từ sau ngày hôm đó, cô thu mình vào với lớp vỏ bọc dày, cố gắng làm ra vẻ mọi thứ vẫn ổn nhưng cuộc sống của cô không còn màu sắc nữa, chỉ xoay quanh bốn bức tường ở nhà và con đường đến trường, bốn bức tường trong lớp học rồi con đường về nhà... Ngày nào cũng vậy khiến cô phát ngấy bản thân mình, cô không ngờ được mình thay đổi lớn thế, mẹ nói đã lâu không nhìn thấy cô cười nữa... Và hôm nay, cô quyết định trở lại nơi mà đã thay đổi cô, cô muốn tìm lại mình ở đó, cô thấy không đáng khi đánh mất niềm vui của tuổi thanh xuân chỉ vì một người con trai. Cô hít một hơi, đi vào quán cafe quen thuộc, cô nhìn quanh không thấy người cô không muốn thấy. Cô không biết trong lòng mình tồn tại cảm xúc gì nữa, một chút cay đắng, một chút thần thờ, một chút hụt hẫng và một chút nhẹ nhõm...

Nơi cô thường ngồi đã có người ngồi rồi. Từ khi họ yêu nhau, cô vẫn thường kéo anh vào chỗ cô hay ngồi, cô thích góc nhìn đó và đương nhiên nó trở thành thói quen của cả hai. Và hôm nay, là lần đầu tiên cô ngồi vào vị trí anh từng ngồi trong một tháng đầu cô nhìn ngắm anh. Cô ngồi xuống, cảnh vật không hề thay đổi, đến cả lọ hoa trên bàn cũng vẫn như thế. Cô gọi một cốc capu rồi bắt đầu suy nghĩ lại tất cả... Nhưng chưa kịp suy nghĩ thì... Chính là cái lọ hoa làm cô thần thờ. Cô nhìn nó, cô nhớ lại ánh mắt anh thần thờ nhìn vào khoảng không gian trong máy tính, chiếc máy tính làm cô không thể nhìn thấy ánh mắt anh đang nhìn về đâu? Cô định thần lại, nhưng vẫn thật hoang mang. Cô lặng lẽ ngắm nhìn cô gái ở chiếc bàn đối diện quen thuộc qua chiếc gương nhỏ được đính trên lọ hoa... Tình cờ, đúng là tình cờ khi mà lọ hoa đó có gắn một chiếc gương nằm nghiêng, ngồi ở vị trí này không cần trực tiếp cũng có thể đối mặt với hình ảnh của cô gái bàn đối diện. Cô cười chua xót, là cô nhạy cảm hay là do anh chưa hề nói với cô? Có thực sự anh đã để ý đến cô từ trước? Có thực sự anh nhìn thấy cô đang quan sát anh mỗi ngày, để rồi lần đầu tiên cô hỏi anh, anh liền nói anh thích cô.

Cô lê bước đứng lên. Lê bước ra khỏi quán, cô thật không ngờ mình đến đây không những không quên được anh ấy mà còn nhớ nhiều hơn, không

những không hận, còn yêu nhiều hơn. Cô rồi tung với những suy nghĩ của mình, lê bước trên những giọt nắng vào đầu hạ. Nắng chiếu lên con đường phía trước mặt khiến cô phải nheo mắt nhìn lên mới có thể tiếp tục đi... Cô quyết định sẽ đi du lịch, cô sẽ thay đổi bản thân qua một chuyến đi xa, một chuyến đi để tìm lại những gì cô đã vô tình đánh mất...

Nhưng nơi cô đi, chính cô cũng không thể hiểu tại sao mình lại đi chuyến bay này... tới Paris... Cô đi một mình đến xứ sở tình yêu, cô nghĩ mình bị điên, nhưng đây đúng là nơi người con gái nào cũng mong ước được đến dù chỉ một lần... Lần này, dù không có anh cô cũng sẽ thực hiện ước nguyện của một cô bé bình thường.

Đến nơi, một mình cô lang thang trên góc phố cổ của Paris, tìm một nơi đặt phòng nghỉ ngơi, rồi bắt đầu tìm hiểu về thành phố trong mơ, thiên đường của tình yêu... Cô vẫn nhớ anh nói với cô rằng anh và cô sẽ đi nghỉ tuần trăng mật ở đây, mọi thứ đã qua rồi, không có người con trai đó cô vẫn có thể đến nơi mà cô hằng mơ ước, chỉ là... không được trọn vẹn như cô nghĩ. Cô trở lại năng động như ngày nào, ôm một chiếc balo và bắt đầu vừa cầm bản đồ vừa dùng tiếng anh phổ thông hỏi đường. Cô đi đến những nơi bản thân cô chỉ thấy trong sách báo, ăn những món ăn đậm chất Paris. Cô thấy vui, thấy thoải mái, hóa ra tìm cho mình niềm vui thật sự đâu có khó. Cô chụp bức ảnh đứng dưới tháp Eiffel nở nụ cười lâu lắm mới gặp lại. Cô cầm bức ảnh, nhìn nụ cười của mình thấy lạ lắm giống như gặp lại một người bạn cũ, vừa vui mừng, vừa kinh ngạc...

Ba ngày lang thang ở Paris là điều thú vị nhất trong cuộc đời của cô kể cho đến thời điểm bây giờ. Cô tìm được một quán cafe nhỏ không có trong bản đồ thành phố ở trên một căn gác cũ kĩ, khách vắng nhưng không gian tạo cho người ta cảm giác thoải mái, ấm áp. Cô ôm chiếc máy ảnh, tập trung xem lại những bức hình chụp được trong những ngày qua, vừa xem vừa mỉm cười cho tới khi cơ miệng không thể cười được nữa. Cô phóng to chiếc ảnh chụp ở tháp Eiffel, ở một góc rất nhỏ của tấm hình cô thấy hình ảnh người con trai quen thuộc. Cô thậm chí đã không tin vào mắt mình, cố gắng phóng to hết cỡ... không thể nhầm được. Cô mỉm cười, thật tình cờ,

anh giống như một hồn ma cứ bám riết lấy cô không tha... Cô lắc đầu, có lẽ là anh đi hưởng tuần trăng mật cũng nên, nói được thì làm được mà... mỉm cười cay đắng, cô chuyển qua bức hình tiếp theo nhưng không còn hứng thú nữa. Cô hồn dã quỷ, âm hồn không tan, tại sao luôn là lúc cô vui thì phá rối chứ...

Một tiếng “choangggg!” khiến cô ngẩng đầu lên. Nhìn thấy cốc cafe của ai đó rơi dưới đất, cô lập tức nghĩ đến lần đầu họ nói chuyện, cô nhìn chăm chăm vào cốc cafe rồi mỉm cười: “Niềm vui thì dễ quên còn nỗi buồn thì không bao giờ.” Tiếp tục việc uống cafe, cô lại phải ngẩng đầu lên vì tiếng gõ trên chiếc bàn gỗ, ánh mắt cô chạm vào ánh mắt trong veo quen thuộc, hóa ra anh cũng đang ở đây... Cô biết anh đang làm trò gì.

Anh nhìn cô, lịch sự nói bằng tiếng Việt: “Anh có thể ngồi đây được không?”

Cô cũng lịch sự giơ tay làm động tác mời rồi khách khí hỏi, đôi mắt không giấu được nét cười: “Anh em mình quen nhau à?”

Vẫn kịch bản cũ, anh lắc đầu: “Anh chỉ muốn nói chuyện với em... Anh tên Hoàng!”

Cô giơ tay, tự nhiên bắt lấy tay anh, mỉm cười: “Rất vui được làm quen với anh, em tên Nhật... Anh thích em à?”

Anh làm bộ suy nghĩ và ... Hoàng làm gì tiếp theo, có lẽ, không cần nhắc lại nữa...

MÈO

Luôn có ai đó đang đợi ta

Hắn đã trót yêu nàng mất rồi.

Kể cũng lạ, đã bao giờ hắn nghĩ rằng mình sẽ yêu đâu cơ chứ? Thứ tình cảm xa hoa ấy, văn chương như thế, một kẻ khô khan như hắn làm sao cảm nhận được nó? Vậy mà hắn đã yêu, rất ngẫu nhiên và đầy khắc khoải.

Trên trời, thiên thần gọi sự tình cờ là sự sắp xếp có chủ đích của Chúa trời. Dưới địa ngục, quỷ sứ gọi nó là nơi bắt nguồn của nỗi đau. Còn tại trần gian, người đời gọi sự tình cờ là định mệnh.

Hắn gặp nàng trong một quán cafe sang trọng bậc nhất Sài Gòn. Một người con gái đi đâu cũng tỏa ra mùi nước hoa đắt tiền như nàng, kẻ làm thuê như hắn sao với tới được. Nhưng, hắn mê nàng quá, mê như kẻ nghiện đắm đuối trong thứ cần sa độc hại đầy quyến rũ. Hắn cứ đứng ngoài xa, ngắm nhìn nàng, chẳng khác kẻ khờ thường trắng dưới mặt đất xa xôi. Nàng có nét đẹp đầy hiện đại, rất tự tin và kiêu hãnh. Phải... nàng là một con phượng hoàng không bao giờ khuất phục số phận.

Sau những chuỗi ngày ngắm nhìn, cuối cùng hắn cũng có dịp được gần nàng. Đó là một buổi chiều êm đềm khác lạ với những ngày nắng vàng nhộn nhịp của Sài Gòn. Hắn thấy nàng và một gã đàn ông cãi nhau rất lớn. Rồi sau đó, kẻ đó bỏ đi. Nàng khóc. Bưng mặt mà khóc rưng rức. Hắn thấy trái tim mình bị giày vò ghê gớm. Một cách vụng về, hắn đưa cho nàng khăn giấy. Nàng ngược lên nhìn hắn và gằn giọng tức tối. “Liên quan gì đến anh, hả! Đi ngay, đi đi!”

Hắn sợ hãi nhìn nàng. Vẻ đẹp kiều sa của nàng đã bị nước mắt xóa mờ. Bây giờ, trông nàng cũng không khác bao người con gái khi đau khổ. Vậy mà trong mắt hắn, ngay cả nỗi đau của nàng cũng mang một nét đẹp không ai sánh bằng. Nhưng, nàng không chấp nhận sự quan tâm của hắn.

Ngày qua ngày, nàng vẫn đến quán cafe mỗi buổi chiều, đôi mắt xa xăm và đầm nước mắt. Còn hắn, khi bừng cafe ra cho nàng, luôn có một chiếc khăn giấy đặt cạnh bên. Ban đầu, nàng vứt nó xuống đất, giẫm lên rồi cười gằn. Rồi thời gian sau đó, nàng không ném chúng đi nữa, mà lại xé nó thành từng mảnh vụn. Hắn nhìn thấy, im lặng dọn đi. Khi bước vào phía trong, chắc chắn rằng nàng không thấy, hắn mới nắm chặt lấy đồng giấy vụn ấy mà xót xa. “Nàng ơi, sao nàng vẫn hoài đau đớn!...”

Bất ngờ một ngày, khi hắn đưa khăn giấy cho nàng, người con gái ấy cầm lên và thấm nước mắt. Nàng quay lại nhìn hắn, nói lạnh tanh. “Anh làm xong việc rồi chờ tôi đi!”

Hắn chết điếng một vài giây. Bất chợt lúc ấy, hắn muốn khóc kinh khủng. Không phải khóc vì quá sung sướng, mà vì không tin rằng đó là sự thật. Trên đời này, có những kẻ đau đớn nhiều đến nỗi mà khi hạnh phúc gõ cửa, vẫn luôn ngỡ đó chỉ là phù phiếm như làn khói sương mỏng manh.

Buổi tối hôm ấy, nàng ngồi trên chiếc xe cà tàng của hắn. Cả hai rong ruổi trên đất Sài Thành rộng lớn mà vẫn đơn côi. Hắn thấy ngỡ ngàng quá. Một người sang trọng như nàng lại có thể đi với kẻ như hắn sao? Thình thoảng, hắn lén nhìn nàng qua gương chiếu hậu. Đôi mắt nàng xa xăm như đang ở chốn vô định nào đấy.

Hắn dừng lại trên cầu Sài Gòn. Nàng đứng cạnh hắn, gần đến mức hắn thấy sờ sợ. Người con gái ấy nhìn hắn và cười. Đôi bàn tay nhỏ xíu của nàng nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng, tha thiết, nàng thì thầm: “Anh thấy không... thành phố này rộng lắm. Chẳng ai dám nói rằng mình hiểu hết Sài Gòn cả. Vậy mà đến một người để nói chuyện cũng chẳng có. Chỉ có tiền là tiếng gọi duy nhất. Lúc nghèo thì mơ giàu. Lúc giàu thì lo giữ của để giàu hơn. Sống thì có ý nghĩa gì chứ?”

Hắn im lặng trong chốc lát. “Vậy em sai rồi!”

“Sai gì cơ?” Nàng nhìn hắn, tò mò. “Câu nói đến một người để nói chuyện cũng chẳng có là sai. Bởi tôi luôn đợi em, chỉ là em không nhận ra thôi!”

Nàng cảm lạnh. Hắn nắm lấy đôi bàn tay của nàng, nhìn người con gái hắn yêu run rẩy trong cơn đau không lời. Rồi như không kìm được lòng, giọt nước mắt của người hắn yêu tuôn trào không dứt. Hắn ôm lấy nàng, dỗ dành từ tốn.

Sau ngày đó, họ thành đôi. Hắn vẫn chở nàng đi vòng quanh thành phố trên chiếc xe cà tàng. Lúc đó, hắn hạnh phúc lắm. Ngày nào hắn cũng sống trên thiên đường. Mỗi sáng, hắn làm món trứng cho nàng ăn, dẫn nàng đi gặp bạn bè hắn. Người con gái hắn yêu cười nhiều hơn. Nàng đã cất những bộ váy điệu đà để thay vào đó là quần jean cá tính. Khi thấy nàng vui, hắn cười tí mắt. Cuộc đời như vậy là quá đủ, không cần gì hơn nữa.

Nhưng rồi, chuỗi ngày hạnh phúc của hắn cũng kết thúc. Nàng rời gia đình, đi về Bắc. Ngày chia tay, hắn chỉ nói ba từ “Tôi đợi em!”

Nàng mỉm cười và lắc đầu. “Đừng đợi em! Anh hãy yêu người nào đó! Cưới cô ấy rồi sinh một đàn con! Em cũng sẽ như thế.”

“Không! Anh chỉ muốn cưới em. Anh sẽ đợi.”

Nàng nhẹ nhàng khuyên bảo hắn. “Đâu phải yêu là phải đến với nhau, phải không anh? Chỉ cần sống chung một bầu trời, hay biết rằng đâu đó có người đợi mình, cũng là yêu rồi.” Nói xong, nàng bước đi mãi mãi, rời khỏi cuộc đời hắn một cách nhẹ nhàng.

Nhưng trước khi đi, nàng tặng cho hắn một hộp gỗ nhỏ, trong đó để những mẫu khăn giấy nhỏ mà nàng đã lén giữ lại một chút cho mình.

Hắn bỗng mỉm cười. Là nàng đang cảm ơn hắn đấy. Bởi lẽ, yêu một người con gái đã khó, nhưng yêu cả nỗi đau trên nét mặt người đó còn khó gấp bội. Khi những giả tạo bị lột bỏ, cũng là lúc lộ ra những góc khuất mà chẳng ai ngờ được. Và tất nhiên, hắn đã nghe lời nàng yêu một người con gái khác, chăm sóc cho cô ấy thật tốt, sinh một đàn con để thương. Nhưng hắn chưa bao giờ quên nàng và biết chắc rằng, nàng cũng thế.

Yêu mà không chiếm hữu là việc khó nhất trên đời này. Bởi biết rằng khi cô đơn, sẽ có người nghĩ đến ta cũng là điều hạnh phúc. Và trong hàng vạn con người, luôn có một ai đó đang đợi ta...

PHẠM ANH TUẤN

Mùa hoa chi anh nở

Nắng vẫn đọng trong miền trời kí ức...

Rồi lặng lẽ đánh thức ngàn nỗi nhớ ngủ quên...

Tháng năm bình yên của tuổi học trò... Tôi nắn nót viết tên cậu vào khối cảm xúc tinh sương đọng đầy nắng vàng và gió sớm... Để mỗi lần nhắm mắt cảm nhận cái rạo rực của một mùa yêu đỏ, tôi biết rằng, hình ảnh cậu sẽ chẳng thể nào phai mờ trong trang nhật ký băng khuâng, mà tâm hồn tôi vẫn lặng lẽ làm dày lên mỗi ngày bằng thương yêu và kỷ niệm... guitar.

Cái khoảnh khắc nằm trên lớp cỏ xanh lành lạnh đắm sương, cảm nhận niềm vui khi đổ vào trường cấp ba mơ ước với tiếng guitar nhẹ bằng của một cậu bạn không quen rót vào lòng tôi một xúc cảm yêu thương tuyệt diệu. Trại hè ngớ ngẩn này hóa ra cũng có nhiều cái hay và quan trọng là tôi có được một quãng thời gian đủ dài để nghỉ ngơi và chuẩn bị cho một cuộc hành trình mới, khó khăn nhưng chắc chắn cũng sẽ đáng nhớ hơn hết thảy mọi con đường tôi đã đi qua. Trường cấp ba tôi đã có một hoạt động rất thú vị được tổ chức thường niên sau khi kết quả kì thi tuyển sinh được công bố, đó là tổ chức trại hè cho các tân binh có điều kiện làm quen, kết bạn với nhau. Với tính cách sôi nổi, lại năng động, tôi nhanh chóng có được nhiều mối quan hệ mới, thoáng qua những đầy hứa hẹn, trong đó có cậu. Tôi gặp cậu trong trại hè năm ấy, một sự tình cờ. Tối, khi buổi party kết thúc, đám học sinh lớp mười lục đục kéo nhau đi ngủ sau một ngày nhiều hoạt động và đầy mệt mỏi. Tôi cũng định nghỉ ngơi để ngày mai lấy sức về sớm nhưng lại trăn trở mãi không ngủ được. Quãng thời gian với bạn bè

giữa thiên nhiên trong veo đầy nắng vàng, giữa muôn ngàn hoa cỏ khiến tôi có chút gì đó nuối tiếc, băng khuâng. Một chút thôi và tôi trở dậy ra ngoài ngồi thư thân chơi trò chém hoa quả, lắng nghe tiếng gió. Rồi tôi thấy cậu bước ra từ trong trại của nam sinh, thoáng nhìn cô gái ngồi bên kia trại rồi lại lặng lẽ với chiếc smartphone trên tay. Vùng sáng của ánh điện phía con đường hắt lại nơi chúng tôi ngồi khiến gương mặt cậu trở nên rõ ràng hơn. Tôi vờ không chú ý nhưng thi thoảng lại liếc nhìn ánh mắt đang chăm chăm quan sát một điểm duy nhất trên điện thoại. Không phải chơi game hay đọc tài liệu, cậu chỉ ngồi đó, bình yên ngắm nhìn thứ gì đó với một vẻ thanh thản, say mê. Trí tò mò lấn át khiến tôi chẳng thể ngồi yên được... Cậu ấy quá lạ lùng và có đôi phần cuốn hút nữa.

“Tớ... ừm... có thể ngồi đây được không?” Tôi mở lời với một thái độ tự nhiên và thân thiện nhất có thể. Cậu chỉ lẳng lặng nhìn tôi rồi gật nhẹ thay cho lời đồng ý. Chúng tôi cứ ngồi cạnh nhau như thế, im lặng và bối rối. Hoặc chỉ có tôi là cảm thấy như vậy, vì ánh mắt cậu lúc đó dường như chẳng thay đổi nhiều so với khi tôi chưa xuất hiện bên cạnh cậu.

“Cậu không phiền nếu tớ chơi một chút?” Cậu đột ngột hỏi tôi trong khi đưa tay với lấy cây guitar gỗ bên trong trại. Lần này tôi gật và lại lặng im lắng nghe cậu hát. Đến đoạn điệp khúc, không thể kìm lòng bởi bản nhạc đầy xúc động, tôi khẽ hát theo. Hai giọng ca hòa vào nhau, trầm ấm và thanh thản. Bất giác tôi cảm thấy khoảng cách giữa tôi và cậu đang dần ngắn lại. Trước khi trở vào trong, cậu chào tạm biệt tôi và khẽ mỉm cười. Màn hình điện thoại là một rừng hoa Chi Anh rực rỡ, đẹp đến nao lòng...

Ngày hôm sau, tôi và cậu chạm mặt nhau. Một ánh mắt đầy thân thiện vụt qua tôi rồi biến vào đám đông trước mặt. Vài lần như thế nữa, nhưng tôi lại không đủ can đảm để hỏi thêm về cậu. Chưa bao giờ tôi bối rối trước một ai đến vậy. Cỗ lễ, đôi mắt nâu luôn lạnh cùng cách đánh đàn hơi có phần chậm rãi và lặng lẽ của cậu khiến người khác phải e dè, riêng tôi thì thấy những điều ấy vô cùng đặc biệt và khó hiểu. Ngoài lúc chơi đàn và ngắm nhìn những bức ảnh lung linh sắc tím của hoa Chi Anh ở đất nước mặt trời mọc mà tôi bắt gặp hôm ấy, cậu luôn xuất hiện bình thường như tất

thấy những đứa con trai khác trong trường. Sau lần gặp gỡ tình cờ ở trại hè, chúng tôi không liên lạc gì thêm với nhau, và kì lạ là khi trở lại với năm học cấp ba đầu tiên đầy bận rộn, tôi chẳng bao giờ bắt gặp hình ảnh cậu bạn dịu dàng như gió ngày hôm ấy nữa. Cậu như trở thành một con người khác, sôi nổi và náo nhiệt, áo cũng đầm mồ hôi sau mỗi trận bóng dài dằng dặc dưới cái nắng chói chang, cũng hò hét ầm ĩ mỗi khi ghi được một bàn thắng vào lưới đối phương, cũng thỉnh thoảng trà đá, nói cười ha hả với hội bạn cùng khối. Khánh Đăng ở trại hè đã biến mất không dấu vết, thay vào đó là Khánh Đăng ở trường cuốn hút, thông minh và luôn là thần tượng trong mắt mọi người. Tôi đã nghĩ mình sẽ không có cơ hội được làm bạn với cậu cho dù trước đây bản thân có tự tin hay thân thiện đến đâu... 20-11 đến gần cũng là lúc các cán bộ nòng cốt của trường chạy đôn chạy đáo để cho “ra lò” một buổi kỉ niệm hoành tráng và đáng nhớ. Đang loay hoay với đồng khăn trải bàn trên nóc tủ cao, tôi hoàn toàn không để ý Khánh Đăng đã đứng cạnh mình từ lúc nào. Chỉ đến khi tôi phát mệt vì cứ phải kiễng chân, nhào người, cậu mới bật cười thích thú mà lấy xuống không tốn một giọt mồ hôi.

“Thì ra là cậu! Đứng bao lâu rồi mà không giúp tớ?” Tôi sau một giây bối rối, lấy lại cân bằng và nở một nụ cười tươi đáp lại.

“Hôm đấy song ca cùng tớ nhé! Cái bài bọn mình hát ở trại hè ý.” Khánh Đăng nháy mắt, nói một hơi rồi chạy ù ra giúp đỡ đám con gái khác, bỏ lại tôi ngẩn ngơ với một dấu hỏi treo lơ lửng trên đầu...

Buổi biểu diễn thành công rực rỡ, tiết mục tôi và Đăng song ca để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng khán giả. Kể từ đó, chúng tôi trở thành bạn thân, tự nhiên và chân thành. Tôi dần dần hiểu hơn về con người Khánh Đăng, một cậu bạn hòa nhã, thân thiện biết bao. Đã có lúc tôi nghĩ rằng thật tốt nếu mình trở thành bạn gái cậu, nhưng rồi cái bóng của hình ảnh hai đứa bạn thân quá lớn khiến ý nghĩ đó nhanh chóng bị dập tắt trong tâm trí.

Lần đầu tiên tôi phát hiện ra một bí mật về cuộc sống của Đăng cũng là lúc tôi gặp và quen Tùng Hiếu. Hôm đó, tôi ngỏ ý muốn Đăng qua nhà mình học nhóm để giảng lại vài chỗ thầy nói trên lớp mà tôi chưa kịp hiểu.

Cậu ấy hơi đắn đo, rồi cũng gật đầu với điều kiện là chúng tôi sẽ học nhóm ở nhà cậu ấy. Tan học chiều hôm đó, tôi và Đăng cùng về nhà cậu đúng như dự kiến. Dù biết Khánh Đăng là con nhà khá giả nhưng khi bước vào ngôi nhà mà cậu đang sống, tôi vẫn không thể ngăn mình choáng ngợp bởi lối kiến trúc và bày biện vô cùng tinh tế.

“Tớ muốn hét lên quá cậu à!” Tôi thì thầm vào tai Đăng, phấn khích.

“Cứ thoải mái đi!”

“Nhưng như thế có làm phiền gia đình cậu không?” Chợt, trong ánh mắt cậu bạn thân của tôi hiện lên một cái gì đó như là hẫng hụt và thất vọng. Đăng thở dài, khẽ nói: “Tớ sống một mình.”

Tôi hoàn toàn bị sốc bởi câu nói ấy. Cậu - một chàng trai đang ở cái tuổi ngông nghênh và nổi loạn, lại sống một mình trong căn nhà rộng lớn với một bác giúp việc quanh năm chỉ lặng lẽ làm việc? Cái viễn cảnh về một quá khứ bất hạnh hiện về trong tâm trí khiến tôi thấy đau lòng. Ánh mắt buồn chất chứa bao tâm sự của cậu bạn như một mảng tối âm u quấn chặt lấy tôi không rời. Tôi tự nhủ sẽ không bao giờ động vào vết thương trong tim Đăng nữa. Với bản tính phóng khoáng, dễ quên, chúng tôi nhanh chóng lấy lại được sự thoải mái và vui vẻ. Khánh Đăng say sưa làm bài với một niềm vui thích, không giấu giếm khi thấy tôi vò đầu bứt tai trước một bài toán khó. Tiếng chuông cửa vang lên hai hồi đồng đặc và dứt khoát khi tôi đang được dịp lên lớp cậu ấy với vốn Tiếng Anh không tẻ của mình. Khánh Đăng bật cười ha hả rồi chạy biến ra mở cửa. Dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi và lặng lẽ, nét hoang mang, lạ lẫm lướt qua trên gương mặt cậu vẫn lọt vào tâm thức khiến tôi bứt rứt không yên...

Khánh Đăng bước vào với tâm trạng bị kích động, dù từng đường nét trên gương mặt vẫn tỏ ra vô cảm nhưng tôi có thể cảm nhận rõ nét mong lung và tức giận trong ánh mắt ấy. Theo sau Đăng, cậu bạn mặc “hoodie” màu xám cũng chậm rãi bước vào. Và ngay khi cậu kéo chiếc mũ lất phất mấy hạt mưa xuống thì tôi lập tức nhận ra Tùng Hiếu - người mà bọn con gái luôn ngầm gọi bằng cái tên “warm boy” với sự ngưỡng mộ và vui thích lạ kì. Chúng tôi cũng đã từng trò chuyện và làm việc chung với nhau vài

lần khi hai đứa cùng ở trong Club “Người Lãnh Đạo” của trường. Hiếu mạnh dạn, cởi mở, lại hay cười hơn Đăng. Và đó cũng là cậu bạn mà tôi hay đưa mắt nhìn băng quơ mỗi khi tan lớp. Ở cậu luôn toát lên một sức hút mãnh liệt và nét vui tươi lạ kì. Nhìn thấy tôi, Tùng Hiếu cất tiếng chào và khẽ nở một nụ cười.

“Cậu đến đây có việc gì?” Giọng Đăng dứt khoát, ánh mắt xoáy sâu vào người đối diện với một sự khó chịu không giấu giếm.

Lập tức, nét dễ thương trên gương mặt Hiếu biến mất, thay vào đó là cái nhìn cương quyết và giọng nói thì đánh thép nặng nề: “Bố mẹ cậu nhờ tớ chuyển lời lại cho cậu... Họ vẫn chỉ nói gì đó về việc đón cậu sang đó chữa bệnh.”

“Bảo họ rằng đó không phải là bệnh!” Đăng bất chợt lớn giọng, nhìn thẳng vào Tùng Hiếu lúc đó đã lấy lại vẻ điềm tĩnh vốn có của mình.

“Họ còn nói thêm rằng, họ đã biết đó không phải là bệnh. Nhưng tất nhiên có thể tác động bằng liệu pháp tâm lý nào đó, và tình hình biết đâu sẽ được cải thiện.”

“Tao nói rồi...” Đăng sấn tới, túm lấy cổ áo Tùng Hiếu và hét lớn. Ánh mắt sắc lẹm như những tia sét và giọng nói đã lạc đi trong âm vực quá sức với cổ họng cậu... “Tao sẽ không đi đâu cả và cũng chẳng cần chữa trị gì cả. Bảo họ đừng quan tâm đến tao!”

Lần này thì Tùng Hiếu nổi giận thực sự. Cậu dẫn mạnh cánh tay Đăng xuống và đẩy Đăng ra xa. “Mày đang làm cái quái gì thế? Mày có ý thức được rằng, bố mẹ mày lo lắng ra sao về cái căn bệnh gì gì đó trong người mày không?”

“Tao nói rồi, tao không làm sao cả. Mày cũng chẳng hiểu cái gì về con người tao.”

Thấy tình hình dường như đã vượt xa khỏi tầm kiểm soát, tôi kéo tay Tùng Hiếu và nhìn Khánh Đăng với ánh mắt khổ sở, van nài. “Xin lỗi cậu... nhưng hôm nay, chúng ta kết thúc ở đây được không?” Đăng nói bằng chất giọng khản đặc, rõ ràng là chẳng còn chút sức lực nào...

Tôi rất muốn ở bên cạnh cậu, chia sẻ hoặc đơn giản chỉ là ngồi kế bên cho đến khi cậu hết buồn nhưng đã bị bàn tay vững chãi của Tùng Hiếu lôi ra khỏi căn nhà trống vắng không sức sống. Bước trên con phố mà gió thu thốc vào tim những luồng không khí lạnh lẽo đến ngạt thở, tôi chệnh choáng như vừa trở về sau một cơn mơ. Dư âm về cuộc đối thoại ban nãy vẫn còn vang vọng và làm dậy lên trong tôi những dự cảm không lành. Tùng Hiếu vẫn lặng lẽ bước cạnh tôi, rồi mặc cho mưa đang dần nặng hạt, cậu đưa chiếc áo khoác duy nhất cho tôi mặc. Một cảm giác bình yên đến lạ kì...

“Cậu biết gì về cuộc sống của Đăng?” Tôi ngược đôi mắt đã nhạt nhòa nước, nhìn Hiếu với hy vọng sẽ nhận được câu trả lời từ người bạn thân nhất đối với Đăng.

Hiếu lặng lẽ cúi đầu, khẽ lắc mái tóc và nhìn vào khoảng không gian nhập nhoạng trước mắt... Rồi cậu bắt đầu kể cho tôi về một cuộc đời xinh đẹp, hoàn hảo đến không ngờ. Hai gia đình họ định cư ở Nhật Bản, trong một thung lũng ngào ngạt hoa Chi Anh đẹp đẽ và thi vị khôn cùng. Bố mẹ cả hai là những cộng sự thân thiết trong công việc kinh doanh đang trên đà lớn mạnh, cũng là những người bạn không thể tách rời trong cuộc sống. Họ cùng xây nhà trên những mảnh đất rộng rãi và xinh đẹp kế bên nhau, nơi ngập trong sắc tím của hoa Chi Anh xúr mặt trời mọc, với mong ước con họ khi lớn lên cũng sẽ có một tâm hồn tươi đẹp và tràn đầy sức sống như chính loài hoa ấy. Hiếu và Đăng sớm được ở cạnh nhau từ khi còn nhỏ, thân thiết và ngày càng tài giỏi trong sự yêu thương của gia đình. Nhưng đến năm Đăng tròn mười lăm tuổi, một biến cố gì đó đã xảy ra với gia đình cậu. Hình như bố mẹ Hiếu cũng biết chuyện đó, nhưng họ không nói, chỉ lặng lẽ book vé cho Hiếu về Việt Nam cùng Đăng theo mong muốn của cậu ấy. Cái bí mật về những gì sâu kín trong việc Đăng muốn rời khỏi ngôi nhà xinh đẹp, đến giờ vẫn còn là ẩn số trong Hiếu. Rồi cậu bắt đầu nhận được những lời nhắn từ bố mẹ Đăng về chuyện khuyên nhủ Đăng về nhà chữa bệnh. Dù rất lo lắng nhưng Hiếu cũng không thể nào chống lại cái tính cứng đầu vốn đã là thiên bẩm ấy.

Tôi lặng lẽ đi cạnh cậu, nước mắt khô thành những vệt mờ mờ trên má... Ánh sáng vàng vọt từ cột đèn bên đường đổ bóng hai con người trong sự im lặng đến ngột ngạt, tâm trí họ, dù vẫn mông lung trong hai luồng suy nghĩ, nhưng điểm dừng thì chỉ có một mà thôi...

Tôi thức dậy sau một đêm gần như thức trắng, mắt thâm quầng còn đầu óc thì cứ căng ra như dây đàn để tránh cho mình không đột nhiên ngủ gục lúc đang... đánh răng. Lết được xuống nhà, tôi tò mò khi thấy tin nhắn của Hiếu đến từ rất sớm: “Xuống tớ đèo đi học! Chắc hôm qua không ngủ nổi chứ gì?” Đang ở trong tâm trạng lâng lâng và ủ dột, tôi bỗng thấy nhẹ lòng, toét miệng cười rồi nhanh chóng lao ra khỏi nhà. Bóng người quen thuộc đứng bên kia đường, gương mặt ngẩng cao, mặc cho từng cơn gió cứ hối hả thổi ngang lạnh buốt... Trên đường đi, chúng tôi chỉ nói với nhau vài câu chuyện băng quơ, giọng Hiếu trầm ấm và mệnh mang như chính con người cậu. Được ngồi sau xe Hiếu, khẽ nắm lấy vạt áo cậu rồi mặc cho cảm xúc tràn về, tôi đã nghĩ mình đang hạnh phúc...

“Vẫn còn sớm quá!” Tôi thì thầm khi nhìn thấy ngôi trường chỉ lác đác vài bóng áo trắng chậm rãi di chuyển trên sân. Hiếu đi cất xe, tôi đứng đợi cậu ở cầu thang lên lớp. Bất giác, tôi cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, rất lâu. Một cử chỉ khẽ quay người, vờ như vẫy chào Hiếu ở đằng xa, tôi nhìn thấy Đăng, rồi rất nhanh ánh mắt ấy biến mất và để lại trong tôi một khoảng không gian trống vắng... Những kí ức về cuộc đối thoại tình cờ được biết giữa hai người bạn lời tôi xuống mớ cảm xúc hoang mang, lo lắng. Chỉ kịp chào Hiếu một cái rất nhẹ, tôi chạy một mạch lên lớp. Hiện ra trước mắt tôi là hình ảnh Đăng lặng lẽ đứng bên cửa sổ, trên tay là chiếc điện thoại quen thuộc. Không cần nhìn tôi cũng biết, đó là những bức ảnh hoa Chi Anh lộng lẫy. Ánh mắt cậu là cả một bầu trời đầy mây xám, khẽ lướt qua tôi đầy trống rỗng... lạnh lùng... Tôi cố lại gần cậu ấy, nhưng khi chưa kịp mỉm cười thay cho lời chào buổi sáng quen thuộc thì Khánh Đăng đã vụt chạy ra khỏi lớp... Tôi thấy tim mình hẫng hụt và nhói lên từng vệt dài loang lổ, những mảnh vụn mang tên cảm xúc. Từ hôm đó, Khánh Đăng như đóng lại cánh cửa tươi đẹp của tình bạn giữa tôi và cậu. Mặc cho tôi cố

gắng tìm cách để hai đứa lại được thân thiết như xưa, cậu tránh mặt và luôn tỏ ra xa cách, lạnh lùng, kể cả với Tùng Hiếu. Nhưng tôi may mắn có cậu trong những ngày bị giày vò bởi cái câu hỏi to đùng luôn lơ lửng trong tâm trí: “Tại sao Khánh Đăng lại cư xử như vậy?” Những chuỗi ngày làm bạn với nỗi trống vắng thênh thang cứ lặng lẽ qua đi. Hiếu vẫn đi bên tôi, làm chỗ dựa cho tôi khóc, động viên, khích lệ mỗi khi tôi nản lòng... Tháng năm, ánh mặt trời in hằn dấu vết trên lưng áo Đăng bởi những vết mồ hôi dài. Tôi lặng lẽ quan sát cậu, cũng đã lâu rồi chúng tôi không nói được một câu chuyện nào có nghĩa thực sự. Tôi vẫn sống cuộc sống của riêng tôi, Đăng thì vẫn cứ thu mình vào thế giới riêng của cậu ấy - thế giới không có tôi ở bên sẻ chia những khó khăn của cuộc sống, mà cô đơn đã trở thành quy luật...

“Àm!” Tôi đắm chìm vào cô bạn cùng khối, khiến tài liệu của bạn ấy bay tứ tung. Mãi rồi rít xin lỗi và thu gom mớ giấy tờ vương vãi trên sàn, tôi không để ý Đăng đã đến bên cạnh từ lúc nào, hí húi nhặt nhặt xếp xếp với gương mặt vô cảm thường ngày. Tôi lặng người... Đã lâu rồi, lâu như cả thế kỷ ấy, tôi không được cảm nhận mùi hương rất đặc trưng tỏa ra từ con người cậu. Nhưng rồi, khi ánh mắt chạm phải nụ cười rất tươi trên môi Đăng lúc cậu nói chuyện với cô bạn ấy, tôi mới lờ mờ hiểu ra tất cả. Tôi chỉ kịp nhẹ nhàng lách qua phía lưng Đăng trên hành lang lối nhỏ học sinh tan lớp, cúi đầu khi nhận ra bàn tay Đăng rất lạ lẫm, xa cách khi tôi vô tình chạm phải tay cậu. Một cái sượt dài... đăng đăng theo tôi trong vô thức. Tôi cứ lặng lẽ khóc mà không hề biết rằng Tùng Hiếu đã chứng kiến tất cả.

“Thằng Đăng đánh nhau mà ời!” Hạ My chạy ào tới khi tôi đang đứng chờ Tùng Hiếu ở cổng trường. Hôm nay là ngày cuối cùng của năm học và lớp chúng tôi sẽ có một buổi liên hoan nho nhỏ ở quán ăn gần trường.

Lòng tôi nóng như lửa đốt nhưng vẫn cố gắng giữ ánh mắt vô cảm, lạnh lùng: “Liên quan đến tao sao?”

“Rất... rất!...” Con bạn thở hắt ra. “Vì người gây sự là thằng Hiếu.”

Tôi choáng váng. Hiếu ư? Nhưng tại sao Hiếu lại vứt bỏ hình tượng một “warm boy” ấm áp, rồi còn gây gổ với chính bạn thân mình? Những câu

hỏi cứ ào qua trong khi bước vội về phía có đám đông tụ tập nơi hành lang lớp, tôi sững người. Hiếu đang túm lấy cổ áo Đăng nói gì đó. Máu từ môi Đăng nhỏ giọt xuống chiếc áo trắng, còn Hiếu thì vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

“Tao không hiểu nổi mày! Cậu ấy đã làm gì sai để mày đối xử như thế? Đáng lẽ ra tao cóc quan tâm, nhưng tao không chịu được khi nhìn thấy Vy cứ phải buồn bã vì một thằng không xứng đáng.”

Khánh Đăng, lạ thay, không chống cự cũng không đáp trả bằng sự mất kiểm soát đáng sợ giống như hôm chúng tôi học nhóm ở nhà cậu ấy. Đăng chỉ cất giọng đều đều, không bối rối trước ánh mắt rực lửa của Tùng Hiếu: “Mày khỏi bận tâm đến tao! Cứ làm Vy vui, nếu mày có thể!”

“Tất nhiên là tao sẽ làm cậu ấy hạnh phúc hơn khi ở cạnh mày rồi.”

Tôi không thể kìm mình được nữa, Tùng Hiếu thì đang tức giận, còn Đăng lại không có vẻ gì là sẽ chống trả với cơn giận của cậu ấy. Len vào giữa đám đông, tôi nhìn thẳng vào mắt Hiếu, cương quyết và mạnh mẽ dù nước mắt vẫn đang rơi ướt đầm hai gò má. Cậu bối rối một chút, cúi đầu nhưng vẫn không buông lỏng cánh tay đang nắm lấy cổ áo Đăng. Bất chợt, trong một giây, Đăng vùng thoát khỏi Hiếu, dùng đôi bàn tay ấm áp và vững chãi kéo phăng tôi ra khỏi những đứa học sinh hiếu kì. Chúng tôi chỉ dừng lại khi đã chạy cả đoạn đường dài và lạc vào một con ngõ vắng. Đăng buông cổ tay tôi, thở dốc.

Khi đã hoàn toàn bình tĩnh, cậu mới ngược nhìn ánh mắt tôi. Một cái nhìn lo lắng, đầy quan tâm, vừa lạ lẫm vừa thân thương đến nao lòng.

“Tớ xin lỗi!...” Đăng lên tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh lặng giữa hai đứa.

“Kể tớ nghe! Tất cả!” Tôi nói ngắn gọn, khẽ lắc tay Đăng. “Tại sao không đi chữa bệnh? Tại sao bỏ lại gia đình mình? Tại sao ghét tớ?” Tôi thốn thức như một con mèo ướt lướt thướt trong mưa.

“VẬY là Hiếu đã kể cho cậu? Và cậu đã biết lý do vì sao tớ yêu hoa Chi Anh đến thế?”

Tôi lặng lẽ gật đầu.

“Nhưng đó chưa phải là tất cả. Hoa Chi Anh... gắn liền với mỗi tình đầu của tớ, gắn liền với một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời. Ngay khi nhìn thấy bạn ấy ôm bó hoa Chi Anh cười rạng rỡ trong nắng sớm, tớ mới thực sự hiểu rõ tình cảm và con người mình. Lúc ấy, tớ đã ép khô những cánh hoa Chi Anh rồi ghi vài dòng về kỉ niệm ấy, đặt trong chiếc hộp giấu dưới gầm giường. Thật không may, mẹ tớ đã phát hiện ra. Bà sốc lắm, thực sự sốc. Và... do phải chịu áp lực quá lớn, tớ đã ra đi...”

“Nhưng tại sao?...”

“Tại sao mẹ tớ lại bức tức? Tại sao gia đình Tùng Hiếu biết lý do tớ ra đi mà không nói cho cậu ấy? Và... tại sao tớ lại cách ly mình với hai cậu ư?” Hiếu cắt lời tôi, rồi vô thức nở một nụ cười. Không ấm áp, không hiền hòa, chỉ toàn cay đắng và bất lực với nỗi buồn không thể gọi tên.

“Vì người ôm bó hoa Chi Anh hôm đó... chính là Tùng Hiếu.”

Tôi cũng không biết diễn tả cảm xúc của mình lúc ấy như thế nào. Sững sờ, ngạc nhiên tột cùng nhưng tuyệt đối không thất vọng. Cậu ấy không ghét tôi mà chỉ đơn giản là đang cố gắng chôn giấu tình cảm trong tim mình. Một giọt nước mắt ứa ra trên khóe mắt Đăng. Tôi khóc... khóc vì giận bản thân mình... khóc vì hối hận... vì những tháng ngày sống ngoài nỗi buồn của cậu... chỉ biết trách móc mà không thực sự cảm nhận được những gì Khánh Đăng phải chịu đựng. Sự thất vọng của gia đình, sự cô đơn của tuổi trẻ, sự hoang mang khi lạc mất chính bản thân. Trong giây phút ấy, tôi nhận ra trái tim mình thực sự thuộc về ai. Tình cảm của hai chúng tôi, tuy khác nhau nhưng cùng được chôn sâu mà không hẹn ngày thổ lộ. Năm lấy tay cậu, tôi vẫn khóc.

Một cái ôm dài...

Sau buổi chiều trút bỏ lòng mình, tôi đã thực sự xúc động. Vy không hề bước xa khỏi tôi như tôi đã tưởng... Cậu ấy dịu dàng hơn, cảm thông hơn và còn khuyên tôi về nhà gặp bố mẹ và thăm gia đình Tùng Hiếu. Tôi đồng ý. Hiếu cũng muốn về lại Nhật Bản cùng tôi trong thời gian nghỉ hè. Lúc bước vào phòng chờ, ngoái nhìn bóng hình nhỏ nhắn thân thương của cô

bạn sau lớp kính sân bay, tôi chợt thấy bình yên lạ lùng. Nhắn vội một cái tin về cho bố mẹ, tôi bồi hồi: “Hoa Chi Anh đã nở bên hiên nhà mình chưa nhỉ?”

MAI ANH

Cảm ơn gió

Chuông điện thoại reo.

“Đừng cứ ủ dột như thế chứ, vui lên đi!” Một tiếng nói rất lạ.

Đầu dây bên này im lặng. Chẳng lẽ là giọng một người bạn mà An không nhận ra...

“Có lẽ bạn nhầm máy rồi. Tớ...”

“VẬY cho mình xin lỗi, chúng ta làm quen nhé, chỉ là làm quen thôi mà!”
Đầu dây kia ngắt lời, giọng năn nỉ...

Sáng nay ngủ dậy, Tuấn Anh lại gọi điện tới, nhắc tôi ăn sáng đúng giờ. Tôi chợt mỉm cười.

Từ một cú điện thoại nhầm máy vào một ngày đầu tháng sáu, Tuấn Anh bước vào cuộc sống của tôi từ ấy. Thực ra, tôi cũng có chút thắc mắc rằng tại sao hôm đó, cậu ấy lại gọi vào số máy tôi? Chỉ biết rằng có lẽ cậu ấy cũng đang an ủi một người bạn của mình, và cái cảm giác bất ngờ khi nhận được lời an ủi ấy, có lẽ lại làm chúng tôi xích lại gần nhau hơn mà chẳng cần một lí do. Cũng từ ấy, Tuấn Anh bước vào cuộc sống của tôi, như một luồng gió mới, rộn ràng, khác lạ vô cùng. Tôi gọi cậu ấy là gió, gió vui vẻ.

Gió vui vẻ thôi....

Tôi vốn trầm tính, ít nói, sống nội tâm, sở thích duy nhất là nghe nhạc, ngoài ra chẳng còn điều gì khác. Tuấn Anh thì khác, cậu ấy sôi nổi, hào hứng, luôn miệng nói cười. Cậu ấy lúc nào cũng có những câu chuyện vui để kể, những chuyện vui từ thuở cậu ấy còn bé xíu, hay nghịch ngợm, cho

tối chuyện mẹ cậu ấy hay cười khi nhìn thấy những đồ vật trang trí lạ lẫm trong căn phòng của cậu ấy. Ban đầu, mỗi khi có chuông điện thoại của Tuấn Anh gọi tới, tôi thường để nhạc chuông kêu một hồi lâu mới bắt máy nhưng cậu ấy không lấy làm buồn vì điều đó, mà còn khen nhạc chờ của tôi hay. Tôi nghe máy, rụt rè, lặng lẽ nghe những câu chuyện bao giờ cũng rất vui từ đầu dây bên kia.

“Nhạc chờ của cậu rất hay, có cả tiếng đàn guitar. Cậu thích hả?”

“Ừm!... Tớ chỉ nghe thôi, không dám học.”

“Tại sao? Thích thì nên học, cuộc sống thì nên thay đổi chứ!”

Im lặng! Tôi không trả lời câu hỏi ấy, có lẽ cứ như thế này tốt hơn.

Những ngày sau đó, là những ngày vui. Khoảng một tuần sau, Tuấn Anh mở cho tôi nghe những đĩa nhạc về đàn guitar. Chẳng biết cậu ấy sắm từ bao giờ nhưng đĩa nào cũng hay, nghe vui tai và thú vị.

Nhiều khi chúng tôi không nói với nhau câu nào, chỉ lặng lẽ cùng nghe một vài bản nhạc. Tôi thích nghe đi nghe lại một vài bản trong suốt cả buổi chiều, ấy thế mà Tuấn Anh vẫn thích thú như thể mới nghe lần đầu tiên vậy.

Có những buổi chiều mưa, tôi lại nghe Tuấn Anh kể chuyện, những câu chuyện dài bất tận, về những lần cậu ấy đi du lịch, tham gia những đợt tình nguyện dài ngày... về những nơi cậu ấy đã từng và sắp đặt chân tới. Qua những câu chuyện, tôi có thể hình dung Tuấn Anh đi rất nhiều nơi, như thể cậu ấy sinh ra để đi, như thể hẳn có thời gian là đôi chân ấy lại phiêu du khắp chốn vậy. Tôi thấy có điều gì đó nhẹ nhàng, khẽ len lỏi trong lòng...

Từ ngày quen Tuấn Anh, cuộc sống của tôi rộn ràng, nhiều màu sắc hơn, tôi thấy mình mỉm cười cũng nhiều hơn. Nhưng cũng không thể tránh khỏi những xáo trộn nhất định. Bởi tôi đã quá quen với cuộc sống bình lặng này, với những thứ vốn quen thuộc, cảm giác mình không thuộc về thế giới màu sắc ấy, thật lạ lẫm và cả chút lạc lõng nữa. Tựa như chú mèo con vừa trong căn bếp nhỏ lạc giữa ngôi nhà nguy nga, rộng lớn nhưng xa lạ. Thật khó để thay đổi những thói quen, nhất là khi những thay đổi ấy đến như một giấc mơ.

Gió vẫn thổi, sao ta lặng im...

“Tú An à? Tớ đang đi trên đường Hoàng Diệu. Hôm nay nhiều gió, lá rơi đẹp dữ!”

“Cậu có nghe tiếng lá xào xạc dưới chân tớ không? Tớ sẽ nhặt vài chiếc lá mang về phòng của tớ và cho cả cậu nữa.”

“Chắc căn phòng của cậu sẽ đẹp lắm?” “Ừ, rồi cậu sẽ thấy mà.”

... Im lặng.

“Tú An! Cho tớ gặp cậu, được chứ?”

“... Cậu biết mà, tớ không thể.” Tôi nghe tim mình khẽ nhói lên, tôi luôn tránh né, phải, đó là điều tôi không mong muốn.

“Tớ biết!” Tuấn Anh quả quyết. “Càng vậy, tớ càng mong gặp cậu.”

“Cậu chẳng biết gì cả. Đừng xem như cậu biết tất cả. Đừng gọi cho tớ nữa!” Tôi nói một hơi dài, nhanh đến nỗi bản thân tôi thấy hụt hẫng khi câu nói ấy đã cất lên. Tôi hiểu, mình vừa làm một điều không nên, thật là không nên chút nào. Tôi cúp máy khi Tuấn Anh như còn muốn nói điều gì đó...

Ba tháng sau.

Từ sau hôm ấy, Tuấn Anh không gọi cho tôi nữa. Cuộc sống của tôi trở lại bình lặng, im lìm như mọi khi vẫn thế. Tôi được trở lại với cuộc sống vốn có của mình, êm đềm, lặng lẽ, bình yên, nhưng thực sự luôn thiếu một điều gì đó. Không còn những buổi chiều mưa, chuông điện thoại reo hòa cùng tiếng mưa ngoài cửa sổ. Không còn những câu chuyện hài hước, không còn những lần ngồi nghe kể về những con đường, về dòng sông đầy nắng, về đợt tình nguyện hè hấp dẫn... Tất cả như cơn gió trôi tuột đi, nhanh hết như khi nó tới. Dường như chính tôi cũng không thể chấp nhận được thay đổi lần này. Tại sao tôi không thể mở lòng?

Mẹ nhận ra sự thay đổi nơi tôi, có lẽ vậy nên dạo gần đây ngày nào mẹ cũng mua một loại hoa về cắm gần cửa sổ tôi hay ngồi. Mẹ không nói gì cả, nhưng tôi hiểu, mẹ đang mong tôi bình tâm lại. Tôi mỉm cười, để mẹ yên lòng. Nhưng, trong lòng có một khoảng trống khó lấp đầy. Cơn gió ấy, bao giờ trở lại? Phải chăng, khi mất đi điều gì đó, ta mới biết điều ấy quý trọng

với ta nhường nào... Trong cuộc sống này, có những người sẽ chỉ đến bên ta một lần và ra đi mãi mãi. Có khi nào những người như thế dừng lại bên ta một lần nữa?

Hơn ba tháng tiếp theo.

Hôm nay mẹ lại mua một loại hoa mới là hoa Thạch Thảo. Chỉ cần người mùi hương là tôi có thể phân biệt được từng loài hoa.

“Thơm quá mẹ ha!” “Con gái mẹ thích chứ?”

“Dạ, thích lắm ạ! Nhưng sao mấy tháng nay, mỗi ngày mẹ đều mua một loại hoa khác nhau vậy?”

“Cuộc sống thì nên thay đổi con ạ!”

Nghe câu nói ấy của mẹ, tôi chột sững sờ. Câu nói ấy, giống Tuấn Anh, là Tuấn Anh đã từng nói. Sáu tháng trôi qua kể từ hôm đó, suốt gần ấy thời gian cậu ấy bất tâm, không một cuộc gọi hay bất cứ liên lạc nào khác. Cậu ấy biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của tôi như chưa từng xuất hiện. Giờ này, Tuấn Anh đang ở đâu trên dải đất này, tôi lấy tay xoay khế quả địa cầu. Tôi nhớ Tuấn Anh vô cùng. Nhớ giọng nói của cậu ấy, nhớ tất cả những câu chuyện cậu ấy đã từng kể, nhớ cả tên địa danh - những nơi cậu ấy đã đi và kể lại. Thực lòng, tôi ước mơ có được cuộc sống của cậu ấy, được trải nghiệm những điều mới mẻ, đầy màu sắc mà cậu ấy đã từng trải nghiệm...

Tôi chẳng thể làm vậy, chẳng thể có được cuộc sống như cậu ấy. Từ nhỏ, màu sắc duy nhất mà tôi nhìn thấy là màu đen. Những màu sắc khác, tôi chỉ có thể hình dung qua lời kể của ba mẹ. Tất cả chỉ là nghe kể lại. Tôi không có cơ hội nhìn ngắm cuộc sống này, dù chỉ một lần. Dần dần, tôi càng thu mình lại với cái thế giới vốn đã rất nhỏ bé của mình. Tôi đã từng ước ao một lần nhìn thấy ánh sáng buổi bình minh, nhìn thấy những cánh hoa nở trong vườn, thấy màu sắc các món canh mẹ nấu, thậm chí là khuôn mặt những người thân yêu tôi cũng chẳng thể. Tôi không thể biết hết ba mẹ tôi có bao nhiêu nếp nhăn in hằn trên khuôn mặt, tóc đã điểm bạc bao nhiêu sợi vì lo lắng cho tôi... Cho tới khi gặp được Tuấn Anh, ước mơ về cuộc sống lại bùng cháy. Cậu ấy truyền thêm sức mạnh, cho tôi thêm động lực để

bước tiếp, để có thể mỉm cười nhiều hơn mỗi ngày và nước mắt thôi rơi ướt gối hằng đêm...

“Con gọi cho cậu ấy đi, nhé!” “Nhưng... con...”

“Mẹ hiểu, mẹ tin con gái mẹ sẽ làm được, nên thay đổi, mẹ mong con hạnh phúc!”

Mẹ ôm tôi vào lòng và tôi có thể hình dung được lúc này mẹ đang cười rất tươi. Trong căn phòng nhỏ, những đóa hoa Thạch Thảo tỏa hương thơm ngát...

Rất nhớ, một cơn gió... “Tuấn Anh à!”

“Tú An!”

“Thực ra, tớ... tớ không thể!...”

“Tớ hiểu! Tớ rất nhớ cậu!” Tuấn Anh ngắt lời tôi. “Chúng ta gặp nhau nhé!”

Câu chuyện của Gió...

Sau gần một năm kiên trì, tôi đã chạm được vào cánh cửa luôn đóng kín nơi trái tim cô bạn nhỏ. Tôi đã đủ dũng khí để kiên trì tới cùng, để âm thầm, lặng lẽ, dõi theo cô bạn từng ngày. Kể từ khi đi ngang qua khung cửa sổ nhà Tú An, hình ảnh một cô bạn đang giơ đôi tay nhỏ ra hứng những giọt mưa ngoài cửa sổ, với đôi mắt bất định nhìn vào khoảng không trước mặt, nhưng với tôi đó là đôi mắt đẹp nhất mà tôi được nhìn thấy.

Tôi tới gặp và xin mẹ Tú An giữ bí mật để được nói chuyện qua điện thoại với bạn ấy hàng ngày, để giúp bạn ấy vui vẻ hơn. Tôi đi nhiều nơi hơn chỉ để mong có thể kể cho bạn ấy nghe về nhiều vùng đất mới, thay bạn ấy trải nghiệm vẻ đẹp những vùng đất ấy. Hàng ngày, tôi đều cố gắng mua một loại hoa khác nhau, nhờ mẹ Tú An mang tới bên cửa sổ - nơi cô bạn hay ngồi.

Tôi hạnh phúc khi cố gắng từng ngày để thấy được nụ cười trên môi bạn ấy, mong mỗi một điều kì diệu sẽ xảy ra và kì diệu hơn nữa là giờ đây, sau mười một tháng hai mươi chín ngày, Tú An đang nắm lấy tay tôi, trên môi nở một nụ cười rất tươi. “Cảm ơn gió, vì đã thổi tới bên tôi!”

TÚ LỆ

Table of Contents

[Lời nói đầu](#)

[Chị ơi! Ngày mai đợi anh đi học nhé!](#)

[Quá trẻ con... nhưng rất quyến rũ](#)

[Yêu một cô nàng sư tử](#)

[Ánh mắt trong đêm](#)

[Không còn cô đơn](#)

[Nơi thuộc về nỗi nhớ](#)

[Yêu thương quay về](#)

[Mùa lá bay](#)

[Hạ muộn](#)

[Trở lại mối tình đầu](#)

[Khi nào ta yêu nhau](#)

[Tình yêu màu nắng](#)

[Mưa hát khúc tình ca](#)

[Kẻ bại trận](#)

[Mình đợi cậu trở về](#)

[Quán nhỏ](#)

[Luôn có ai đó đang đợi ta](#)

[Mùa hoa chi anh nở](#)

[Cảm ơn gió](#)